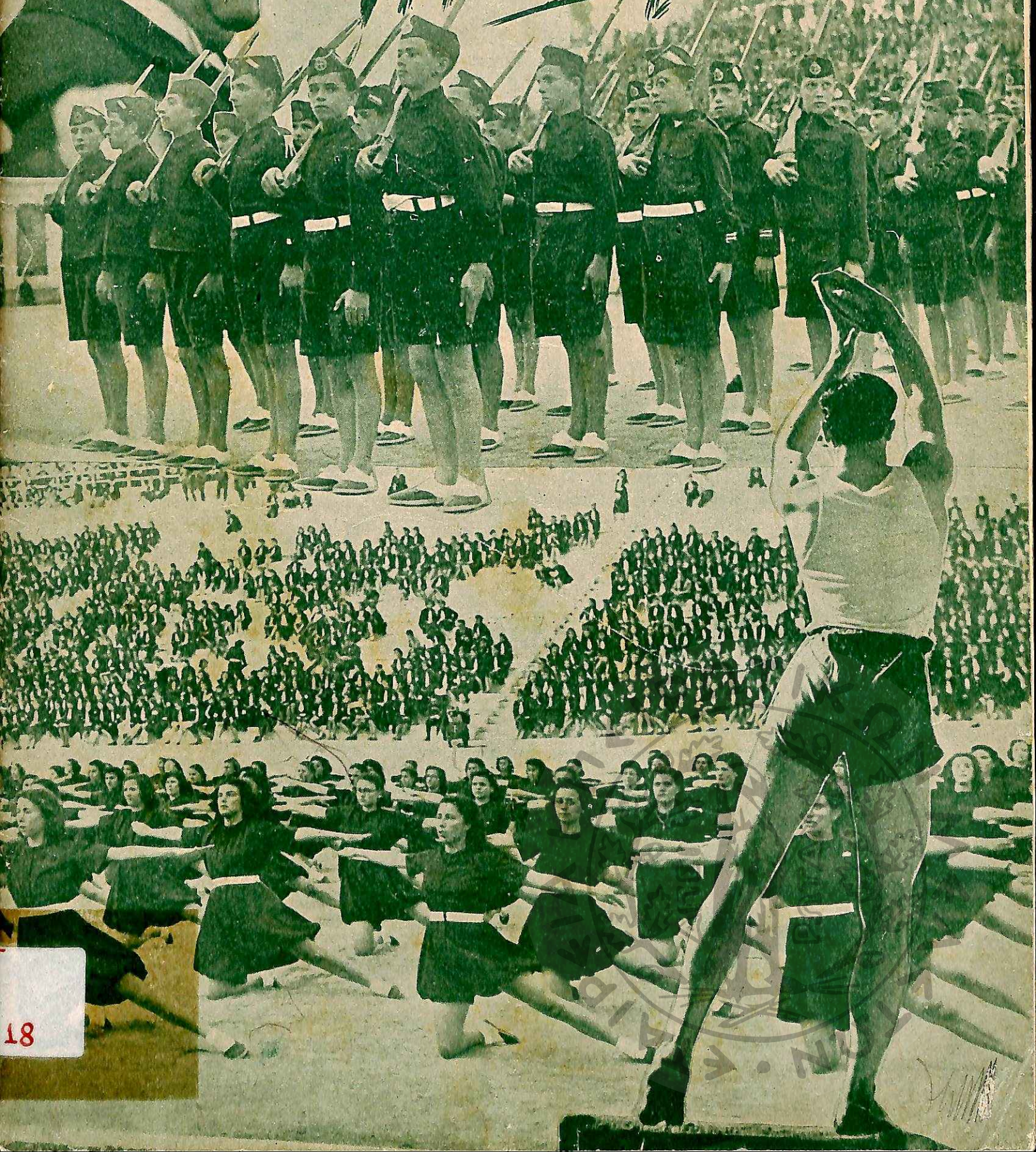

Η Νεοαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 32(83)
12 ΜΑΪΟΥ 1940 - Ε'

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὁστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὁροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 32 - 11 Μαΐου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικὸν) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγυπτίου Λιρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ ἰδιω-
τικῶν Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες) καὶ
Σχολικὰς Ἐφορίας ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομη, ὅπως μᾶς ἐμβάξουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποῦ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύ-
θυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἀλλοῦ διῆς
διευθύνσεώς των.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3% ἄχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΕΩΣ πρὸς 3% ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2% - 4 1/2%

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἀπομένῃς τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις
εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπληλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ὅτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν σφιδαν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγγρόνως εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Νεολαία

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡ. ΟΥ ΚΑΤΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Δωρεά

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΟΙ Β' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ...

Κάθε πράγμα μελέτησέ το, ὄχι μονάχα ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ἀλλὰ, ὅταν τελειώσῃ, κί-
ἀπὸ τὸ τέλος στὴν ἀρχὴν γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς
καὶ τὸ ἀποθνήσκῃ καλύτερα καὶ βαθύτερα...
ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΤΟΛΛΕΡ «Σήμεριώματα»

Ἐτελείωσαν τὴν περασμένη Κυριακὴ οἱ Β' Πανελ-
ληνιοὶ Ἀγῶνες Ε.Ο.Ν. μὲ μιὰ σοβαρὴ καὶ ἐπιδημική
ἀπονομή ἐπάθλων καὶ διπλωμάτων στὶς νικητρίες Περι-
φερειακὰς Διοικήσεις καὶ στοὺς νικητὰς τῶν διαφόρων
ἀγωνισμάτων.

Ὁλος ὁ κόσμος, ποὺ παρακολούθησε τοὺς ἀγῶνες καὶ
γέμισε τὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο μιὰν ὀλόκληρην ἐξδο-
μάδα, ἔφυγε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ λυ-
πημένος ἀπὸ τὴν ἄλλη πῶς πρέπει νὰ περάσῃ ἕνας ὀλό-
κληρος χρόνος ἕως ὅτου γίνουν πάλι οἱ Γ' Πανελλήνιοι.

Αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίησις γιὰ τὴν Ε.Ο.Ν.,
ἀφοῦ μέσα σὲ δυὸ μονάχα χρόνια κατῴρθωσε μὲ δυὸ
παρουσιάσεις κί' ἐκτελέσεις νὰ γίνουν οἱ Πανελλήνιοι
ἀγῶνες τῆς τὸ μεγαλύτερο καὶ σοβαρώτερο ἀθλητικὸ
γεγονὸς σ' ὀλόκληρην τὴν Ἑλλάδα.

Κί' ὄχι μονάχα στὴν πατρίδα μας! Εἶναι ἀδιαφιλονί-
κητο πῶς σ' ὀλόκληρην τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὰ Βαλκάνια
δὲν ἔγινε ποτὲ μέχρι σήμερα τόσο μεγάλη ἀθλητικὴ συγ-
κέντρωσις καὶ κατασκήνωσις γιὰ ἀθλητικοὺς ἀγῶνες.

Δυὸ χιλιάδες παιδιά, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλληνικῆς
Πατρίδας, ἔλαθαν μέρος, κί' ἂν ἐξαίρεση κανεῖς τὴν Π.
Δ. Πρωτευούσης καὶ τὴν Δ. Α. Σ. κάπου χίλιοι τριακό-
σιοι ἀθληταὶ τῶν ἄλλων Περιφερειακῶν Διοικήσεων κοι-
μήθηκαν καὶ ἔζησαν στὴν κατασκήνωσι τῶν Φαλαγγιτῶν
καὶ τριακόσιες πενήντα ἀθλητρίες στὴν ἄλλη κατασκή-
νωσι τῶν Φαλαγγιτισσῶν.

Οἱ Βαλκανικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες δὲν συνάθροιζαν
ποτὲ μέχρι σήμερα στὰ δέκα χρόνια τῆς τελεσεως των
πάνω ἀπὸ 350 ἀθλητὰς ἀπ' ὅλα τὰ Βαλκανικὰ κράτη
καὶ οἱ Παγκόσμιοι σύγχρονοι Ὀλυμπιακοὶ στὴν Ἀμε-
ρικὴ, στὴν Γαλλίαν, στὴν Ὁλλανδίαν, στὴν Γερμανίαν δὲν
ξεπέρασαν κί' αὐτοὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν δύο χιλιάδων
ἀθλητῶν.

Αὐτὰ τὰ δύο παραδείγματα τῶν καλύτερων ἀθλη-
τικῶν γεγονότων ὀλοκλήρου τοῦ πολιτισμένου κόσμου δεῖ-
χνουν ὀλοφάνερα πῶς ἡ Ε.Ο.Ν. δὲν ὑστέρησε, ἀλλὰ κα-
τῴρθωσε μέσα σὲ μιὰ διετία νὰ φτάσῃ καὶ νὰ ξεπεράσῃ
μὲ τοὺς Πανελλήνιους ἀγῶνες τῆς ὄχι μονάχα σ' ἀριθμὸ
συμμετοχῆς ἀθλητῶν τίς ἄλλες πολυκρατικές ἀθλητικές
διοργανώσεις ἀγῶνων, ἀλλὰ ἐργάστηκε μὲ τὸν καλὺ-
τερο τρόπο στὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς
ἀθλητικῆς ἰδέας στὴν μεγάλη μάζα τῆς ἐλληνικῆς
νεότητος.

Ὅταν πέρυσι, μετὰ τοὺς Α' Πανελλήνιους, ἡ Α.Ε.Α.
(Ἀνωτάτη Ἐπιτροπὴ Ἀθλητισμοῦ) ἔστειλε στὶς ἐπαρ-
χιακὰς Περιφερ. Διοικήσεις ὀρισμένους γυμναστὰς εἰς
νὰ διαδώσουν καὶ νὰ ἐπιμεληθοῦν καὶ νὰ διδάξουν στὴν
νεολαίαν τῆς πατρίδας μας τὸν καλὸς ἐννοούμενον ἀθλη-
τισμὸ, οἱ λίγοι αὐτοὶ γυμνασταὶ ἐργάστηκαν ἐντατικά,
ἐμψυχώμενοι ἀπὸ τὴν ὁρῆσιν καὶ τὴν πεποίθησιν γιὰ τὴν
τελικὴν νίκη, δασκαλεμένοι νὰ μὴν ὑποχωρήσουν σὲ τί-
ποτα καὶ νὰ ἀναφέρουν κάθε τους προσπάθεια καὶ ἐρ-
γασία μὲ ὑπομνήματα στὴν Α. Ε. Α. τῆς Κεντρικῆς
Διοικήσεως, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ἐντατικά καὶ τοὺς
ἐνεθάρρυνε ἀκατάπαυστα.

Ἔτσι ἐφέτος τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα παρουσιάστη-
καν ἀγνώριστα. Οἱ Φαλαγγίται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσες,
παρ' ὅλο τὸ πρῶτο τῆς τελεσεως τῶν ἀγῶνων (ἀφοῦ τὰ
κρῶα κί' οἱ βροχὲς δὲν εἶχαν ἀκόμα περάσει γιὰ νὰ ξαναρ-
χίσῃ ἡ κανονικὴ προπόνησις τῶν ἀθλουμένων), ἐνεφανί-
στηκαν προωδευμένοι, πειθαρχημένοι καὶ ἄρτιοι γινώσκει
τῶν ἀθλητικῶν κανονισμῶν καὶ νόμων. Κί' ὄχι μονάχα
αὐτοί. Καινούριοι ἀθληταὶ καὶ ἀθλητρίαι ξεπετάχτηκαν,
καλύτεροι ἀπὸ τοὺς προηγουμένους καὶ τὰ τεχνικὰ ἀπο-

τελέσματα τῆς Β' Κατηγορίας (ἐφήθων) εἶναι πολὺ ἀνώ-
τερα τῆς Α' Κατηγορίας (ἀνδρῶν), πράγμα ποὺ βασικὰ
καταδεικνύει τὴν καλὴν ἐργασίαν κί' ἐπιστάσιαν ποὺ ἔγινε
στὴν ἀθλητικὴ τους διδασκαλία, προπόνησις καὶ σωματικὴ
τους διαπαιδαγώγησις.

Ἀναφέραμε τὴν ἔκφρασι «ἀγνώριστα» γιὰ τὰ ἐφεινὰ
τεχνικὰ ἀποτελέσματα, γιὰτὶ ἡ διαφορὰ ἀπὸ πέρυσι εἶναι
πραγματικὰ πάρα πολὺ μεγάλη. Στους Α' Πανελλήνιους
ἀγῶνες οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Φαλαγγίτισσες μπορεῖ κα-
νένας νὰ πῇ πῶς δὲν ἦσαν, οἱ μισοὶ σχεδόν, ἀθληταί. Ἦ-
ταν ἀπλᾶ νέοι καὶ νέες ποὺ εἶχαν τὴν ὁρῆσιν γιὰ τὸν ἀθλη-
τισμὸ, εἶχαν ἀπλᾶ ὅλη τὴ φωτιά καὶ τὸν ζήλο νὰ δημιουρ-
γήσουν κάτι, τοὺς ἔλειπε ὅμως ἡ συστηματικοποίησις, κί'
ἔτσι ἔβλεπε κανεῖς μονάχα τὴν σωματικὴ δύναμι καὶ τάσι,
ἄπληρη καὶ ἀδύναμη νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν λογικὴ καὶ μελε-
τημένη ἀναγκαίαν ἀθλητικὴν διαπαιδαγώγησιν. Πολλοὶ μᾶ-
λιστα στοὺς πρῶτους ἀγῶνες ἀγνοοῦσαν τοὺς κανονι-
σμοὺς τῶν διαφόρων ἀγωνισμάτων, μεταχειριζόμενοι
ἄθωα μονάχα τὴ σωματικὴ καὶ παιδικίσια τους λογικὴ
γιὰ νὰ κατορθώσουν κάτι.

Ὅλες αὐτὲς οἱ περυσινὲς ἀσυστηματοποίητες σωματι-
κὲς δυνάμεις παρουσιάστηκαν ἐφέτος δεμένες, διδαγμέ-
νες καὶ πειθαρχημένες στοὺς νόμους καὶ τοὺς κανονι-
σμοὺς τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἔχοντας μὲ μιὰ λέξι ἀθλητικῶς
συνειδητοποιηθῇ. Κί' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγαλύτερη
νίκη! Ἡ ἐξολόθρευσις τῆς ἀγνοίας, ἡ ἐξάλειψις τῆς
ἀτολμίας, ὁ παραμερισμὸς κάθε ἀκανόνιστης ἀθλητικῆς
προσπαθείας, πλαισιωμένος στὴν ἰδεολογικὴ ἀντένισις
μιάς ἄρτιας ἀγωνιστικῆς ἀποδόσεως.

Δὲν εἶναι ἐγωισμὸς νὰ υπερηφανευθῇ ἡ Ε.Ο.Ν. γιὰ
τὴν ἀθλητικὴν αὐτὴ ἐργασίαν, ποὺ συντελέστηκε μέσα
σ' ἕνα χρόνον, ἀρκεῖ μονάχα νὰ μὴν γίνη ἡ ὑπερπρόσπειρα
αὕτη — πράγμα ἀπίθανον γιὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς — ὁ
φορεὺς τῆς στασιμότητος στὴν ἀθλητικὴν τῆς ἰδεολογίαν καὶ
στὸ ἀθλητικὸν τῆς προγράμματος.

Οἱ ἀγῶνες πιά μῆλκαν στὸ δρόμον τους. Ἐδραιώθηκαν
ὡς διοργανώσις κί' ὡς ἐκτέλεσις, ἐπεβλήθησαν ὡς ἐξόρμησις,
ἐστάθηκαν τὸ μεγαλύτερο ἀθλητικὸ ἐτήσιο γεγονός. Ὅ-
σον ἀφορᾷ τὴν ἀθλητικὴν κατασκήνωσιν, τίς δύο ἀθλητι-
κὲς κατασκήνώσεις — δηλαδὴ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγι-
τισσῶν — αὐτὲς παρουσίασαν στὴν πρώτη τους ἐφεινὴν
πραγματοποίησιν ὅλα τὰ ἀγαθὰ μίας μελετημένης καὶ
σοβαρᾶς ἰδέας, ποὺ συντελεῖ στὴν καλύτερη καὶ σοβα-
ρώτερη διαφώτισιν καὶ ἐκπλήρωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἀθλη-
τισμοῦ. Οἱ συχνότατες μάλιστα ἐπισκέψεις τῆς Α.Β.Υ. τοῦ
Διαδόχου, Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀργανώσεως, καὶ τοῦ
Ἀρχηγοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. στὶς κατα-
σκήνώσεις καὶ στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο ὀλόκληρην τὴν
περασμένην ἑβδομάδα, κατὰ τὴν τέλει τῶν ἀγωνισμάτων,
ἀποδεικνύουν φανερώτατα τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἐπιτυ-
χίαν τῆς γενικῆς ἀθλητικῆς ἐργασίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς μάλιστα ἀπέφασκε νὰ προσληφθοῦν ἀμέ-
σως ἄλλοι 30 γυμνασταὶ καὶ γυμναστρίαι γιὰ νὰ γίνη
ἀκόμη ἐντατικώτερη καὶ συστηματικώτερη ἡ ἀθλητικὴ
ἐργασία σ' ὅλες τίς Περιφερειακὰς Διοικήσεις καὶ νὰ ὀλο-
κληρωθῇ τὸ γενικὸ ἀθλητικὸ πρόγραμμα.

Αὐτὸ εἶναι ἄλλη μιὰ νίκη! Γιατὶ ἐνῶ, ἂν περάσῃ κα-
νεῖς σήμερα ἀπὸ τίς ἀθλητικὰς κατασκήνώσεις, βλέπει
τοὺς χώρους αὐτοὺς πάλι ἀδειοὺς κί' ἐρημικοὺς — ὅλο τὸ
ὀλικὸ ἔχει μεταφερθῇ στὶς ἀποθήκες πιά — στὴν Κεντρικὴ
Διοίκησιν, στὶς Περιφερειακὰς Διοικήσεις, σ' ὀλόκληρην τὴν
Ἑλλάδα, ἡ ἐργασία δὲν ἔπαυε, ἐξακολουθεῖ ἐντατικώ-
τερη ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, κί' αὐ-
ξάνει ὅλο καὶ περισσότερο ἡ νέα προσπάθεια ἀπὸ τὰ
γραφεῖα τῆς Ἀνωτάτης Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ στὰ γυ-
μναστήρια κί' ἀπὸ τὰ γυμναστήρια στὰ γραφεῖα καὶ πάλι
γιὰ νὰ προετοιμασθοῦν οἱ ἐρχόμενοι Γ' Πανελλήνιοι Ἀγῶ-
νες τοῦ 1941)Ζ'.

P. A. Δ.

Πλημμύρισαν οί πλατείες από λουλούδια ποικιλόχρωμα, από τον σύντροφο αυτόν του ανθρώπου, που μάς δίνει την ευκαιρία να νοιώσουμε τον πολιτισμό ενός λαού. Μπορούμε να το θέσουμε ως δόγμα πως μόνο οι κατώτεροι λαοί, οί άνεξέλικτοι και όσοι κάνουν τα πρώτα βήματα προς τον πολιτισμό, μόνον αυτοί δεν αγαπούν τα λουλούδια ή αδιαφορούν τελείως προς τον άνθρωπο κόσμο, που είναι χαρά των ματιών και αισθητική απόλαυση. Τα χειρωνακτικά έργα και το σπαθί ταιριάζουν μόνο στους λαούς αυτούς και η ψυχή τους δεν μπορεί να συλλάβει την εικόνα ενός ανθισμένου περβολιού. Το πολύ πολύ που δέχεται είναι ένα δάσος ή μια συστάς από τα πανύψηλα και ρωμαλέα δένδρα· ίσως γιατί ανταποκρίνεται ή εικόνα τους προς την ιδέα τους για τη δύναμη και τη βία που αποτελούν τα θεμέλια του είναι τους.

Θάπρεπε να προσέξουμε τα λουλούδια που έχουν μεταφερθεί στις πλατείες εξ άφορμής της εθνομάδους των ανθρώπων και έχουν εξωραΐσει την πεζότητα της καθημερινής ζωής και της όχλοδοής μιας μεγαλόπολεως. Δεν είναι όλα λουλούδια προερχόμενα από θερμοκήπια και από πλουσιόσπιτα. Είναι και λουλούδια που δεν έχουν καν την πολυτέλεια μιας γλάστρας. Ένα δοχείο φτιαγμένο από τη συναρμολόγηση μερικών ξύλων, ή ένα δοχείο πετρελαίου. Τα φιλοξενούν και τους προσφέρουν τον χώρο που χρειάζονται για ν' απλώσουν τις ρίζες τους και ν' αναπτυχθούν. Είναι τέλος λουλούδια που δεν ἐδέχθηκαν την ειδικευμένη φροντίδα ενός κηπουρού ή ενός επιστήμονος ανθοκόμου.

Τα πρώτα πρέπει να είναι ωραία και φανταχτερά, γιατί το αποτέλεσμα της επιστημονικής καλλιέργειας είναι πάντα το όρτιον προϊόν. Άλλα ύστερου τάχα και τα άλλα σε εμφάνιση; Όχι μόνον δεν ύστερου, αλλά και ύψωνουν υπερήφανα τους μίσχους των και πλάι στην όψιπλουτική λατάνια ή την προκλητική όρτανσία καμαρώνουν φουντωμένα τα ταπεινά λουλούδια της ελληνικής αύλης. Γιατί αυτό θέλω να πώ. Πλείστα όσα λουλούδια προέρχονται από την αύλη του αθηναϊκού σπιτιού. Την αύλη αυτή όπου συναντώνται ή φτώχεια, ή μιζέρια, ή δυστυχία, ή έλπίδα μιας καλύτερας αύριανής ημέρας, ή προσδοκία της εργασίας, ή απαντοχή, το καρδιοχτύπι, ή σκληρή δουλειά, ή καθημερινή έννοια. Πολλές φορές τόσοσ ήλιος μπαίνει στην καμαρούλα της αύλης, όσοσ ούτε για νά λιαστή ένας άνθρωπος. Μιά φωτεινή γραμμή που πέφτει σαν άσημένιος καταρράκτης και είναι ή μόνη απόδειξη ότι έξω αστράφτει ο ήλιος και γελά ή μέρα. Και όμως, αντί νά καθήση μια ανθρωπινή πλάτη στη φωτεινή γραμμή νά δεχθί την ζωογόνο της θωπεία, μία γλάστρα παίρνει το χάδι. Κι αν ακόμη στην καμαρούλα δεν υπάρξει νερό για τους ανθρώπους, θά υπάρξει για την γλάστρα και είναι χαρά και ήλιό-

φως για τους ταπεινούς ενοίκους της κάμαρας το μπουμπουκισμα και το ανθισμα της γλάστρας. Από τα βάθη των αιώνων, από τα πρώτα βήματα του ελληνικού πολιτισμού φθάνει ή λατρεία αυτή του λουλουδιού και γενικά του φυτού, που είχε θεοποιηθί όπως σε καμιά άλλη φυλή στη γή.

Στους τελευταίους αιώνες το σκοτάδι της δουλείας και της άμαθείας έπεσε βαρύ πάνω στο Έλληνικό Έθνος. Μά όπως χρειάζονται πολλοί αιώνες για νά θεμελιώσουν και νά διαμορφώσουν ένα πολιτισμό, έτσι και ή δουλεία δεν ήμπορεί νά εξανείση τα στοιχεία ενός πολιτισμού, όταν είναι αληθινός πολιτισμός. Στόν πιο άπλο Έλληνα βρίσκομε πάντα εκδηλώσεις ψυχικές, που δεν θά βρίσκαμε σε κανένα άλλο λαό, καλλιεργημένο με τη σημερινή έννοια της λέξεως. Μέσα στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς βρίσκουμε τους Έλληνες νά νοιάζονται για το λουλούδι, όπως για κάθε άλλο πράγμα απαραίτητο στην συντήρησί τους, τους Έλληνες πολεμιστάς νά στολίζονται με λουλούδια όταν θάδιναν τη μάχη, που θάταν ή τελευταία της ζωής τους. Τα δημοτικά τραγούδια είναι πλημμυρισμένα από τη λατρεία του λουλουδιού και οί ταπεινές Έλληνίδες της ελληνικής επαρχίας δεν περίμεναν ποτέ καμιά προτροπή για νά στολίζουν τα μπαλκόνια τους με γλάστρες, για νά καλλιεργούν λουλούδια σε μία γωνιά του περιβολιού τους, νά ποτίζουν με στοργή τα απλοϊκά παρτέρια της αύλης. Στην επαρχία δίνονται ακόμη τα όνόματα: Λεμονιά, Μαντζουράνα, Βασιλική (όχι από το Βασίλειος, αλλά από το βασιλικός), Τριανταφυλλιά και ή παρομοίωσις μιας όμορφης γυναίκας γίνεται πάντα μ' ένα ωραίο λουλούδι.

Η αγάπη του Έλληνοσ προς το λουλούδι δεν του έχει υποβληθί και δεν πρόκειται νά του υποβληθί. Είναι όρμέμφυτη, γιατί είναι συνυφασμένη με τον πολιτισμό του. Μπορεί, βέβαια, νά υπάρχουν άνθρωποι που θά ίσχυρισθούν τά αντίθετα και θά χαμογελάσουν. Θά είναι μωροί. Άν ό πολιτισμός δεν ήταν κάτι που δεν σβήνει με τις δοκιμασίες ενός έθνους, τότε δεν θάχαμε και τά δείγματα της λαϊκής τέχνης στην Ελλάδα, που διαδηλώνουν μία προηγμένη καλλιτεχνική αντίληψη στο σχέδιο, στην τέχνη, στο χρώμα, σ' αυτή τη σύλληψη. Οί άνθρωποι από τά χέρια των όποιων προήλθαν τά ξυλόγλυπτα, που με τόση μανία κυνηγούν αληθινοί και ψεύτικοι φιλότεχνοι, τά κεντήματα, εκκλησιές, κτίρια, άσημουργικά και χρυσοχοϊκά κομψοτεχνήματα, ήσαν κατά γενικόν σχεδόν κανόνα αγράμματοι. Πώς τότε όμως θά μάς έδιναν όλα αυτά τά δείγματα μιας εξελιγμένης τέχνης, αν δεν είχαν στην ψυχή τους ένα πλούσιο απόθεμα ίκανοτήτων και αν δεν υπήρχεν ή προκαλλιέργεια και ή αντίθετα θεμελίωσις που έσωσε το όλο Έλληνικό Έθνος;

Η αγάπη του Έλληνοσ προς το λουλούδι είναι και αυτή στοιχείο του πολιτισμού του και όσο θερμότερη ή αγάπη του γίνεται, τόσο προάγεται και ό βαθμός του πολιτισμού του. Η αγάπη αυτή σημαίνει εκλέπτυνσι αισθητική, ψυχικήν απαλότητα, πνευματική επάρκεια.

Και άσφαλώς, δεν ήμπορούσε νά συμβαίη διαφορετικά, για έναν λαό που έθεοποίησε το λουλούδι και το συνέδεσε με τη ζωή του.

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

Νά είσθε βέβαιοι ότι ή Κυβέρνησις προσβλέπει προς σάς μετά της μεγίστης προσοχής και μετά της μεγίστης αγάπης. Εγώ προσωπικώς πρέπει νά γνωρίζετε ότι δεν έχω τίποτε άλλο εις τόν νούν μου παρά πως νά εξυπηρετήσω τόν λαόν αυτόν. Τόν έαυτόν μου τόν προσφέρω ως Θυσίαν υπέρ του συνόλου, μη αισθανόμενος άλλην ευτυχίαν παρά μόνον την ευτυχίαν της Ελλάδος.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ζητήματα
ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΝΙΚΗΤΑΙ

Άγαπητοί μου Φίλοι,

Η στήλη αυτή δεν έχει ειδικευθί, όπως έχετε, στα αθλητικά. Δεν άσχολεϊται με την τεχνική των αγώνων, με τις επιδόσεις, με τις βαθμολογίες. Η στήλη αυτή παρακολουθεί το σύνολον, προσπαθεί νά συλλαμβάνη τις γενικές γραμμές των εκδηλώσεων σας, όποιες κι αν είναι, και νά τις μελετά με τό ενδιαφέρον που τους αξίζει. Έτσι και στους προχθεσινούς Πανελληνίους Άγώνες, καθισμένος σε μία ψηλή κερκίδα, δεν παρακολουθούσα τά όνόματα των αθλητών, δεν άδημονούσα νά ιδώ ποίος θά σπάση πρώτος την κορδέλλα και ποίος ρεκόρ θά πραγματοποιήση, δεν παρακολουθούσα την εξέλιξη της βαθμολογίας των διαφόρων ομάδων.

Μου άρκοισε ή συναίσθησι ότι εκεί μέσα, μέσα στον όλόφωτο και τιμημένο εκείνο στίβο, είχατε συγκεντρωθί δυό χιλιάδες περίπου παιδιά της Ελλάδος, σταλμένα άπ' όλα τά σημεία του γαλανού της όρίζοντος, για νά συναντηθίτε και νά συνεργασθίτε όλα μαζί σε μίαν ύπεροχη κοινή προσπάθεια σωματικής και ψυχικής ανάπτυξεως και ανατάσεως.

Στό πρόγραμμά έβλεπα διάφορα όνόματα· μά όλα αυτά έσμιγαν εκεί μπροστά μου, συνενώνονταν κι άποτελούσαν ένα κοινό, έναίο όνομα: Έλληνόπουλο! Κι όταν, με τόν ήχο του πιστολιού του άφέτου, διέκρινα ένα σωρό παιδιά νά χύνωνται μέσα στον στίβο και νά όρμουν μπροστά, δεν άνησυχούσα για το τεχνικό άποτέλεσμα· τό άποτέλεσμα ήρθε κι' άλλας άπ' αυτήν την έκκίνησι, ένα άποτέλεσμα ωραίο και σημαντικό: ή διαδική έξόρμησι των παιδιών της Ελλάδος προς άνώτερες κι' ευγενικώτερες επιδιώξεις.

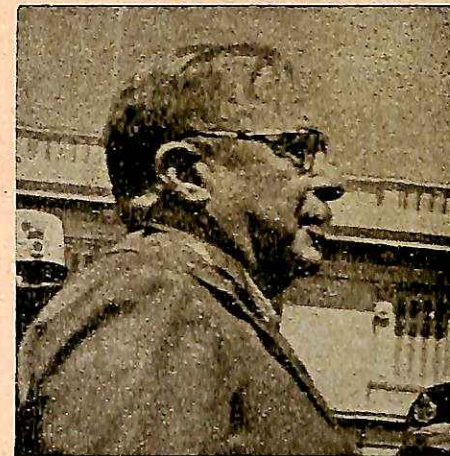
Αυτή την έξόρμησι την έβλεπεσ όχι μόνο στα αθλητικά άγωνίσματα, αλλά και στις γυμναστικές άσκήσεις, στις παρελάσεις, σ' όλες τις εκδηλώσεις των παιδιών. Έπροσέξατε τις σταθερές, τις γερές και ρωμαλέες κινήσεις των κοριτσιών; Είδατε τό φωτεινό βλέμμα και την περήφανη στάσι που είχαν τά μικρά μας σκαπανάκια, κρατώντας τό ψεύτικο όπλο τους; Ό, πόσο βαθείά μιλούσε στην ψυχή μας ή τρισαχαιτωμένη πόζα τους, πόσα κύματα έθνικής αίσιοδοξίας, πίστεως κι' υπερηφανείας σήκωνε μέσα μας!

Όσοι ευτύχησατε νά δήτε τό πρόσωπο του Άρχηγού, που παρακολουθούσε τους Άγώνες, κι' έπροσέξατε τό φωτεινό χαμόγελό του, κι' είδατε με πόση χαρά και συγκίνησι χειροκροτούσε τά παιδιά—τά παιδιά τους, όπως τά λέει—άντικρύσατε σαν σε όλοκάθαρο καθρέφτη όλα τά αισθήματα που γεννούσε στην ψυχή του Έθνους ή μεγάλη ομάδαική έξόρμησί σας. Η γελαστή μορφή του Άρχηγού ήταν ή γελαστή, ή χαρούμενη μορφή του Έθνους.

Ενίκησατε, παιδιά της Ελλάδος! Και σείς που ήρθατε πρώτοι στα διάφορα άγωνίσματα και σείς που ήρθατε τελευταίοι και σείς που δεν έλάβατε μέρος στα άγωνίσματα, αλλά άπλως εκάματε μίαν γυμναστικήν επίδειξι και σείς, που δεν έκατεθήκατε καν στον στίβο, αλλά τόν έπλαισιώνατε από τις κερκίδες μέσα σ' ένα γαλανόλευκο έθνικό πλαίσιο και σείς όλοι, όσοι δεν μπορούσατε ούτε νάρθίτε καν στο Στάδιο, αλλά παρακολουθούσατε τους Άγώνες από μακριά με τη σκέψι σας και την ψυχή σας, όλοι, όλοι ενίκησατε. Ενίκησατε τους πιο ύπουλους και πιο επικίνδυνους έχθρους, που μπαίνουν και κρύβονται μέσα στον έσωτερικό κόσμο του ανθρώπου και που λέγονται κακές άναμνήσεις, ταπεινές σκέψεις, κακές έξεις.

Κρατήστε τη νίκη σας, άγαπητοί μου Φίλοι! Κρατήστε την, και μεγαλώστε την, κι' απλώστε την! Πρέπει νά φανήτε άξιοί της.

Με όλη μου την αγάπη
Μελίς Νικολαΐδης

Η Νεολαία

«...Και τέλος σάς άναφέρω τόν θεσμόν εκείνον που περιέλαθεν εύθους από την άρχην και ως κύριον αυτής στοιχείον εις τούς κόλπους της τά παιδιά και τά κορίτσια των έργατών, τόν θεσμόν της Έθνικής Όργανώσεως της Νεολαίας, θεσμόν ό όποιος προήλθεν από τά εγκατα του ελληνικού λαού, του εργαζομένου και αγωνιζομένου και υποφέροντος ελληνικού λαού, θεσμόν ό όποιος έμπνέεται κυρίως από τά φρονήματα τά έθνικά, αλλά και θεσμόν ό όποιος εξασφαλίζει από της παιδικής ηλικίας την συγχώνευσιν όλων των νέων παιδιών, όλων των κοινωνικών τάξεων.

Δηλαδή ήμεις εδέχθημεν ότι δεν δυνάμεθα νά θεωρήσωμεν την κοινωνικήν μας μεταρρύθμισιν πλήρη όταν ένα παιδί και ένα κορίτσι δεν μάθουν από απάλων ονύχων ότι αποτελούν ένα με όλα τά άλλα παιδιά, είτε πλούσια, είτε πτωχά, όταν τό παιδί του πλουσίου δεν αισθάνεται άλληλεγγύην με τό παιδί και τό κορίτσι του εργάτου. Και έτσι μέσα στην Έθνικήν Όργάνωσιν Νεολαίας παιδιά πλούσια και πτωχά, παιδιά και κορίτσια εργατών, παιδιά και κορίτσια εργοδοτών, παιδιά και κορίτσια άνωτέρας κοινωνικής τάξεως και παιδιά και κορίτσια μικρών και ταπεινών ανθρώπων, όλα συγχωνεύονται μέσα εις ένα χωνευτήρι. Όλα φορούν την ίδια στολή και τά ίδια σήματα, χωρίς καμιά διάκρισι μεταξύ τους. Και δημιουργείται έτσι μία γενεά που θά φέρη εις ακόμη ύψηλότερο βαθμό την κοινωνικήν μεταρρύθμισιν, την όποιαν άρχίσαμε και εγκαινιάσαμε ήμεις.

Πρέπει δε ιδιαίτερα νά ευχαριστήσω τά εργαζόμενα παιδιά και τά εργαζόμενα κορίτσια από την θέσιν αυτήν, διότι όταν ιδρύθη ή Έθνική Όργάνωσις της Νεολαίας με αυτούς τους σκοπούς, αυτά έτρεξαν πρώτα-πρώτα και με τό μεγαλύτερο ένθουσιασμό για νά φορέσουν τη στολή του Φαλαγγίτου και της Φαλαγγίτισσας και νά δώσουν κατ' αυτόν τόν τρόπον εις τόν νέον οργανισμόν όλη τους την άφοσίωσιν...».

(Από τόν λόγο του Άρχηγού στην Έργατική συγκέντρωσι Πειραιώς)

Σε αφηγήσεις

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΚΟΥΦΑ

Ένας από τους τρεις δραματιστές που συνέπληξαν τον πρώτο πυρήνα της Φιλικής Εταιρείας, εις την Όδησόν, ο Σκουφάς, απέκτησε τον ανδριάντα του. Η αποκάλυψις έγινε την περασμένη Κυριακή εις τὸ Κομπότι, τὴν γενέθλιον κώμην του. Τὴν ἰδέαν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου συνέλαβεν ἕνας πατριώτης τοῦ διασώζοντος Φιλικού, ὁ κ. Ἡλίας Λάζος, ἀνώτατος ἀξιωματικός, διενεργήσας πανελλήνιον ἔρανον. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀνδριάντος εἶναι ἔργον τοῦ κ. Βάσου Φαληρέα, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλα γλυπτὰ κοσμοῦν τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν Ἀρταν. Ἡ ὅλη δὲ ἱστορία τοῦ μνημείου, τοῦ ἀνεγερθέντος εἰς ἕνα ἀπόμεινον ἡπειρωτικὸν χωρίον, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, πλὴν τῆς προτομῆς τοῦ Ξάνθου, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Φιλικῆς, εἰς τὰς Ἀθήνας, κανὲν ἔργον δὲν διασώζει τὴν μνήμην τῶν ἀνδρῶν ποὺ συνέλαβον πρῶτον τὴν ἰδέαν τοῦ ὀργανωμένου ἀγῶνος διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑθνους, διδάσκει ὅτι μόνον μικρὸς κόκκος ἀληθινῆς πίστεως καὶ ὀλίγη προσπάθεια φθάνουν διὰ τὰς σπουδαίας πραγματοποιήσεις.

Η ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ

Οἱ ἐκδρομικοὶ σύλλογοι τῆς Ἑλλάδος ἐτίμησαν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὸν γλυκὺν τὸν ποιητὴν τοῦ ἑλληνικοῦ βουνοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς ποιμενικῆς ζωῆς. Υἰάρχει συμβολισμὸς εἰς τὴν πράξιν των, διὰ τὴν ὁποῖαν τοὺς ἀξίζουν οἱ εὐχαριστίαι. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς Πεντέλης, ἀναστημένους ἐπάνω εἰς πεντελικὸν μάρμαρον, ὁ παθητικὸς νοσταλγὸς τῶν ἡπειρωτικῶν κορυφῶν, ἐπανεὐρίσκει τὸ στοιχείον του καὶ δὲν θά ἔχη νὰ παραπονεῖται πῶς «θὰ τὸν φάῃ ὁ κάμπος». Εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔγραψαν στίχους, εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολλοὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν γῆν καὶ ἐτραγοῦσαν μὲ ἑλληνικὸν αἷμα. Ὁ Κρυσταλλῆς εἶναι εἰς τὴν ἀπόψιν τοῦ ἀγίου. Ἡ ποιητὴς τοῦ ἀποπνεύει θυμῶν καὶ λεβεντιά. Εἶναι καθαρῶτα καὶ γνησιώτατα ἑλληνικά. Καὶ ἡ καλλιτέρα δικαιοσύνη τοῦ ἔργου του, μετὰ θάνατον, εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ἀπέδωσαν, στήνοντες τὴν προτομὴν του, οἱ νέοι ποὺ ἐγνώρισαν καὶ ἀγάπησαν τὴν ἑλληνικὴν φύσιν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ὑπαίθρον.

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Παρά τὴν Νέαν Κοκκινιὰν ἐθεμελιώθη τὴν περασμένην ἐβδομάδα ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τὸ νέον Γενικὸν Νοσοκομεῖον, αἱ δαπάναι διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὁποίου ὑπελογίσθησαν εἰς 50.000.000 δραχ. καὶ τὸ ὅποιον θὰ διαθέτῃ 300 κλῖνας διὰ τὴν περίθαλψιν ἀνθρώπων. Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ κοινωνικὴ καὶ ἡ ὑγιεινὴ ἀντίληψις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐθεωρεῖτο ὑπόθεσις ἐξ ὀλοκλήρου τῆς ἰδιωτικῆς φιλάνθρωπιας, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας, πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ τόνωσιν, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας, εἶχε τεθῇ ἐθελουσίως, ἐργασθεῖσα, ἀποτελεσματικώτατα, πρώτη ἡ ἀλησμόνητος μάχη τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἀκολουθῶς δὲ ἡ μήτηρ Του ὁμοῦ μὲ τὰς λοιπὰς Πριγκιπίσας τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου. Τότε αἱ Ἀθηναίησαν ἀκόμη μικρὰ καὶ ὀλιγάνθρωποι πόλεις. Αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς τῆς ἀπλᾶς καὶ αἱ ἀνάγκαι περιωρισμέναι, ὥστε νὰ καλύπτονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπὸ τὰς παροχὰς τῆς καλῶς τῶν ἰδιωτῶν.

Ἡκολούθησεν ὁμως, ἰδίως ἀπὸ τοῦ περασμένου μεγάλου πολέμου, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν, μία νέα ἐποχὴ, ὅχι μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν περιόχην τοῦ ὁστικῶν συγκροτήματος τῆς Πρωτευούσης, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ὁστικά κέντρα τῆς Χώρας. Ἡ ραγδαία ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας, ποὺ εἶναι μόνον μία ἀπὸ τὰς συνεπείας τῆς συγκυρησέως μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων εἰς τὰ ὁστικά κέντρα καὶ ἡ ὁποία, ἀν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς στατιστικὰς, ὑπῆρξε κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν γοργοτέρα εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ εἰς κάθε ἄλλην χώραν τῆς Εὐρώπης, ἐδημιούργησεν ἀνάγκας, μὲ τὰς ὁποίας δὲν ἦτο δυνατόν πλέον ν' ἀντιπαλαίῃ ἡ ἰδιωτικὴ καλωσύνη. Ἐπρεπε νὰ ἀναμειχθῇ τὸ Κράτος τὸ ἴδιο, μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς καὶ μ' ὅλα τοῦ τὰ μέσα. Αὐτὸ ἤρχισε νὰ γίνεταί ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη δικτύωσιν ἐνὸς πανοχύρου μηχανισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τοῦ ὁποίου ἔργον δὲν εἶναι μόνον ἡ περίθαλψις τῶν ἀσθενούντων, ἀλλὰ καὶ ἡ καταπολέμησις τῶν νόσων εἰς τὰς πηγὰς καὶ τὰς ἐστίαις των, ἡ γενικὴ βελτίωσις τῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν ἐν τῇ Χώρᾳ καὶ ἡ διάδοσις τῶν στοιχειωδῶν γνώσεων ὑγιεινῆς μετὰ τοῦ λαοῦ.

Τὸ ἔργον ἦτο εὐρύτατον ἀλλὰ καὶ θεμελιώδους σημασίας. Ἐπρόκειτο νὰ ὀργανωθῇ ἡ προστασία τῆς υγείας τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνήτης ἀντεμετώπισε καὶ ἐδῶ τὸ πρόβλημα μ' ὅλην τὴν εὐρείαν προοπτικὴν τοῦ θεμελιωτοῦ. Ἡ Χώρα εἶχε βεθαίως ἀπείρους ἀνάγκας καὶ ἡ διάθεσις τῶν περιορισμένων πόρων ποὺ διέθετεν ἔπρεπε νὰ εἶναι σύμμετρος. Καὶ ἐνῶ ἦτο πάντοτε φειδωλός, προκειμένου περὶ δαπανῶν, ἐφάνη γενναϊότατος προκειμένου περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς λαϊκῆς υγείας. Ἐσκέπτετο ὅτι καὶ ὑπεράνω τῆς ὀργανώσεως καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀσφαλείας τῆς Χώρας, διὰ νὰ ἔχουν ὅλα αὐτὰ ἀξίαν καὶ σκοπόν, ἔπρεπε ὁ λαὸς νὰ εἶναι υγιής. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν διετέθη δι' ἔργα ἐξυγιάνσεως καὶ υγείας ποσὸν 1.200 ἐκατομμυρίων, τὸ ὅποιον θὰ δαπανηθῇ εἰς μίαν πενταετίαν. Ἐχουν περάσει τρία ἔτη καὶ τὸ ἔργον συνεχίζεται μ' ἀδιάπτωτον ρυθμὸν καὶ ἡ πίστις τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸσον μεγάλη, ὥστε νὰ βεβαιώσῃ πάλιν, ὁμιλῶν κατὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Κορυδαλλοῦ, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη συνέβαινε — πράγμα ποὺ δὲν πιστεύει καὶ ἀπεύχεται — νὰ ἐμπλακῇ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸν πόλεμον καὶ πάλιν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ χαραχθέντος καὶ ἐφαρμοζομένου προγράμματος δημοσίας υγείας δὲν θὰ διαταραχθῇ καθόλου, ἀλλὰ θὰ συνεχισθῇ μὲ τὸν ἴδιον ρυθμὸν. Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ ἀπλό διὰ νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καθείς. Διότι ὅπως καὶ διὰ τὰ άτομα, ἔτσι καὶ διὰ τοὺς λαοὺς, ἡ υγεία εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἠθικὸν καὶ ὕλικόν ἀγαθόν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΑΡΗΣ

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη μὲ δόξας τὰς τιμὰς ἀπὸ μέρους τῆς Πολιτείας, μὲ ὅλην τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀντιστράτηγος Κωνσταντῖνος Καλλάρης, εἰς τὸν στρατιωτικὸν ἡγετῶν τῆς ὁρασιότατης ἑλληνικῆς ἐποποιίας τῶν νεωτέρων χρόνων. Εἰς τὸν πρῶτον Βαλκανικὸν ὁ Καλλάρης ἐπολέμησεν ὡς Διοικητὴς τῆς Β' Μεραρχίας καὶ εἰς τὸν δεύτερον ὡς ἀρχηγὸς τμήματος στρατιάς. Οἱ Ἑλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ζήσουν τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, δὲν μποροῦν νὰ χωρίσουν τὴν ἀνάμνησιν τῶν μεθυστικῶν θριάμβων τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1913 ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ, ποὺ ἐκήδευσεν, πλήρη ἡμερῶν, ἡ πρωτεύουσα, τὴν περασμένην Κυριακὴν. Ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα στρατιώτου. Ὁδήγησε τὸν στρατὸν τῆς Πατρὶδος ἀπὸ νίκης εἰς νίκην. Μὲ σπαρτιατικὴν καρτερίαν εἶδε νὰ θυσιαζομένη εἰς τὸν βωμὸν τῆς οἰκίας τοῦ, εἰς τὴν ἡπειρὸν ὁ εἰς, εἰς τὴν Μικρασίαν ὁ ἄλλος. Ἡ νεότης, ποὺ ἔχει ἀνάγκην ἡρωϊκῶν προτύπων, ἄς παραδειγματίζεται ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον του.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΡΓΟΝ

Εἰς τὴν Μυρίνην ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐγκαινίασεν τὴν νέαν αἰθροδρομικὴν γραμμὴν μὲ τὴν ὁποῖαν πραγματοποιεῖται νῦν συνδέσις τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας μὲ τὸ κέντρον τῶν καταπολεμωμένων περιοχῶν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Ὁ ἀρμόδιος ὑπουργός, προσφώνων τὸν Ἀνακτα, μὲ δικαιολογημένην ἐγκύρησιν ἐξῆρξε τὴν σημασίαν τοῦ νέου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐξετέλεσθη ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ Ἑλλήνων τεχνικῶν καὶ μὲ ἑλληνικὰ κεφάλαια, χωρὶς τὴν μεσολάθεσιν ξένων ἐπιχειρηματιῶν καὶ ξένης χρηματοδοτήσεως.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΟΥΣ

Ἀεῖζει νὰ ἐπαίνεθῃ, τώρα ποὺ ἐτελείωσεν τὸσον λαμπρὰ, ἡ ἐμπνεύσις καὶ ἡ πρωτοβουλία τοῦ ὑπουργοῦ Διοικητοῦ Πρωτευούσης, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀφειλόμεν τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐβδομάδος τῶν ἀνθρώπων. Ἐδῶσεν ἕνα τόνον πολιτισμένης καὶ λεπτῆς χαρὰς εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἦτο μία ἐνθάρρυνσις καὶ τόνωσις τῆς πηγᾶς λαϊκῆς φιλοκαλίας, ποὺ ἐπήγαγε νὰ τὴν μαρὰν ἡ πεδότης τῆς ἀποτόμως ἀναπτυσσομένης ἀστικής μας ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ ἕσαν ἄλλων, πρακτικώτερον σκοπῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁρασιότητα καὶ τὴν πολὺν, ἡλθε νὰ θεραπεύσῃ ἡ ἐβδομάς τῶν ἀνθρώπων. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι προνομιόχος ἀπὸ ἀπόψεως κλήματος καὶ φωτὸς ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ὅλας τὰς δυνατότητας ν' ἀποκομιῇ ἀπὸ τὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν ἀνθοκαλλιέργειαν ὅχι μόνον ὁρασιότητας ἀλλὰ καὶ πλούτου. Καὶ διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν δυνατοτήτων αὐτῶν ἡ ἐβδομάς τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξε μία ἀείλογος ὥθησις, ἡ ὁποία ἀσφαλὲς δὲν θὰ μείνῃ χωρὶς συνέχειαν.

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΙΑ' Μαΐου.... Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῶν γενεθλίων, ἥτοι ἐγκαινίων τῆς θεοφυλάκτου καὶ θεομεγαλύντου Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ἐξαίρετως ἀνακειμένης τῇ προστασίᾳ τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ὑπ' αὐτῆς διασωζομένης.

Πράγματι ἀπὸ τῆς 11ης Μαΐου τοῦ 330 ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ κατ' ἔτος τὰ γενέθλια τῆς Θεοφυλάκτου πόλεως ὀψήκουσα εἰς αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ὁ Κωνσταντῖνος, ὅταν ἐπ' αὐτῇ τῇ ἐρείπῃ τοῦ παλαιῶν Βυζαντίου ἔκτισε τὴν νέαν πρωτεύουσάν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, τὴν Νέαν Ῥώμην, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ εἶναι ἡ ἐλπίς καὶ χαρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ «καύχημα πᾶσι τοῖς ὁσιν ὑπὸ τὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολήν».

Ἡ παράδοσις συνδέει τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ χιλίους θρόνους, ὅπως ἀερίζουν διὰ μίαν πόλιν, ἡ ὁποία πλὴν τῶν τόσων τῆς φύσεως προτερημάτων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἱστορίαν πλήρη σθεναρῶν γεγονότων ἐπὶ πολλοῦ αἰῶνος.

Πρώτος ἱδρυτὴς τῆς φέρεται ὅτι εἶναι ὁ Βύζας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν μυθολογίαν μὲν εἶναι υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερειόσης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς τοῦ Ἰνᾶχου, κατὰ τὴν ἱστορίαν δὲ εἶναι ἡ Βασιλεὺς τῆς Θράκης συζευχθεὶς τὴν κόρην τοῦ παρὰ τὴν Θράκην Τοπάρχου Φειδαλείαν ἡ στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὁ ὁποῖος ὡδήγησεν ἐκεῖ μεγάλην ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 657 π. Χ. Ἡ τελευταία πληροφορία συνδέεται καὶ μὲ ἕνα χρησμὸν τοῦ Μαντείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταδηλοῦται ἡ πλεονεκτικὴ θέσις τοῦ Βυζαντίου. Λέγουσι λοιπὸν ὅτι ὁ Βύζας πρὶν κτίσῃ τὴν πόλιν, ποὺ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τῆς, ἀπήυθυνεν ἐρώτημα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸ δὲ Μαντεῖον ἐχρησιμοδότησεν ὡς ἑξῆς:

«Ὀλῆοι οἱ κείνων ἱερὰν πόλιν οἰκήσουσιν ἀκτὴν Θρακικὴν ἔνυγρον παρὰ τὸ στόμα [τοῦ Πόντου]. Ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν λάπτουσι θάλασσαν [σαν] ἔνθα ἰχθύς, ἑλαφὸς τε νομὸν βόσκοντα εἰς [αὐτόν].»

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶπεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ Βυζάντιον, αὐτὰ δὲ λέγει καὶ ἡ μυθολογία. Ἡ ἀλήθεια ὁμως ἐκ πάντων τούτων φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι τολμηρὸς θαλασσοπόρος ἀπὸ τὸ Ἄργος ἡ ἀπὸ τὰ Μέγαρα, ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα Βύζας, κατέπλευσεν εἰς τὴν Μεσόγειον, ἐπιζητῶν νὰ εὕρῃ διὰ νὰ κατοικήσῃ ἐμπορικὸν καὶ πλούσιον τόπον. Πράγματι δὲ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου ποῦ εὐρέθη καὶ κατόπιν προεξετάθη εἰς τὴν ἄκρην, τὴν λεγομένην Λυγού. Τότε πιθανῶς διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν θέσιν του νυμφεύεται, ἴσως καὶ διὰ τῆς βίας, κόρην εὐπατρίδου τινὸς τοῦ τόπου, τὴν Φειδαλείαν, τῆς ὁποίας ἐπίσης τὸ ὄνομα εἶναι συμβολικόν, ὅπως λέγει ὁ Σκαρλάτος Βυζάντιος, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς λέξεως φειδῶ καὶ ἀλιεία.

Τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίαν τοῦ Βυζαντίου ἡ μυθολογία ἀποδίδει πάλιν εἰς θεϊκὴν ἐνέργειαν. Λέγεται σχετικῶς ὅτι ὁ Βύζας, ὅταν ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν τῆς πόλεως, προσήλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Σεμέστρης διὰ νὰ κάμῃ θυσίαν. Θύει λοιπὸν ἐκεῖ ἕνα ταύρον καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐμφανίζεται κατ' ἄλλους μὲν ἱεράς, κατ' ἄλλους δὲ κόραξ, ὁ ὁποῖος ἀναρπάζει τὴν καρδίαν τοῦ θύματος. Ὁ Βύζας τὸ θεω-

εῖ ὡς θεῖον οἰωνὸν καὶ στέλλει παντοῦ νὰ παρακολουθήσῃ ποῦ θὰ μετακομίσῃ τὴν καρδίαν. Πράγματι τὴν ἐπομένην πληροφορεῖται ὅτι ὁ ὄρνις κατήλθεν εἰς τὸ Βοσπόριον Ἀκρωτήριον εἰς τὴν Χερσόνησον τῆς Θράκης, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Χρυσόπολιν. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται τώρα καὶ ὁ Βύζας καὶ ἀρχίζει μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ἱδρυσιν τοῦ «μεγάλου καὶ περικαλλοῦς ἀστεως», ποῦ τὸ περιτερίζει μὲ τείχη ἰσχυρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ, τὰ «θεόκτιστα» κατὰ τὸν Ζώσιμον, διὰ τὰ ὁποῖα πάλιν ὁ Στράβων λέγει ὅτι αἰδρῶσθαι αὐτὰ ἐχρησιμοδότησεν ὁ Ἀπόλλων».

Ἀς ἀφήσωμεν τώρα τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τὴν 26ην ἢ 27ην ὀλυμπιάδα, τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ τοῦ Βύζα, νὰ ὁποστῇ διαφόρους ἐπιδρομὰς καὶ καταστροφὰς ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους, τοῦς Λακεδαιμονίους, τοῦς Μακεδόνας, τοῦς Πέρσας, τοῦς περισκοίους βαρβάρους, τοῦς Ῥωμαίους καὶ τοῦς ἄλλους ξένους. Τὸ ὄνομα τοῦ τοῦ διατηρεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ ἀντικατέστησεν, ὀνομάσας αὐτὸ Κωνσταντινούπολιν.

Μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Κωνσταντίνου νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ἐνόπητα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸ κατάλληλον τοπικὸν κέντρον ἐνιαίας δυνάμεως. Τὸ κέντρον αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἡ Ῥώμη. Ἐπρεπε αὐτὸ νὰ εὕρισκεται ἐκεῖ ὅπου ἡ Εὐρώπη προσεγγίζει πρὸς τὴν Ἀσίαν. Σκέπτεται τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὴν σκέψιν αὐτὴν ὅταν βλέπῃ τὸ παλαιὸν Βυζάντιον. Τὸ ἐπικαίρον τῆς θέσεως καὶ οἱ λαμπροὶ λιμένες τοῦ μαγευτικοῦ Βοσπόρου, ποὺ βρέχει τὰ παράλια χωρῶν πλουσιωτάτων καὶ ἡ Προποντίδα, ποῦ εἶναι ὁ θαλάσσιος σωλὴν τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τὸν παρὰσφύρου. Καὶ ἀποφασίζει

πλέον νὰ τὴν κτίσῃ κάπου εἰς Βυζάντιον. Ὡς καταλληλότερον μέρος εὕρισκε τὴν Χαλκηδόναν, ἀλλὰ οἱ ἐργάται σταματοῦν τὸ κτίσιμο ἐμπρὸς εἰς νέαν θεϊκὴν ἐπιταγὴν. Ἡ Θεοτόκος, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας θὰ τελεῖ ἡ νέα πόλις, δὲν θέλει τὴν Χαλκηδόναν. Ἀετοὶ κατεβαίνουν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἀναρπάξουν τὰ ἐργαλεῖα τῶν οἰκοδόμων καὶ τὰ ρίχνουν εἰς τὸ παλαιὸν Βυζάντιον. Εἰς τὴν θεϊκὴν αὐτὴν ἐπιταγὴν ὑπακούει ὁ Κωνσταντῖνος. Βλέπει τὸ Βυζάντιον καταστραμμένον, αἱ οἰκίαι εἶναι ἐρειπωμέναι, τὰ τείχη κατασκαμμένα. Ἀλλὰ δὲν τὸν πτοοῦν ὅλα αὐτὰ. Ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα τὸν Εὐφρατῆν ἀρχίζει τὴν οἰκοδομήν. Τὰ τείχη τὰ καθορίζει ὁ ἴδιος. Βαδίζει ἐμπρὸς καὶ τὸν ἀκολουθοῦν οἱ μεγιστάνες του. Μὲ τὸ σκήπτρον του καθορίζει τὰ ὅρια τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπομακρύνεται πολὺ. Ὡστε τὸσον μεγάλη θὰ γίνῃ ἡ πόλις, διερωτῶνται. Ἀλλὰ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ πάλιν καλύπτει τὴν σκέψιν του μὲ μίαν θεϊκὴν δὴθεν παρῶρμιν. Θέλει ἡ νέα πρωτεύουσα νὰ εἶναι μεγάλη. Νὰ καταλάβῃ τὸν ἰσθμὸν τὸν μετὰ Προποντίδος καὶ τοῦ Κερατίου καὶ τοὺς ἐπὶ τὰς λόφους. Καὶ βαδίζει ἀκόμη χαράσσων τὰ τείχη.

— Ἐως ποῦ δέσποτα; τὸν ἐρωτοῦν ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν.

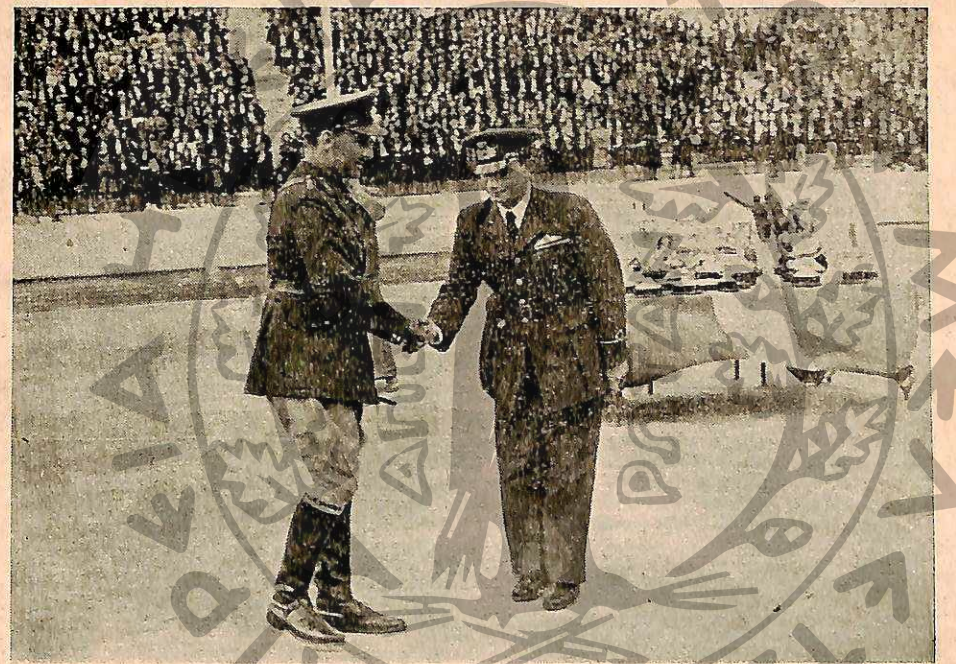
Καὶ αὐτὸς σὰν ὑπνωτισμένος ἀπαντᾷ: — Ἐως ἂν ὁ ἐμπροσθεν ὁδηγῶν με στή!

Ἀγγελοὺς ἐξ οὐρανοῦ τὸν ὀδηγεῖ καὶ αὐτὸς ὀπλίσκει εἰς αὐτόν.

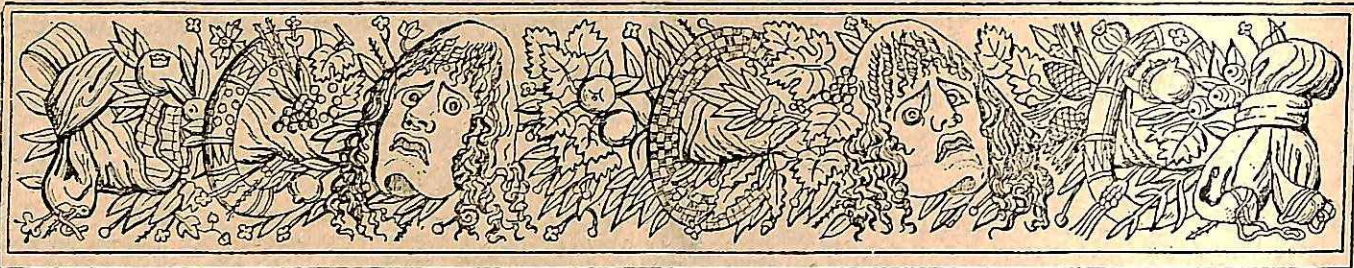
... Τὴν 11ην Μαΐου τοῦ 330 ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τῆς πόλεως ἐν μέσῳ ἑορτῶν καὶ ἀπὸ τότε ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Ἀλλ' ὅς ἐπαναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν φράσιν τοῦ Συναξαριστοῦ:

Γενεθλίων σὺν δεῖ με τιμᾶν ἡμέραν, ἐν σοί, πόλις, τυχόντα τὸν γενεθλίον.

Κ. Χ. Ἀγγ.—

Ὁ Κ. Ε. Ν. ὑποδεχόμενος εἰς τὸ Στάδιον τὴν Α. Β. Υ. τὸν Πρίγκηπα Πέτρον, λοχαγὸν Πεκίμου ἐν ἐνεργείᾳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΝ: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

4.

(Συνέχεια)

— Τί θα γίνη, Θέ μου, τώρα ; Τί θα γίνη ;

Μαύρα προαισθήματα ανακατώνονται με τη χαρά. Κάποιος πρέπει να κάνει προσεχτικό το βασιλιά γιατί η λαμπροστολήμενη τούτη γυναίκα που στέκει εκεί ακίνητη σαν τη μοίρα και περιμένει, είναι αλήθεια φοδερή. Μά πώς ;

Τό χρυσωμένο άρμα περνά από την πόρτα των λεόντων και μπαίνει στην έσωτερική αυλή.

— Ω δές τονε το γιό του 'Ατρέα ! τί ώραίος, τί τρομερός ! Τά μαλλιά του αλήθεια έχουν άσπρισει λίγο, μα το πρόσωπό του λάμπει από περηφάνεια κι' αυτοπεποίθηση.

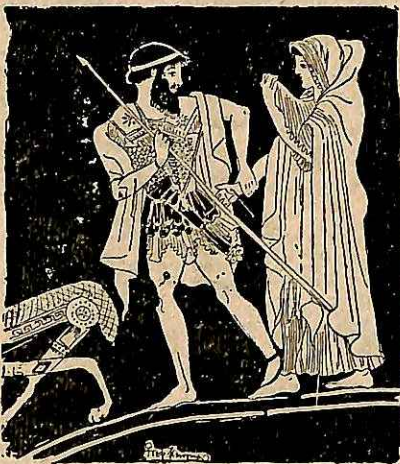
— Ζήτω ! Ζήτω ! φωνάζουν ολόυθε και μαζεύονται γύρω από το άρμα να δούνε από κοντά το βασιλιά τους, ν' άγγιξουν τ' αρούχα του, να πιστέψουν, όχι μόνο τ' μάτια, μα και οι άλλες αίσθησες πώς δεν είναι ψέμα.

Ο Πρωτόγερος προσκυνώντας με δακρυσιμένα μάτια παίρνει το λόγο. Προσέξτε τα λόγια του.

« Προσποιούνται οι άνθρωποι, λέει... Μή μπιστεύεσαι λοιπόν στο τί παρουσιάζει ή ύψη, μα κοίταξε να καταλάβης τί κρύβει ή καρδιά ».

Τά λόγια τούτα βέβαια είναι μι' α σωστή έστω και άδριστη καταγγελία. « Όμως έχει την τέχνη να τ' α πη έτσι πού κανένα να μην ξαφνιασουν και ο ίδιος να μην έκτίθεται καθόλου. Φαίνεται σ' α μι' α συμβουλή πού έχει το δικαίωμα βέβαια, σ' α γέρος πού είναι, να πη το νεώτερό του.

Πώς να σ' α κανείς και πώς να σ' α παινέση τ' 'Ατρέα γενιά, της Τροίας νικητή και βασιλιά μου,

Παράσταση άρχαιου άγγελίου, πού εικονίζει τον 'Αγαμέμνονα όταν δόνη ή Βρισηίδα στη σκηνή του.

πού ούτε μεγάλο ούτε μικρό το παινέμα του [να φανή ;

Γιατί το ξέρω πού οι θνητοί πέρα από το δικό προτιμούν κείνο πού τους [άρεσει.

Κι' είναι ο καθένας πρόθυμος γι' αυτόν πού [δυστυχεί

να κλαίη και να στεναχί και λύπη την καρδιά του ας μη σπαράξη. Κι' άλλος με το χαρούμενο γι' α να χαρή τ' άγέλαστο το πρόσωπό του βιάζει.

Ο άξιος όμως άρχηγός δεν είναι μορετό να γελαστή την ύψη βλέποντας τ' ανθρώπου πού τάχα φαίνεται καλόγνωνος μα είναι ή άγάπη του άχαμνή. Έγώ, σ' αν κινήσε ο στρατός γι' α την 'Ελένη, — γι' α να σ' α το κρύψω τάχα ; — μου φάνη άντρας σκέφτος πού το μυαλό του δεν το κυβερνούσε και θάρρος άνωφέλευτο μονάχα γι' α να σκοτώση ανθρώπους τον τραβούσε.

« Όμως σ' α βγήκαν όλα σ' α καλό ω, τώρα πιά ή καρδιά μου αναγαλλιάζει. Ποιός δικίος και ποιός άδικός τ' ασόν καιρό την πολιτεία κατοικούσε να μάθης πιά, θορρώ, ταιριάζει.

Ο 'Αγαμέμνονας σταματά, κοιτάζει γύρω του.

— Πρώτα, πρώτα, λέει, πρέπει να ευχαριστήσω τους θεούς γιατί με βοήθησαν να καταστρέψω την Τροία...

Καπνίζει ακόμα ή πατημένη πολιτεία, ή μόρα της καταστροφής την περιζώνει, και ή στάχτη σιγοσβήνοντας σκορπίζει γύρω και ή μυρωδιά βαρειά από τον παλιό της πλούτο...

« Υστερα γυρίζει στον Πρωτόγερο. Κατάλαβε τ' α ύπονοούμενα κάτω από τ' α λόγια του, γιατί είναι φρόνιμος μα και πονηρός. "Οχι ακριβώς τί συμβαίνει βέβαια, μα ότι κάτι συμβαίνει. Εί- ναι φυσικό άλλως τε νάχη έχτρός. "Όσο ψηλότερα άνεβή ένας άνθρωπος τόσο οι όμοιοί του τόν φανούν. ... Και ποιός βρίσκεται ψηλότερα του αυτή τη στιγμή ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

« Όσο γι' α σένα και ή γνώμη και τ' α λόγια κρατώ στο νού μου κι' είμαι σύμφωνος μαζί σου.

Γιατί σ' α λίγους δόθηκε άνθρωπος τούτο να μη ζουλεύουν την καλοτυχία του φίλου, κι' ή ζούλα μέσα στην καρδιά στάζει φαρ- [μάκι και του άρρωστου τ' α βάσανα τ' αναδιπλώνει και μι' α γι' α τή δική του συμφορά λυπάται και μι' α θωρώντας του γειτόνου τ' αγαθά. Είναι ο παθός μάθος, γιατί πολλούς γνωρίζω πού άγάπη μου 'δειχναν μεγάλη κι' όμως ήταν ήσκιος και ζωγραφιά πού πέφτει σ' α καθρέ- [φτη.

Μόνο ο Δυσέας πού με άκούσθηκε άθελά του μι' α κι' ήρθε φάνηκε ύστερα πρόθυμος φίλος το διαλαλώ κι' αν ζή κι' αν έχη πιά πεθάνει. Για τ' α λοιπά, γι' α τους θεούς και γι' α τή [πολί.

σ' α σύναξη με κοινήν έγνοια θ' α σκεφτούμε. Και πρέπει να ξετάσουμε: καλά δ' α στενεί, καλό κι' άνέγγιχτο γι' α πάντα ν' άπομείνη. Κι' αν είναι κάτι πού χρειαζεται θεραπεία με στόχασην άπό το κομμένο ή το κάρουμε να το νοιαστούμε, το κακό μην άφορηήσει. Και τώρα μπαίνω στο παλάτι μου τ' α πετρίδι κι' ή νίκη άπό μ' α άκούσθηκε έμμετες να [μείνη.

Τό πλήθος παραμερίζει γι' α να μπο- ρέση να προχωρήσει ο βασιλιάς κατά

την πόρτα πού πάει στην έσωτερική πιά αυλή και τις βασιλικές κάμαρες. Τότε γι' α πρώτη φορά αντικρύζει τή γυναίκα του την Κλυταιμίστρα. "Εστε- κε εκεί ακίνητη όλη την ώρα πού μι- λούσε με το λαό του και παρακολου- θούσε με χτυποκάρδι το τί έλεγαν. Πάντα της είχε το φόβο πώς θ' α την καταδώσουν, εϋτός από την πρώτη στιγμή, όποτε το σχέδιό της πήγαινε χαμένο. Δεν έγινε όμως κάτι τέτοιο κι' άνάσανε. Τώρα όλα θ' α πήγαιναν καλά.

Η άναίδεια της δεν έχει όρια. "Ολοι έξ' αν από τον 'Αγαμέμνονα ξέρουνε τ' α καυμάτια της κι' όμως μπροστά σ' α όλους μιλά έτσι και φαίνεται μάλιστα σ' α να ζητάη και τή μαρτυρία τους, πώς όλα τούτα είναι αλήθεια.

Θυμάται κανείς, σ' αν την άκούει, κά- τι παγίδες πού στήνουν σ' α λιοντάρια οί κυνηγοί εκεί κάτω στις ζουγκλες. Σκάθουν, λέει, λάκκους κι' άπάνω τους στρώνουν με κλαδιά και φύλλα όμοια με κείνα πού είναι σκορπισμένα γύρω, γι' α να μη δώσουν ύποψια στο θηρίο... Αυτό πάει να περάση θαρ- ρώντας πώς το έδαφος είναι στερεό και πέφτει μέσα. Η καλύτερα κάτι λώμνες πού λάμπουν στρωτές στον ήλιο του ίσημερινού θαρρείς πώς το νερό τους είναι άναλυτό χρυσάφι. Νούφα- ρα όμορφότατα πλέουν στην επιφά- νεια... Θές να δροσιστής άποσταμέ- νος άπό το δρόμο και τή ζέστη, πέ- φτει μέσα και βρισκεις κακό θάνατο από τους κροκόδειλους πού παραμο- νεύουν εκεί κάτω... Με τί λαχτάρα θ' α φώναζες σ' αν όδοιπόρο άνήξερο πού θ' αν δεν έβλεπες έτοιμο να κόμης αυτό το μοιραίο λουτρό... «Μή, γι' α τ' ό- νομα του Θεού!».

Τό ίδιο σούρχεται να φωνάξης όταν άκους την Κλυταιμίστρα να μιλά γι' α την πίστη της και την άγάπη της και και τ' α μαύρες άνησυχίες πού είχε όλον τον καιρό πού ο άντρας της έ- λειπε μακριά σ' α ξένα.

Μέ τί τέχνη στήνει την παγίδα και πώς τή στολίζει και με τί καυμάτια προσπαθεί να τραβήξη μέσα το θύμα της.

Μά άκούσετέ την καλύτερα :

« Άντρες, 'Αργεΐτες, σ' α εσ' ας μου έσ' ας γε- [ρόντοι, τ' α πόση άγάπη γι' α τον άντρα μου κρατά- δ' α θα ντραπό μπροστά σας να το μολογήσω, τί χανέται με τόν καιρό ή ντροπή του άν- [θρώπου.

« Όχι άκουστά, θ' α π' α παθήματα δικά μου τόσον καιρό στην Τροία κάτω πού είχε λείψει. Μά μένη πρώτα μι' α γυναίκα δίχως άντρα κι' έρμη στο σπίτι της, είναι κακό μεγάλο... Πολλές ν' άκούη κάθε μέρα συμφορές και νάναι ή μι' α πάντα χειρότερη από την [άλλη.

Τόσες φορές αν είχε τούτος λαβωθή όσα γι' α αυτόν μονάχα μούφερναν στο σπίτι π' α τρύπιό άπό το δίχτυ θάταν το κορμί του. Τέτοιες λοιπόν άπαντες έρχόνταν ήμεις και τή θηλιά γύρω από το λαμό μου οι ξένοι πολλές φορές την έλυσαν και στανικάς μου. Γι' α αυτό δ' α βρίσκεται εδώ πέρα το παιδί μου τή πιάτση μου και τής δικής σου ο άρεάνας. Σ' α λέω γι' α τον 'Ορέστη και μην άπορήσης γιατί τον άναντρείς φίλος του πιάττω μες, ο Στρώφιος στη Φωκίδα πού διπλή φοδερή π' α θάρρη συμφορά: στην Τροία να κιν- [τούνη.

Κι' εδώ κάποια άναρχία τή γερούσια να ρίξη. Γιατί ο λαός ποδοπατεί κείνον πού πέφτει.

Δεν είναι βέβαια δοληρή μι' α τέτοια πρόφαση. Έχουνε τώρα πιά τ' α μάτια μου στερεφεί κι' ούδ' α σταλακτιά το δάκρυ δ' α σταλάζουν κι' άπ' α την άγρύπνια την πολλή δεν καλο- [λέπω,

νύχτες να κλαίω και να θρηνώ, τή λάμψη προσμένοντας να δώ την άργοπορημένη.

ΧΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τι εύτυχια θ' α ήτο αν όλοι οι "Έλληνες ά- γαπούσαν τόσο την πόλιν ή το χωριό εις το όποιον έγεννήθσαν, όσον ο έν Λονδίνω κ. Φί- λιππος 'Αργέντης και έκαμαν δ' α κάνει αυ- τός διά την ιστορίαν της, την λαογραφίαν της, τ' α μνημεία της. Γνωρίζουν όμως τάχα πολλοί τί κανείς; Δυστυχώς τ' α βιβλία του είναι δυσ- πρόστα εις το πολύ κοινόν, δι' α δ' α αξίζει ν' αναφερθούν έστω και οι τίτλοι των, διότι κατ' εύτυχίαν υπάρχουν εις όλας τ' ας έλληνι- κάς βιβλιογραφίας: « Ιστορία του χιακού όίκου 'Αργέντη » (1922), « ΑΙ σφαγαι της Χίου » (άγ- γλιστί, έν Λονδίνω 1932), « Η έκστρατεία του συνταγματάρχου Φαθιέρου εις Χίον » (άγγλιστί, έν Λονδίνω 1933), « Chius liberata » (άγγλιστί, έν Λονδίνω 1933), « Η έκστρατεία των Φλω- ρεντινών εις Χίον » (άγγλιστί, έν Λονδίνω 1934), « Η κατάληψις της Χίου υπό των Ένε- τών » (άγγλιστί, έν Λονδίνω 1935). Προς τούτους τή άμέσως ή έμμέσως τού άραγή ειδαν το φως διάφορα συγγράμματα αναφερόμενα εις την ιστορίαν τού άραιού νησιού τού Αιγαίου, εις εις την ιστορίαν της οίκογενείας 'Αργέντη, της όποιος ένας πρόγονος, ο Ευστράτιος 'Αργέν- της, υπήρξεν ένας από τους επτά "Έλληνες πού μαζί με τον Ρήγα έθανάτωθσαν εις το Βε- λιγράδιον, έκδοθέντες εις τ' ας δυνατότας τού έλληνικού γένους από την χριστιανικήν Αύ- στρίαν.

Τό νέον σύγγραμμα τού κ. Φιλίππου 'Αργέντη, πού μάς φθάνει από το Λονδίνον, δεν είναι το όλιγώτερον σημαντικό. Εις 836 όλας σελίδας μεγάλου σχήματος μάς παρέχει την άριωτέραν ίσως έλληνικήν βιβλιογραφικήν εργασίαν διά τόν τόπον της καταγωγής του. «Οι έγγραφη διά την Χίον από τών κλασσικών χρόνων μέχρι τού 1936 αναφέρεται εις το βιβλίον τού κ. 'Αργέντη, με μνείαν τών βιβλιοθηκών εις τ' ας όποιες άπόκειται το βιβλίον, το χειρόγραφον ή ο χάρτης. "Ημπορεί να πιστεύη κανείς ότι τίποτε δεν έμεινε πού να μη μνημονευθή εις την βιβλιογραφίαν τού κ. 'Αργέντη, ή όποία, ας έπαναληφθή, θ' α έχρειάζετο να θεωρηθ' α το πρό- τυπον εις την κατάρτισιν αναλόγων έν 'Ελ- λάδι εργασιών. Χαρακτηριστικά είναι τ' α όλίγα προτάσσόμενα τού βιβλίου παρά τού 'Αγγλου καθηγητού κ. Μάυρς. « ΑΙ συμβολαί, λέγει, τού κ. Φιλίππου 'Αργέντη εις την ιστορίαν της γε- νετήρας του νήσου Χίου είναι πολύ γνωστά, πιστοποιούμενα από πλείστους τόμους. Διά τού άνα χείρας συγγράμματος άποσπ' α ένα νέον τίτλον ευγνωμοσύνης εκ μέρους τών σπουδάζον- των την ιστορίαν τού ελληνικού λαού, γενι- κάς... Συνέλεξεν ένα τεράστιον βιβλιογραφι- κόν θησαυρόν και τον κατέστησε μοναδικός προσιτόν, διά της επιμελούς κατατάξεως και τών πολυπληθών παραπομπών εις τ' ας δημοσίας βιβλιοθήκας, αί όποιας κατέχουν άντίτυπα τών αναφερομένων βιβλίων... ». Τά όλίγα αυτά λό- για τού προλόγου τού 'Αγγλου καθηγητού κα- θορίζουν την αξίαν της εργασίας τού κ. 'Αρ- γέντη.

Κι' ένός ακόμα κουνουπιού τ' αλαφρό βού- [σμα άπ' τών όνείρων του τή ζάλη με έμπνέουσε κι' ο νους μου πότερα φαντάζονταν παθή- [ματα ή όσα μπορούσαν να συμβούν σ' α τ' ασην ώρα. Τώρα άφου τούτα πέρασαν, χαρά γιομάτη πώς να μη λέω τόν άντρα μου φύλακα σκύλο και χοντρό κάβο πού ασφαλίζει το καράδι, στη στέγη μας την άγρήλ μεσοκόλωνα, μοναχόγυρο άκρίβο, στερ' α αναπάντεχη πού ναύτης θαλασσοδραμένους ξαγναντεύει, ύστερα από βαρύ χειμώνα όμορφη μέρα, νεράκι γι' α το διαψασμένο στρατόκοπο. Τέτοια καλοσπορίματα θαρρώ τού άξιζούν Κι' ο φθόνος ας σταθή μακριά πολλά όπο- [φέραμε.

Τώρα άπ' τ' αμάξι σου κατέβα, άγαπημένε, κι' ας μην άγνίξη διόλου, κατροπολεμήτη [μου,

και βασιλιά, το πόδι σου στο χώμα κάτω. Σκλάβες, τί καρτεράτε; Προσταγή δεν έδωσα πούκναι να στρώσετε στο δρόμο του το διά- [στα.

Τό πέρασμά του ας γίνη πορφυροστρωμένο σ' α σπiti άνέλπιστο γι' α να τ' α φέρη ή Δίκη. Καί όσο γι' α τ' α άλλα άκόμητη φροντίδα σωστά της μοίρας τ' α γραμμένα θ' α τελέψη.

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

«ΩΔΕΚΑ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ 21»

Θ' α έπιτραπή εις τόν γράφοντα να έκφράση έλλην μι' αν φ' αν τον ένδοξιστάμεν του διότι νέοι άνθρωποι καταγίνονται εις την μελέτη της πατρίου ιστορίας και ιδιαίτερας της ιστορίας τού 21, τού όποιου την ήρωικήν άτμόσφαιραν θ' α ήμπορούσε να πη κανείς ότι ζώμεν άκόμη. Η στροφή αυτή προς την ιστορίαν έχει την ίδίαν έννοιαν με την άναστροφήν εις τ' ας πη- γάς, από τ' ας όποιες άντλεί κανείς δύναμεις, κατευθύνσεις, φρόνημα, τόν ψυχικόν έκείνον θαρρακισμόν ο όποιος είναι άπαραίτητος εις τούς λαούς και τ' α κράτη διά να ζήσουν.

Νέος συγγραφέας, ο κ. Α. Σκανδάλης, μάς δίδει εις το βιβλίον του έντόνους σκιαγραφίας τού Ρήγα Φεραίου, τού Παλαιών Πατρών Γερμανού, τού Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, τού Γεωργίου Παπαφλέσσα, τού 'Ανδρέα Μιαούλη, τού Γεωρ- γίου Καραϊσκάκη, τού Κωνσταντίνου Κανάρη, τού 'Οδυσσέως 'Ανδρούτσου, τού 'Αθανάσιου Διάκου, τού Μάρκου Μπότσαρη, της Ασασαρί- νας Μπουμπουλίας και της Δούνας Βισβήνη, της άγνώστου αυτής εις το πολύ κοινόν ήρωί- δος τού 'Ιεροδ' 'Αγώνος.

« Όπως το τονίζει ο κ. Σκανδάλης εις τόν πρόλογον τού βιβλίου του, δεν παρέχει κανένα νέον ιστορικόν στοιχείον με το βιβλίον του «Οι σύντομες βιογραφίες τών δώδεκα ήμερών τού Εικοσιένα προσφέρονται σ' αν λίγα λουλούδια κομμένα από τ' α βάση της καρδιάς μας, στην πανίερη μνήμη τών μεγάλων έκείνων "Ελλή- νων». Αυτό πράγματι έπέβλεψεν ο συγγραφέας και το έπέτυχε. Τα νέα ιστορικά στοιχεία, ή διαφώτισις μι' ας ιστορικής λεπτομερείας, ή έπα- κρλώσις μι' ας άλλης δεν είναι διά το πολύ κοινόν. Το πολύ κοινόν ενδιαφέρεται διά τ' ας μεγάλας γραμμάς της ιστορίας και είναι άξιος τιμής ο πνευματικός έκείνος έργατής πού θ' α κατάρρωνε να φέρη την ιστορίαν με την πηγήν του πλησιέστερον εις τόν λαόν και να τού την προσφέρει κτήμα του και πηγήν ένθουςιασμού.

Ο κ. Σκανδάλης, με το ρέον ύφος του, τόν ένδιάθετον λυρισμόν του σ' αν τόν ίδιον ένδοξια- σμόν κατορθώνει τον σκοπόν του. Δεν είναι τάχα δι' α αυτό άξιος κάθε τιμής και έπαινου;

«ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ»

Μιά έπιστολή συνάδωσε το βιβλίο τού γυμνα- στού κ. Ν. Πασιόλη «Ελλάδα άπό τού Γυμνα- σίου» και άδελφισμόν έλλήνων.

«Δεν έχω την τιμή να σ' αν γνωρίζω, λέγει ο συγγραφέας τού βιβλίου, ούτε προσπαθώ, ούτε όλόκληρα όνομαστικά. Παρακολούθω όμως τις καλές σας βιβλιοκρισίες και σας παρακαλώ, αν δεν δυσκολεύεστε, ν' άκολουθήτε λιγάκι και μ' α αυτή τή δική μου έλληνικήν γυμναστικήν προσπά- θεια. Το βιβλίο μου αυτό σ' αν το στέλνω λίγο άρ- γά, γι' α το καλοκαίρι πού το κυκλοφόρησε δ' α θυμάμαι αν υπήρχε τακτική βιβλιοκρισία στο περιοδικό. "Επειτα γυμναστική βιβλιοκρισία δεν συναντάει κανείς πούθεν. Γι' α αυτό το σκέφθη- κα λίγο άργά. Γι' α αυτά όλα, βέβαια, φτάνει οι γυμναστές... ».

«Αν καθ' ολονδήποτε τρόπον παύουν οι γυ- μνασται, αυτό βέβαιος είναι ύποθεσις άλλη. Το γεγονός πάντως είναι ότι αξίζει ν' άποσπ' α την προσοχήν το βιβλίον τού κ. Πασιόλη. Ο καλός γυμναστής, ο όποιος φαίνεται ιδιαίτερος μαχητικόν στοιχείον, ίσως διότι πιστεύει πάρα πολύ ότι τότε μόνον θ' α υπάρξη αληθινός αθλη- τισμός και τότε ή άνωμαλία θ' α εγρή τον δρόμον της, όταν κυριαρχήσ η πάλιν το πνεύμα τού άρχαιου έλληνικού αθλητισμού, μάς δίνει εις την άρχην μι' αν συνοπτικήν αλλά λαμπράν εικόνα τών γυμναστών της άρχαίας 'Ελλάδας, από τήν όποιαν άνεπήδαν οι μαχηταί, οι προ- σποταί της Πατρίδος, οι έκπολιτισταί τού κό- σμου. Ο σημερινός αθλητισμός, ο βιομηχανοποιη- μένος και βιοποριστικός δι' ένα πλήθος ανθρώπων παράγων, δεν ήμπορεί, βεβαίως, να είναι ο αθλη- τισμός τού όποιου άνειρεύθη και έφηρμοζεν ο άρχαίος "Έλληνας, δεν ήμπορεί να είναι έλληνι- κός, θ' α είναι έλληνικός: α) "Όταν οι άγώνες είναι λαμπρές και παλαίκες αγωνιστικές γιορ- τές, συγκεντρώσεις και πανηγύρια. "Όταν δη- λαδή προσφέρονται άνώτερα και κινησεί θεά- ματα, γυμναστικά παρελάσεις, έπιδείξεις, έ- θνικοί χοροί κ.λπ. β) "Όταν δίνεται μεγάλη σημασία και ήθική αξία στην νίκη και όχι στο ρεκόρ και γ) όταν οι άγώνες γίνονται έλλη- νικά.

Και θ' α ήμπορούσαμεν να προσθέσωμεν ή- μεις, ως προκύπτει από το βιβλίον τού κ. Πασιόλη, όταν οι άγώνες είναι συνδεδεμένοι με το έθνικόν στοιχείον, εις το πλαίσιο τού έλλη- νικού έθνισμού και όχι τού κοσμοπολισμού.

«Επαναλαμβάνω, το βιβλίον τού κ. Πασιόλη ήμπορεί να είναι ίσως ύπερ το δέον μαχητικόν, είναι όμως έλληνικόν, αν έπιτρέπεται ο χαρ- ακτηρισμός, γραμμένο με άραιον ένδοξιστάμεν και πίστιν.

Χρ. 'Αγγελ.

14. (Συνέχεια)

— Σας αφήνω, είπε, έδω στη βάρβαρη χώρα, φρουρά. Κρατάτε ψηλά τ' όνομα της Ελλάδας! Μη σας νικήσουν τα ταπεινά πάθη, ή διχόνοια, ή τεμπελιά, ό φόβος! γιατί τότε πάτε χαμένοι. Είστε κυκλωμένοι από έχθρους! γυμνάζεστε κάθε μέρα για νάστε δυνατοί! και μη φέρνεστε βάρβαροι στους βάρβαρους! μά να τους φέρεστε ήμερα, με συγκατάβασι και καλωσύνη. Μην ξεχνάτε πώς είστε "Ελληνες" μην ξεχνάτε πώς σας αφήνω έδω όχι μονάχα να φρουρήτε τη χώρα, παρὰ και για να της μεταδώσετε όσο μπορείτε τον πολιτισμό μας. "Αγρια θεριά σας παραδίδω! θέλω να μου τα κάμετε άνθρωποι!"

Σε λίγο ό νικητής στρατός του "Αλεξάνδρου είχε εξαφανιστή μέσα στα πυκνά δάση του βορρά.

Κρύο, χιόνια, κοπάδια λύκοι ακολουθούσαν το στρατό και τη νύχτα οί φαλαγγίτες διέκριναν τα μάτια των λύκων να λάμπουν κατακόκκινα μέσα στο σκοτάδι.

Κάποτε ή πεύνα έσφιγγε τους λύκους κι έπεφταν τότε κοπαδιαστά στο στρατόπεδο, εκεί που ήταν σταυλισμένα τ' άλλα! κάθε νύχτα δυο τρία άλλα βρισκούνταν σκοτωμένα.

— "Ανάψτε φωτιές! πρόσταζαν οί αξιωματικοί. "Ανάψτε φωτιές να φοβούνται τα θεριά να μη ζυγώνουν.

Την ήμερα ό ήλιος δέ φαίνονταν καθόλου! ό ούρανός ήταν σκεπασμένος με βαριά σύννεφα κι έπεφτε άκατάπαυτα πυκνό χιόνι. Οί στρατιώτες, τ' άλλα, τ' άλλα έδωλα προχωρούσαν μέσα στα χιόνια κάταπρα.

Πέρασαν τρεις μέρες, τέσσερις! την πέμπτη μέρα, κατά το βράδυ, εκεί που έτοιμάζονταν να στρατοπεδέψουν και

να περάσουν τη νύχτα, έφτασαν οί ταχυδρόμοι από τη Μακεδονία.

Πέζεσαν, μπήκαν στη σκηνή του "Αλεξάνδρου, άνοιξαν ένα πέτσινο σακίδιο που κρατούσαν κι έδωκαν μια φούχτα έπιστολές στον "Αλέξανδρο. Τό βασιλόπουλο τις κοίταξε με λαχτάρα, ξεχώρισε δυο.

— Της μητέρας μου, ψιθύρισε χαρούμενο, και του "Ηφαιστίωνα.

Ο Στέφανος στεκόταν στη γωνιά και παρακολουθούσε. «"Αχ, συλλογίζονται, νάχα κι εγώ ένα γράμμα από τό σπίτι μου!"

Ο "Αλέξανδρος σήκωσε τα μάτια και τόν ειπε.

— "Εδώ είσαι, Στέφανε; είπε. Νά, πάρε! έχεις δυο γράμματα.

Ο Στέφανος έτρεξε κι άρπαξε με λαχτάρα τα γράμματα από τα χέρια του βασιλόπουλου.

— Εύχαριστώ, είπε και βγήκε έξω από τη σκηνή, ζύγωσε τις φωτιές που είχαν άνάψει οί στρατιώτες εκεί κοντά κι άρχισε να διαβάει.

Τό ένα γράμμα ήταν από τόν πατέρα του:

«Μαθαίνουμε με χαρά, παιδί μου, τού έγραφε, πώς ό στρατός μας προχωρά νικητής. Χαίρουμαι που στάθηκες τυχερός κι από τόσο μικρός παρακολουθείς τό στρατό μας και μαθαίνεις να γίνης και σύ μια μέρα άξιος της "Ελλάδας.

Ξέρω πώς κάνει αυτό το πάνω κρύο και χιονίζει! μά δεν πρέπει να φοβάσαι τό κρύο! όποιος τό φοβάται, κρυώνει ακόμα περισσότερο και δεν άντέχει.

Τίποτα να μη φοβάσαι, Στέφανε. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ντροπή από τό φόβο. Ν' άντέχεις σε όλα, στην κούρασι, στην πείνα, στο κρύο. Και να μην ξεχνάς τις τρεις συμβουλές που σου έδωσα, τη μέρα που πήγες ν' αναλάβης ύπηρεσία στο Παλάτι».

Σε μια γωνιά της έπιστολής ό Στέφανος διέκρινε τα γράμματα της μητέρας του. Τού έγραφε λίγα λόγια! ό Στέφανος διάβασε και τα μάτια του νέμισαν δάκρυα:

«Παιδί μου, πρόσχε μην κρώσης! αν πάθης τίποτα, τί θ' άπογινώμει παιδί μου!».

Ο Στέφανος τύλιξε σφιχτά τό μάλλον πλεχτό στο λαιμό του κι άνοιξε τό δεύτερο γράμμα:

«Παιδί μου, πρόσχε μην κρώσης! αν πάθης τίποτα, τί θ' άπογινώμει παιδί μου!».

Ο Στέφανος τύλιξε σφιχτά τό μάλλον πλεχτό στο λαιμό του κι άνοιξε τό δεύτερο γράμμα:

«Παιδί μου, πρόσχε μην κρώσης! αν πάθης τίποτα, τί θ' άπογινώμει παιδί μου!».

— "Η "Αλκα! φώναξε χαρούμενος. "Η "Αλκα μου γράφει!

Γρήγορα γρήγορα διάβασε: «"Η "Αλκα τού καπετάν Νέαρχου στον Στέφανο τού γιαιτρού Φίλιππου. Χαίρε!

"Από την ήμερα που έφυγες κάθουμαι και σου κεντώ άπάνω σε άσπρο λινό πανί ένα πράσινο στεφάνι δάφνης. "Όταν θα γυρίσης θα σου τό δώσω! κι από κάτω γράφω στη γωνιά, με μικρά μικρά γραμματάκια: "ΑΛΚΑ! για να με θυμάσαι.

Μά τότε θα γυρίσης; Τό κέντημα πιά τελειώνει. Μου λένε πώς κάνει κρύα αυτό το που βρίσκεσαι! μά εγώ δεν άνησυχώ γιατί σου έδωσα τό μάλλον πλεχτό να τό τυλίγης στο λαιμό σου».

Κ ε φ. 22.

— Θάλασσα! Θάλασσα!

Οί πεζοί χτύπησαν τις άσπίδες τους χαρούμενοι, οί καθάλλαρηδες σήκωσαν τα μακριά τους κοντάρια, όλος ό στρατός χαρούμενος άρχισε να φωνάζει:

— Θάλασσα! Θάλασσα!

Δεκαπέντε μέρες τώρα άδοιοπορούσαν μέσα στο χιόνι και πάλευαν τότε με τους λύκους που γίνονταν όλα ένα άγριότερο, τότε με τις βάρβαρες φυλές που τούς παραμόνευαν στο διάβα τους και χυμούσαν κλεφτά από πίσω τους.

Μά σήμερα πιά, κατά τό μεσημέρι, είδαν μακριά στον ορίζοντα μια μεγάλη έκταση σταχτιά να γαλίζει. Και μερικοί καθάλλαρηδες που έτρεχαν μπροστά πρόσκοποι γύρισαν χαρούμενοι να φέρουν τη μεγάλη ειδησι:

— Θάλασσα! Θάλασσα!

Κατά τό βράδυ έφτασαν τις πρώτες σκηνές στο στρατόπεδο του Φίλιππου. Οί στρατιώτες άγκαλιάζονταν χαρούμενοι.

— Τι κάματε σεις; ρωτούσαν οί φαλαγγίτες του Φίλιππου.

— Νικήσαμε τους βάρβαρους, χτίσαμε μια καινούργια πολιτεία, την Αλεξανδρούπολι. Και σεις τί κάματε;

"Εδώ βρήκαμε τους Σκύθες! φοβεροί τοξότες. Τό βασιλιά τους τόν λέν "Ατέα κι είναι ένεννηντα χρονών. Μά παλληκάρι. Τού είπαμε να παραδοθή! μά που ν' άκούση ό γέρος!

«Σε όλη μου τη ζωή, ένεννηντα χρόνια, μάς άποκρίθηκε, δεν ντροπιάστηκα και τώρα θα ντροπιστώ! Ποτέ!».

Μάζεψε χιλιάδες τοξότες, πήρε κι αυτός τό γερικό του τόξο κι έπεσε άπάνω μας.

Μά που να τα βάλη με τις φάλαγγές μας... Σε λίγες μέρες τους σκοπίσαμε, πήραμε τό λιμάνι τους και χτίσαμε στην είσοδο από κάθε μεριά

δυό φρούρια. "Η Μαύρη Θάλασσα πιά είναι δική μας.

Ο Φίλιππος είχε δει από μακριά τό στρατό του "Αλεξάνδρου κι έτρεξε με τους δυό γέρους στρατηγούς του, τόν "Αντίπατρο και τόν Παρμενίωνα, να τόν ύποδεχτή.

— Χαίρε, "Αλέξανδρε, τού ειπε, νικήτή!

Τόν άγκάλιασε κι' όλοι μαζί έφτασαν στη βασιλική σκηνή. "Η φωτιά ήταν άναμμένη, τό τραπέζι στρωμένο. Ο Φίλιππος άγαπούσε την καλοπέρασι, τού άρεσε τό κρασί, τό καλό φαί και τό γέλιο. Είχε συχνά μαζί του κάποιον που ήξερε να λήη άστεία για να τόν κάνει να γελάει.

Ο "Αλέξανδρος κοίταξε τό πλούσιο τραπέζι και χαμογέλασε.

— Δεν πεινώ, ειπε. Θάθελα να δώ πρώτα τό λιμάνι που άχρωσε.

Ο Φίλιππος τόν κοίταξε με κατάπληξι.

— Δεν είσαι κουρασμένος; ρώτησε. Δεν πεινάς;

— Όχι, άποκρίθηκε ό "Αλέξανδρος. Πρώτα να δώ τό λιμάνι.

Ο Φίλιππος σηκώθηκε από τό τραπέζι πεισματωμένος.

— Πάμε! ειπε.

Πατέρας και γιυός πήγαιναν μπροστά! πίσω ή ακολουθία τους. Τράβηξαν πρὸς τη θάλασσα, έφτασαν στο λιμάνι, άνέθηκαν στα δυό νεοχτισμένα φρούρια.

Ο "Αλέξανδρος εξέταξε όλα με προσοχή. Μά δεν έλεγε λέξι.

— Γιατί δεν μιλάς; τόν ρώτησε ό Φίλιππος. Ποιά είναι ή γνώμη σου;

Ο Φίλιππος κοίταξε τόν "Αλέξανδρο με κάποια άνησυχία. Τι ήταν άκόμα ό "Αλέξανδρος; "Ενα παιδί. Κι όμως ό βασιλιάς Φίλιππος, που τόσους πολέμους είχε κάμει και τόσο πολύ είχε ζήσει, ένιωθε την άνάγκη να ζητήσει τη γνώμη του άνήξερου τούτου άγουρου νέου.

Ο "Αλέξανδρος σκέφτηκε μερικά λεπτά.

— Πολύ καλά! ειπε τέλος. Και σάπασε πάλι.

— Πολύ καλά, γιατί; ρώτησε περιπαιχτικά τώρα ό Φίλιππος. Μπορείς να μου εξηγήσης;

— Μπορώ! άποκρίθηκε ό "Αλέξανδρος.

— Ν' άκούσω.

— Τό λιμάνι αυτό μάς ήταν άπαραίτητο, ειπε με σοδαρή φωνή τό βασιλόπουλο. Οί Πέρσες έχουν στην έξουσία τους τα νότια κι άνατολικά παράλια της Μαύρης Θάλασσας. Θα μπορούσαν λοιπόν, όταν έμεις θα είμαστε στην "Ασία, να στείλουν από κεί στρατό με τα καράβια τους και να μάς έπιτεθούν στη Μακεδονία. Και τότε θα μάστε άναγκασμένοι να παρατήσουμε την άσιατική έκστρατεία μας και να γυρίσουμε πίσω. "Ενῶ τώρα...

Ο Φίλιππος άπλωσε τό χέρι του, άγίγισε τόν ώμο του "Αλέξανδρου:

— Παιδί μου, ειπε, σου τό είπα κι' άλλη φορά, σου τό ξαναλέω και τώρα: "Η Μακεδονία δέ σε χωράει! ζήτησε ένα άλλο βασίλειο μεγαλύτερο.

— Τό βόηκα, ειπε χαμογελώντας ό "Αλέξανδρος. Την "Ασία. Δεν μένει παρὰ να την κατακτήσω.

— Όλη την "Ασία; άναφώνησε ειρωνικά ό Φίλιππος.

(Άκολουθεί)

ΔΙΑΓΩΓΗ

Ακούσαμε συχνά να λένουν δι διαγωγή και χαρακτήρ είναι ένα και τό αυτό πράγμα και δι φαίνονται με διάφορον τρόπον.

Χαρακτήρ όμως είναι ένα αίσθημα έσωτερικόν και διαγωγή είναι ή έξωτερική του έκφρασις. "Ενας άνθρωπος δέν ήμπορει να δώση μίαν τελείαν άπόδειξιν του χαρακτήρος του παρὰ μόνον όταν τό δειξη ή διαγωγή του.

"Ημπορεί να υπολογίσωμεν τόν χαρακτήρα ενός ανθρώπου από δι φαίνεται, αλλά ή διαγωγή του θα μάς άποδείξη εάν ό υπολογισμός μας είναι όρθός. "Ομιλούμεν περί της διαγωγής μας έννοούντες την συμπεριφοράν μας και έπίσης λέγομεν δι οδηγούμεν κάποιον ή δι καλά τόν καθοδηγήσαμεν. Είς κάθε μίαν από αυτάς τάς περιπτώσεις θέλομεν να είπομεν οδηγίαν ή συμβουλήν. "Αλλά εκεί ακριβώς ύπάρχει ή διαφορά. "Οποιοσδήποτε άνθρωπος θα ήμπορει να οδηγηση ή να συμβουλεύση έναν άλλον, αλλά την ιδικήν μας διαγωγήν πρέπει έμεις οί ίδιοι να την κανονίσωμεν.

Μόνον έμεις οί ίδιοι ήμπορούμεν πραγματικώς να διαμορφώσωμεν την διαγωγήν μας. "Η θέλησίς μας να ενεργηση με ένα ώρισμένον τρόπον, ήμπορεί να έχη έπιρρεασθή από διδασκαλίαν και σπουδήν, αλλά ή τελική άπόφασις που θα πάρωμεν άνήκει εις τούς ίδιους τούς έαυτούς μας και άποφασίζομεν από την ιδίαν μας σκέψιν και την ιδίαν μας θέλησιν.

Είναι άνάγκη τότε, διά να κανονίσωμεν την διαγωγήν μας, να έχωμεν δύναμιν χαρακτήρος, διότι θα τύχη κάποτε εις την ζωήν του ανθρώπου να εύρεθι εις την άνάγκην αυτός και μόνος να εκλέξη μεταξύ του καλού και του κακού.

Διαγωγή είναι τό πάν, διά να σχηματίση κανείς μίαν έπιτυχή σταδιοδρομίαν και αυτό φανερώνεται πάντοτε κατά την διάρκειαν της ζωής. Ο Ματθαίος "Αρνολδ έλεγε δι ή διαγωγή άποτελει τα τρία τέταρτα της ζωής του ανθρώπου.

Φρόνησις, μετριοφροσύνη και μεγαλοφυαία είναι τρεις από τάς χάριτας, αί όποιαι θεωρήθησαν άναγκαίαι διά την έπιτυχίαν εις την ζωήν, αλλά δυσκόλως ήμπορεί κανείς να ειπή δι αυτά είναι άρκετά διά να άποτελέσουν την πραγματικά καλήν διαγωγήν. Είναι μάλλον προσόντα διά τόν χαρακτήρα. Θα ήμπορούσαμεν μετά βεβαιότητος να προσθέσωμεν την αλήθειαν, την τιμιότητα, την γενναιοφροσύνην, την ειλικρίνειαν, την πίστιν, την καλωσύνην και την έννοιαν του καθήκοντος και της τιμιότητος.

"Υπάρχουν πραγματικώς τόσα πολλά πράγματα, τα όποια άπαιτούνται

διά να κάμουν μίαν τελείαν διαγωγήν, ώστε αν θελήσωμεν να τα μετρήσωμεν δύσκολα γνωρίζομεν που να σταματήσωμεν.

Είς ένα ζήτημα έν τούτοις δη ή φιλοσοφία συμφωνεί, εις τό δι δηλαδή ή καλή και φρόνιμος διαγωγή σύγκειται εις την πιστήν εξάσκησιν του καθήκοντός μας, τό όποιον πρέπει να εκτελώμεν σκεπτόμενοι όχι τόν έαυτόν μας αλλά τούς άλλους, κάμνοντας εις αυτούς ακριβώς δι και εκείνοι θέλομεν να κάμουν πρὸς ήμάς και ενεργούντες όχι ως άτομα, αλλά ως μέλη της κοινωνίας.

Ο Σερ Γώλτερ Σκότ ειπεν δι «ό άνθρωπος, ό όποιος αξίζει να φέρη τό όνομα αυτό είναι εκείνος του όποιου αί σκέψεις και αί προσπάθειαι άνήκουν εις τούς άλλους μάλλον παρὰ εις τόν έαυτόν του».

"Η άληθινή διαγωγή φαίνεται από την καλωσύνην, ή όποια ύπάρχει μέσα μας.

"Η καλωσύνη δέ είναι συνυφασμένη με την πρόδοον, διότι τό καλόν πάντοτε προοδεύει και όλονέν άνωφώνεται.

"Η κοινή ιδέα του καλού είναι τό ώραϊόν, τό χρήσιμον, τό ευτυχές, τό ευχάριστον. Εύτυχία δέ είναι τό υπέρτατον όριον της καλωσύνης.

Τό γέλιο σημαίνει την πλήρη άπόλαυσιν της ζωής, και τό ειλικρινές χαμόγελο να είσθε βέβαιοι δι πάντοτε θα κερδίση.

Ευγένεια μαζί με την ειλικρίνειαν είναι αί κυριώτεραι άποδείξεις της καλής διαγωγής. Ειλικρίνεια έχουν ειπή δι είναι τό αλάτι του χαρακτήρος και ευγένεια είναι τό λάδι, τό όποιον κρατεί την μηχανήν της ζωής εις κίνησιν. Αυτό τό λάδι της καλής συμπεριφοράς διευκολύνει πολλών ανθρώπων την σταδιοδρομίαν καθ' όλην την διάρκειαν της ζωής των.

Καλοκαγαθία, ενδιαφέρον, ευπρέπεια και προσοχή είναι έπίσης άναγκαία έφόδια διά έργασίαν.

Ο Δάκερεκ άνακεφαλαίωσε πολύ καλά τούς κανόνες της διαγωγής όταν έγραψε: «Νά είσαι τίμιος, να είσαι ευγενής, να είσαι γενναϊόδωρος, να είσαι φρόνιμος και έχων αυτάς τάς χάριτας, να τάς εκπληρώνης με τόν ευγενέστερον τρόπο».

"Η μεγάλη προσπάθειά μας διά ν' άποκτήσωμεν γνώσεις και σπουδήν χωρίς άμφιβόλως τελειοποιεί την διαγωγήν του καθ' έκάστου. "Η καλοκαγαθία θεωρείται δι είναι ή καλωσύνη έξηρητημένη από την σοφίαν, και ή τελειοποίησις της σοφίας είναι άδιάσπαστος από την χαράν και την άγαλλίασιν του πνεύματος. Είναι μια φανερή αλήθεια δι, χωρίς άλλο, θα έμεθα καλοί όταν σκεπτόμεθα φρονίμως.

Z.

— Θάλασσα!... Θάλασσα!...

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Όλοι μας, λίγο πολύ, ξέρουμε τι είναι δημοτικό τραγούδι και δημοτική ποίηση. "Αν θελήσουμε να δώσουμε ένα όρισμό του δημοτικού τραγουδιού, πρέπει να πούμε ότι δημοτικό τραγούδι είναι το ποίημα εκείνο που ο ποιητής του είναι συνήθως άγνωστος, και που αποτελεί κτήμα του λαού, μεταδιδόμενο από στόμα σε στόμα και από γενεά σε γενεά. "Όλοι οι λαοί του κόσμου, από τους πιο πολιτισμένους ως τους πιο καθυστερημένους, έχουν δημοτική ποίηση.

Στόν τόπο μας, το δημοτικό τραγούδι έχει μεγάλη ανάπτυξη και αγαπιέται ξεχωριστά από το λαό μας. "Η Ιστορία του είναι πολύ παλιά, κι αν θελήσουμε να βρούμε τις πηγές του, πρέπει να γυρίσουμε πίσω κοντά 10 αιώνες, να φτάσουμε στους χρόνους της μεγάλης ακμής και των μεγάλων αγώνων του Βυζαντίου, όταν ο Έλληνισμός πολεμούσε νικηφόρα τους επιδρομείς της Ανατολής. "Εκείνη την εποχή εμφανίζεται για πρώτη φορά το δημοτικό τραγούδι, το έπος του Διγενή Ακρίτα.

Ο πατέρας της ελληνικής λαογραφικής επιστήμης, ο μακαρίτης καθηγητής του Πανεπιστημίου Νικόλαος Πολίτης, διαίρει τα ελληνικά δημοτικά στις παρακάτω κατηγορίες:

1) **Α κ ρ ι τ ι κ ά.** Τα τραγούδια αυτά, όπως είπαμε, έχουν πολύ παλιά Ιστορία και ανήκουν στους χρόνους του Βυζαντίου. Είναι τραγούδια γεμάτα αγώνες, ήρωισμούς, που μοιάζουν πολύ με τα δημοτικά έπη κι αποτελούν τον σύνδεσμο μεταξύ της "Αρχαίας και Μεσαιωνικής Ελλάδος.

2) **Ι σ τ ο ρ ι κ ά.** Λέγοντας ιστορικά τραγούδια, εννοούμε εκείνα που αφορμή να βγούνε ήταν ένα ιστορικό γεγονός και που τραγουδιούνται σαν ανάμνηση να πούμε αυτού του γεγονότος (τραγούδια για τις θαλασσινές νίκες του Κατσώνη, του Κολοκοτρώνη κλπ.).

3) **Κ λ έ φ τ ι κ ά.** Τα κλέφτικα τραγούδια άνηκουν τους εναντίον του κατακτητού αγώνες των αρματωλών και των κλεφτών. Είναι γεμάτα ήρωϊσμούς και κατορθώματα κι αποτελούν το έθνικό «Πιστεύω» της προεπαναστατικής Ελλάδος. "Ο Ιστορικός Μέντελσον-Βαρθόλδου λέει γι' αυτά: «Νομίζεις πως είναι χείμαρροι αφρισμένοι εκρέοντες όχι από ανθρώπινα χείλη αλλά από τους βράχους του "Ολύμπου».

4) **Π α ρ α λ ο έ ς.** Είναι δημοτικά τραγούδια που έχουν μια φανταστική υπόθεση. Καθρεφτίζουν το πλάτος της φαντασίας του λαού, καθώς και την χάρη της εκφράσεως. Είναι το αφηγηματικό είδος της δημοτικής μας ποίησης και στολίζονται με παραδειγματική τελειότητα νοημάτων και στιχοτυγικής. Τέτοιο είναι το περίφημο τραγούδι των έννιά αδελφών ή του νεκρού αδελφού, που έχει υποθέσει την εκτέλεση του όρκου του μεγάλου αδελφού που σηκώνεται από

τόν τάφο για να πάη στην ξενιτειά για να φέρη πίσω στη μάνα του, σύμφωνα με τον όρκο που έδωσε την αδελφή του την "Αρετή, που αυτός επέμεινε να την παντρεύη στα ξένα.

5) **Τ ρ α γ ο ύ δ ι α τ η ς α γ ά π η ς.** Σ' αυτά ύμνείται ο έρωτας μαζύ με την αγάπη προς τη ζωή και τη λατρεία προς την ελληνική φύση. Το είδος αυτό των τραγουδιών είναι πολύ κοινό και πολύ αγαπητό στο λαό μας και χαρακτηρίζει την μεσογειακή ελληνική ψυχή.

6) **Ν ο υ φ ι ά τ ι κ α τ ρ α γ ο ύ δ ι α.** Το δημοτικό τραγούδι μπαίνει βαθιά σ' όλους τους σκοπούς της ζωής κι εξετάζει όλες τις περιπέτειες της ανθρώπινης ζωής, όπως αρραβώνες, γάμους. Δίνει απάραμυλλες συμβολικές έννοιες και εξηγεί χαριτωμένα έθιμα και συνήθειες για τις εξαιρετικές περιστάσεις του βίου.

7) **Μ ο ι ρ ο λ ό γ ι α.** Τα μοιρολόγια, θγαλμένα από την ευαισθησία και τον ευγενικό πόνο του λαού, είναι έξοχα ποιητικά δημιουργήματα, γεμάτα από την φιλοσοφική γνώση της ανθρώπινης ματαιότητας. Είναι το ευγενικότερο είδος της δημοτικής μας μουσας και κινήσανε το θαυμασμό των μεγαλύτερων ξένων καλλιτεχνών. Αυτές είναι οι κυριότερες κατηγορίες των δημοτικών μας τραγουδιών, υπάρχουν όμως ακόμη και άλλες κατηγορίες, όπως τα Νανουρίσματα, τα γνωμικά τραγούδια, τα περιγελαστικά, τα εργατικά (που τραγουδιούνται την ώρα της δουλειάς, για ξεκούραση και για να βασιτέται ο ρυθμός, όπως του σκαφτιά, του κωπηλάτη), και άλλα. Μέσα στις κατηγορίες που αναφέραμε υπάρχουν τραγούδια, που αναλόγως του ρυθμού τους χορεύονται κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Τα αφηγηματικά τραγούδια λέγονται και τραγούδια της τάβλας, για το λόγο ότι τραγουδιούνται στο τραπέζι, την ώρα του φαγιού, στα γλέντια και στα πανηγύρια.

Ο στίχος των δημοτικών τραγουδιών είναι συνήθως ο 15σύλλαβος ή αλλιώς πολιτικός στίχος. "Ο 15σύλλαβος είναι ο κατ' έξοχην έθνικός ελληνικός στίχος και πλησιάζει, αν προσέξουμε, προς την καθημερινή μας ομιλία. "Ακόμα και η ομοιοκαταληξία ή λεγόμενη ρίμα είναι κοινό πράγμα στα δημοτικά μας τραγούδια. "Η ρίμα δεν είναι ελληνική ποιητική έφευρεση, αλλά ανήκει στην ποίηση της Γνώσεως. "Η δημοτική μας ποιήση την γνώρισε από τον 15ον αιώνα και ύστερα και μάλιστα εκείνος που την εισήγαγε είναι ο "Ιταλός "Αρχαιολόγος Κυριακός ντε Πισκολι από την "Αγκώνα της Κάτω "Ιταλίας. "Ο ένονος αυτός είχαν έρθει στην Ελλάδα κατά τα μέσα του 15ου αιώνα και περιηγήθηκε τη χώρα μας, σχεδιάζοντας αρχαία μνημεία. Κάποτε λοιπόν παραβρέθηκε σ' ένα ελληνικό γάμο, στην Αιτωλία, όπου θέλοντας

να τιμήση τους νοικοκύρηδες του σπιτιού, έφτιαξε τους παρακάτω ελληνικούς στίχους, που είναι οι πρώτοι με ομοιοκαταληξία:

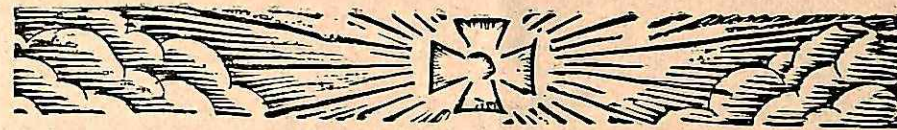
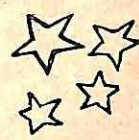
"Εστι δέ καλή κώμη εν αρχή της [Αχαΐας, εις Αιτωλίαν πλησίον, Αχελώου τον [ποταμόν "Αγγελόκαστρον καλούσιν, εύμορφον [θεωρίας, αυτού του Κάρλου πρώτου μεγαλύτερον υιόν, κλπ. κλπ.

Τα ελληνικά δημοτικά τραγούδια έχουν πολλά κοινά σημεία με τα τραγούδια των γειτονικών μας λαών και ιδιαίτερα με τα Βουλγαρικά, Σερβικά και Ρουμανικά. Το γεγονός αυτό εξηγείται εύκολα, αν σκεφθούμε ότι προτού σχηματιστούν τα Κράτη της Βαλκανικής, ή χερσόνησος ήταν έναίο έδαφος, ανήκον εις την Βυζαντινή Αυτοκρατορίαν και βραδύτερον εις την "Οθωμανικήν. "Εκτός από τις άμοιβαίες επιδράσεις, πρέπει να υπολογίσουμε και τους Κουτσοβλάχους και Τσιγγάνους νομάδες της Βαλκανικής, που έπαγγελματίες και ταξιδευτές μουσικοί καθώς ήταν έπαιρναν τα ελληνικά δημοτικά τραγούδια και τα μετέφεραν ως τα βόρεια της Χερσονήσου και αντίθετως, έφεραν από κει άλλα τραγούδια στην Ελλάδα. Μάλιστα το ελληνικότατο δημ. τραγούδι «Της "Αρτας το Γιούφρυ» θεωρήθηκε κάποτε ως...ρουμανικό, έπειδι αναφέρεται σ' αυτό ο Δούναβις! "Ακόμα και τη Σουηδική δημοτική ποιήσι έχει επηρεάσει το ελληνικό δημοτικό τραγούδι. Το Σουηδικό έπος της Σίγνης και του Χάραρδ δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία παραλλαγή ελληνικού δημοτικού τραγουδιού, που μεταφέρθηκε στη μακρινή χώρα του Βορρά.

Οι άγνωστοι ποιητές των δημοτικών τραγουδιών μας δεν είναι πάντα άνδρες. Πολλά τραγούδια ανήκουν στην ποιητική φλέβα γυναικών. Το είδος όμως που διέπρεψαν κυρίως οι γυναίκες, ελλαδικές και μικρασιατικές, είναι το Μοιρολόγι. Στη Μάνη, ιδιαίτερος, αλλά και σ' όλες τις ελληνικές περιοχές οι γυναίκες είναι εκείνες που συνθέτουν τα μοιρολόγια. Περίφημη ποιήτρια μοιρολόγιών στο Σούλι ήταν ή Νταγκλήνα.

"Η μουσική των δημοτικών μας τραγουδιών έχει δικό της ξεχωριστό χρώμα, και διαφέρει τόσο από το ευρωπαϊκό είδος της μουσικής όπως κι απ' το ανατολίτικο. Ποτέ δεν νοείται δημοτικό τραγούδι δίχως τον καλλίφωνο τραγουδιστή, ή τον λυράρη. Σήμερα ακόμα υπάρχουν πολλοί τέτοιοι αυτοσχέδιοι μουσικοί και τραγουδιστές δημοτικών τραγουδιών, ένας δέ απ' αυτούς ήταν ο περίφημος Μεσολογγίτης βιολιτζής Μπαταρίας, που τόσο ωραία τον ύμνησαν οι ποιητές μας Μαλακάσης και Παλαμάς.

B.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (19ης Μαΐου)

Τω καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προακτῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδα, πέντε στοάς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πλὴν τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ἑρπῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἀγγέλως γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν παρακλήν τοῦ ὕδατος ὕγιες ἐγένετο· ὃ δὴ ποτε κατέχετο νοσήματα. Ἦν δὲ τις ἀνθρώπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γινούς ὅτι πολλὴν ἥδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὕγιες γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενὴς· Κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν παρακλῇ τὸ ὕδωρ βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρῶ ἐμοῦ καταβαίνει. Ἀγέλω αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτη. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὕγιες ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἦρε τὸν κράββατόν αὐτοῦ καὶ περιπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλέγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τὸ τεβεραιομένον· σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράββατόν. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιῶν με ὕγιη, ἐκείνους μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτη. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστίν ὁ ἀνθρώπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτη; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἤδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένυσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἰδε ὕγιες γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοι τι γένηται. Ἀπεκρίθη ὁ ἀνθρώπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ποιῶνς αὐτόν ὕγιη.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΖΩΗ

* Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ *

Ο 20ος αιώνας κρύβει άναμφισβήτητη την τάση για πνευματική και ήλική πρόοδο. Παρουσιάζει όμως μερικές απογοητευτικές για τη γενεά μας δυσκολίες, καθώς ή άδεδειγμένη, που την προκαλέσει ή Ελλειψη ζωντανής θρησκευτικής πίστεως κι ή απόρριψις των ήθικων αξιών.

Ένας συγγραφέας έγραψε:

«Η εποχή μας, απορροφημένη από την ήλική δραστηριότητα, έχει γυρίσει τα νώτα της στο ήθικό αίτημα της ζωής. Η ήθική μας υπόστασι μένει πρωτόγονη, άν συγκριθί με την επιστημονική μας ανάπτυξη. Η Ελλειψη άρμονίας στην ανάπτυξη των ιδιοτήτων της συνειδήσεως είναι το θεμελιώδες ελάττωμα της εξελίξεώς μας».

Όταν σκοτεινιάση ή θρησκευτική και ήθική συνείδησι, ή ζωή χάνει κάθε πνευματική σημασία, κι' ο άτομικός έγωισμός προσβάλλει στη βάση της την Κοινωνία.

Ο κόσμος δημιουργήθηκε για ήθικό σκοπό. Κι' ο άνθρωπος θά φθάση στην εκπλήρωσι αυτού του σκοπού με πολλά βάσανα κι' άφοδ υπερνικήση πολλά εμπόδια. Αλλά μιά ήμέρα θά φθάση και θά είναι εύτυχής. Γιατί μόνο στην ήθική τελειότητα μπορεί νά υπάρξη εύτυχία.

Ηθική δέν έννοούμε τη στείρα και φανατική ήθικολογία, τη σε-

μνοτυφία και την υποκριτική ψευτονησι, αλλά τὸ ήθος, την ψυχική άγνότητα, την ευγένεια του χαρακτήρος, την τάσι μας νά σκεπτόμεθα τίμια κι' άνθρωπιστικά, νά ξεχωρίζουμε τὸ ταπεινὸ από τὸ ανώτερο, τὸ αληθινὸ από τὸ ψεύτικο.

«Σκοπὸς της ζωής, έγραψε κάποιος σοφός, είναι ή έπιστροφή στην καθαρή ἰδέα του ανθρώπου, ή τελειωτική άπαλλαγή από τὸ κτήνος. Διὰ τὸ ἀγνῶναι αὐτὸ ὀψωνόμεθα σὲ προσωπικότητες. Ἐτσι βρῆκαν οἱ ήρωες της ανθρωπότητος τὸ δρόμο πρὸς τὰ ἄνω, κι' ἔζησαν ὡς τὴν πὶὸ ὕψηλὴ στιγμή της ζωής των τὴ φιλοξενία τοῦ Θεοῦ, μέσα στην ψυχὴ τους».

Η ψυχὴ της Ιστορίας είναι ή Ιστορία των μεγάλων ανδρῶν, των ήρώων, που θριαμβεύσαν χωρίς στή μεγάλη τους καρδιά...

Η ευτυχία δέν είναι φρούτο που ξεφυτρώνει μόνο του. Πρέπει νά την κατακτήσουμε σιγά-σιγά, καλλιεργώντας τις σώματικές, τις πνευματικές και τις ήθικές μας δυνατόμεις, για νά εξυπηρετήσουμε κάποιο μεγάλο σκοπό, κάποιο ωραίο ἰδανικό. Άλλος στις έπιστημές, άλλος στις τέχνες, άλλος στην ανάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ κλπ.

Ό,τι μπορεί νά φθάση ὁ άνθρωπος ψηλότερο είναι μιά ζωή ήρωική, που αγωνίζεται ενάντια

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τὸν παράλυτον τὸν ὁποῖον ἐθεράπευσε τοῦ λέγει: «Ἴδε, ὕγιες γέγονας» μηκέτι ἁμάρτανε». Βέβαια, ἀφοῦ τὸν ἔκανε καλὰ ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστειά του, τοῦ ἔκανε πολὺ μεγάλο καλὸ. Ἀλλὰ καὶ ἡ συμβουλὴ τοῦ πρὸς τὸν παράλυτικόν ὅπως εἰς τὸ ἔξης ἀποφεύγῃ κάθε ἁμαρτία εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα ὑπηρεσία πρὸς αὐτόν. Ὁ θεανθρώπος μετὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ «Μηκέτι ἁμάρτανε» ἠθέλησε νὰ τὸν καταστήσῃ προσκετικόν, γιὰτὶ ἀντὶ τῶν χρόνων ἦταν ἀρρώστος, αἰτία σ' αὐτὸ ἦταν ὁ ἀμαρτωλὸς βίος του. Ἀλλὰ τὸ: «Μηκέτι ἁμάρτανε» ὁ Ἰησοῦς δὲν τὸ ἐβροντοφώνησε μόνον εἰς τὸν παράλυτικόν, ἀλλὰ τὸ διεκήρυξε δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Βέβαια τὸ νὰ συμμορφωθῶμε πρὸς τὴν παραγγελίαν αὐτὴν παρουσιάζει πολλές δυσκολίες, ὅχι ὅμως καὶ τόσο δυνατές ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ὁ ἀνθρώπος νὰ τις παραμερίσῃ. Σὲ κάθε στιγμὴν καὶ παρουσιάζονται ἄπειροι ἀφορμαὶ γιὰ νὰ κάμωμε ἁμαρτίες. Ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖός μισεῖ μετὰ πάθος καλὴν πράξιν, προσπαθεῖ μετὰ κάθε μέσον νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ τὴν ἀπιστίαν καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Μᾶς παρουσιάζει θεάματα ἀνήθικα, ἀναγνώσματα ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ψυχὴν μας, παραδείγματα κακὰ καὶ ἀντιθρησκευτικὰ θέλοντας νὰ μᾶς παρασύρῃ μετὰ τὸ μέρος του, δηλαδὴ μακρὰν ἀπὸ τὰς παραγγελίας τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος ἔχει μέσα του κάποια κλίσι πρὸς τὸ κακόν, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἔξωθεν ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς εἶναι ὁ μόνος δρόμος καὶ σωτηρίας, ἐντούτοις λίγοι τὸν ἀκολουθοῦν. Οἱ πρὸ πολλοὶ υποτάσσονται κι' αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι τὴν δύναμιν ἔχει ἡ ἁμαρτία, ὥστε ὁ ἀνθρώπος νὰ νομίζῃ ὅτι αὐτὴ εἶναι ὁ νόμος.

Ἀλλὰ μπροστὰ τῇ δύναμιν τῆς ἁμαρτίας ὁ ἀνθρώπος μένει ἀπροσάτετος· Δὲν ἔχομεν ὁδηγὸ καὶ σύμβουλον κανένα· Δὲν μᾶς δείχνει κανεὶς τὸν ἴσι δρόμο· Ὁ Πανδράφους Θεὸς μας πάντοτε μᾶς ἐπιθέτει. Μὲ τὸν νόμον τοῦ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς καθοδηγεῖ. Μᾶς δίνει τὰ μέσα νὰ προφυλαχθῶμε. Σὲ κάθε στιγμὴν τρέχει εἰς βοήθειάν μας καὶ εἰς τοὺς ζητούντας νὰ ἀγωνισθῶν εὐλκρινῶς κατὰ τῆς ἁμαρτίας τοὺς δίδει τὴν χάριν τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ.

Ἀφοῦ ὅμως ἔχομε ἕνα τέτοιο μεγάλο προσάτη καὶ ὁδηγὸ, εἰμαστε τελείως ἀδικαιολόγητοι καὶ ἀσυγχώρητοι ἐν κάμυνε ἁμαρτίας. Πρέπει νὰ ὅλα πὸν μᾶς παρέχῃ ἡ θεία βοήθεια νὰ τὰ χρῶμεται οὐσιώσως ὅπως πρέπει, ὅπως ὁ καλὸς στρατιώτης μεταχειρίζεται τὰ ὅπλα πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐχθροῦ του. Τὸ μεγαλύτερον ὅπλον ποὺ ἔχομεν εἶναι ἡ ἀδικαίωτος μελέτη τοῦ Θεοῦ νομοῦ. Αὐτὸς μᾶς διαφωτίζει καὶ αὐτὸς δίδει εἰς τὸν Χριστιανὸν τὸ μεγαλύτερον ὅπλον κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ἐργαζομεθα καὶ προσεύχεσθε. ἵνα μὴ εἰσελθῇτε εἰς πειρασμόν» παραγγέλλει ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς του. Τοῦτο ἄς χρησιμεύσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἐφαρμόζοντες καὶ ἡμεῖς τὴν παραγγελίαν αὐτὴν ἄς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσωμε τὴν ἁμαρτίαν καὶ θὰ διατρέχωμε ὅλην τὴν ζωὴν μὲ ἀσφάλειαν. Θὰ ἀποφύγωμε τὸν κηρύον καὶ τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ ἡ ἁμαρτία, καὶ θὰ ὁδηγηθῶμεν εἰς τὴν ἀθάνατον καὶ ἐπουράνιον εὐτυχίαν, ὅπου θὰ μᾶς φωτίζῃ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας.

χιλιάδων ἐτῶν, ποὺ διέτρευσαν ἀπὸ τῆς ἐμφάνισις τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερα, εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρκετὸ γιὰ νὰ κριθῇ ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία. Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι πιθανὸ νὰ μὴ διήνωσε ἀκόμη ὅλα τὰ στάδια τῆς σκληρᾶς πείρας ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τὴν πείσῃ ν' ἀλλάξῃ τακτική. Ἰσως ἡ δίψα τῆς ήλικῆς ἀπολαύσεως φθάσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ ἀνθρώπος ν' ἀντικρύσῃ τὸ πραγματικὸν ἀδιέξοδον. Τότε θὰ ἴδουν ποὺ εἶναι τὸ φῶς, τότε θὰ κάνουν τὴν πραγματικὴ ἐπανάστασι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των, κατὰ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς των, τῶν σφαλμάτων των ἀντιλήψεων καὶ τῶν μεθόδων των.

Τὴν Ελλειψιν ποὺ νοιώθει ἡ καρδιά, ποὺ δέν πιστεύει καὶ δέν ἀγαπάει, ὁλως ὁ κόσμος δέν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ. Ὅταν ἐλθῇ τὴν ἀγάπην στὰ στήθη, ἔχεις τὸ Θεὸ τὴν ψυχὴν. Ὅποιος νοιώθει τὴ δύναμιν τῆς ἀγάπης, πιστεύει στὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πίστις κι' ἡ ἀγάπη ἀναποκρίνονται στὴς πρὶν βαθεῖες ἀνάγκες τῆς ψυχῆς. Μᾶς καθιστοῦν εὐτυχεῖς. Μᾶς παραγοροῦν στὴ θλίψη, κάνουν εὐχάριστη τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ καθήκοντος.

G. ΗΛ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΣ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Κατά τόν απελευθερωτικό αγώνα της Ελλάδος έδρασαν πολλοί των οποίων ή μνήμη ήδίκηθη, ώστε και αυτό τό θ-νομά των νά μείνι άγνωσμένον. Ένας από τούς άδικημένους αυτούς είναι και ο Καπετάν Γιώργης Δενδρολίβανος. Δέν μπορεί βέβαια νά συγκριθί με τόν Κανάρην και τόν Μιαούλην εις τά ναυτικά κατορθώματα, έν τούτοις ή δρά-σις του ήτο σημαντική, όπως άποδει-κνύεται από τά έπίσημα έγγραφα πού διεσώθησαν εις τό τμήμα χειρογράφων της Έθνικής βιβλιοθήκης Αθηνών και από έν σπανιώτατον φυλλάδιον όπου έκθέτει μόνος του την δράσιν του.

Όταν εκηρύχθη ή ελληνική επανά-στασις ήτο μόλις είκοσι δύο ετών. Εί-χε όμως μυηθί εις την Φιλικήν Έται-ρίαν πού προετοίμασε την επανάστα-σιν. Εις την πατρίδα του Ζάκυνθον ήτο κέντρον μεγάλης δράσεως της Φιλικής Έταιρίας, τό όποιον μεγάλως συνε-τέλεσεν εις την επιτυχίαν του άπελευ-θερωτικού αγώνος. Μεταξύ των πρω-τερργατών έν Ζακύνθω ήτο και ο Δεν-δρολίβανος.

Μόλις έμαθε την κήρυξιν της έπα-ναστάσεως, μαζί με τόν θεϊόν του, τούς αδελφούς του και άλλους Ζακυνθίους, έν συνόλω τριάκοντα, φεύγει κρυφά με τό πλοϊόν του «Άγιος Σπυρίδων», τόνων 190, παρά την απαγόρευσιν του Άγγλου Άρμοστού, και παρου-σιάζεται εις Πάτρας εις τούς άρχη-γούς της επαναστάσεως Έπίσκοπον Πατρών Γερμανόν, Άνδρ. Ζαΐμην και Άνδρ. Λόντον, οι όποιοι «του» παρέ-στησαν με δάκρυα εις τά όμμάτιά των την μεγάλην ανάγκην της ηνράς και έπομένως του έζήτησαν την συνδρο-μήν του διά νά φέρη από την Ζάκυν-θον δύναμιν της ηνράς, όπως άφηγιέ-ται ο ίδιος και όπως πιστοποιεί έπί-σημον έγγραφον των τριών άρχηγών. Πράγματι άμέσως έπήγε εις Ζάκυν-θον και έπεισε πλείστους οι όποιοι έ-πέθησαν του πλοίου του, τό όποιον ά-μέσως ανεχώρησε νύκτα κρυφά διά Πάτρας.

Με τό πλοϊόν του λοιπόν απέκλεισε τόν κόλπο των Πατρών και έκαμνε νη-οψίαν εις όλα τά πλοία τά όποια πα-ρουσιάζοντο. Μίαν ήμέραν συνέλαβεν ένα πλοιάριον με δύο ναύτας μόνον. Υποπτευθείς ότι έπρόκειτο περί κα-τασκόπων, έκαμε έρευναν και τούς ά-νέκρινεν, αλλά δέν ευρε τίποτε τό έ-πιλήψιμον, διότι οι δύο ναύται έβεβαί-ωναν ότι έπήγαιναν εις την Άμφισ-σαν νά αγοράσουν έλαίας. Ένώ όμως έτοιμιάζετο νά τούς άφήση έλευθέρους νά εξακολουθήσουν τό ταξίδι των, εί-δεν ότι ένα κουπί των ήταν κομμένο εις

δύο και καρφωμένο. Υποπτευθείς η-νοϊξε τό κουπί εις τό καρφωμένο μέ-ρος και ευρεν ένα πακέτο έπιστολάς τουρκικής. Ο πλοίαρχος τότε του πλοιαρίου, υποβλήθει εις γενναίον ξυ-λοκόπημα, ήναγκάσθη νά όμολογήση ότι ήρχετο από τό Μούρτο, όπου ο Καπετάν πασάς, άρχηγός του τουρκι-κού στόλου, του είχε δώσει τό δέμα αυτό διά νά τό παραδώσει εις τόν Τούρκον φρούραχον του Ρίου, εις τας Πάτρας. Ο Δενδρολίβανος έπήγε τας έπιστολάς εις την ελληνικήν έπα-ναστατικήν έπιτροπήν Πατρών, ή ό-ποια άνέγνωσε τά τουρκικά έγγραφα, τά όποια έδιδαν οδηγίας εις όλα τά φρούρια νά κρατήσουν όσον ήδύναντο άμυναν, διότι μετά τέσσαρας ήμέρας θά έφθανεν έξω από τας Πάτρας ο τουρκικός στόλος διά νά βυθίση τά έλ-ληνικά πλοία και τούς έλευθερώση.

Έτσι έσώθη ο ελληνικός στόλος, ο όποιος, έδοιοποιηθείς περί της έπικει-μένης έμφάνσεως του τουρκικού στό-λου, έλαβε τά μέτρα του όπως φυ-λαχθή, ενώ άφ' έτέρου ένισχύθησαν αι παραθαλάσσιαι φρουραί των Ελλήνων, ώστε νά ματαιωθή ή απόβασις των Τούρκων. Εις τόν Δενδρολίβανον άνε-τέθη νά μεταβί και εύρη τόν ελληνι-κόν στόλον και τόν ειδοποιήση περί τούτου, ο δε γενναίος ναυτικός έξετέ-λεσε την έντολήν άμέσως.

Μετά ένα μήνα οι Άλληνες άρχη-γοι του άνέθεσαν νά άποκρούση επί-θεσιν των Τούρκων εις την παραλια-κήν θέσιν Τσουκαλά, πλησίον των Πα-τρών.

Άλλά έπισκεπτόμενος την θέσιν, γράφει ο Δενδρολίβανος, μετά την ά-φιξίν μου εις Τσουκαλά, όθεν έμελλε νά άπεράσουν οι Τούρκοι, ειδόν ότι τό πλοϊόν δέν ήθελε δυνηθί νά έμποδίση παντελώς την διόδον αυτών, διότι ήρ-χετο όλλον μακράν από την θέσιν της θαλάσσης, όπου έδύνατο τό πλοϊόν νά σταθί. Τότε διώρισα νά έξοπλισθί με έν πυροβόλον ή μεγάλην λέμβος μας, έμβάς και ένώ. Ούτως έπλησιά-σαμεν εις την άκραν του στενού, έπι-βιάσας και 12 από τούς πλέον άν-δρείους ναύτας μου, άφήσας εις τούς έν τω πλοίω αδελφούς μου διαταγήν καθώς ίδωσι τά σημεία της μάχης ν' άρχίσουν και αυτοί με τά πυροβόλα του πλοίου και νά πολεμώσιν όσον δύ-νανται τό ειρηνέμον στενόν. Καθώς έβγήκαμεν εις την ηνράν διέταξα και τούς στρατιώτας νά πιάσουν τούς πρό-ποδας του βουνού και νά είναι έτοι-μοι εις μάχην. Ούτω παρατεταγμένοι έπρόσμεναν τούς Τούρκους, οι όποιοι περί τό μεσονύκτιον ήρχισαν νά κα-

ταβάνουν από τό φρούριον. Η μάχη διήρκεσε κατά συνέχειαν εξ ώρας Ο Θεός μόνον ήμπορεί νά ήξεύρη τί έκάμαμεν εις αυτούς, οι όποιοι με ό-λους τούς ισχυρούς άγώνες των έστάθη άδύνατον νά κάμωσι την παρα-μικράν πρόδον προς την πεδιάδα.

Η νίκη έπληρώθη με την ζώην δύο οπαδών του και τόν τραυματισμόν του ίδιου εις τόν πόδα. Μολονότι πλη-γωμένος, μετά την επιτυχίαν, μετέβη εις τό Όμπλο, όπου ήτο στρατοπέ-δευμένος ο ελληνικός στρατός, γενό-μενος δεκτός μετά τιμών από τούς άρ-χιγούς, οι όποιοι έπεριποιήθησαν τό τραύμα του.

Όταν έθεραπεύθη έτρεξε εις άλλο πολεμικόν μέτωπον, όπου ή κατάστα-σις ήτο σοβαρά διά τούς Έλληνες. Τό Ναυαρίνον έπολιορκείτο από τόν Μάϊον από δύο χιλιάδας Έλληνες, έκ των οποίων 180 Ζακύνθιοι έθελοντάι υπό τόν κόμητα Δημ. Μερκάτην, Ζα-κύνθιον. Εις τό φρούριον ήσαν κλει-σμένοι τρεις χιλιάδες Τούρκοι στρα-τιώται. Ο Μερκάτης ήτο έμπειροπό-λεμος, διότι είχε υπηρετήσει ως άξιω-ματικός εις την Κέρκυραν υπό τόν Γάλλον στρατηγόν Δόν Δονζελοτ κατά την περιόδον της γαλλικής κατοχής της Έπτανήσου. Εις αυτόν λοιπόν άνετέθη ή άρχηγία των πολε-μικών έπιχειρήσεων των Ελλήνων. Οι Τούρκοι πού ήσαν κλεισμένοι εις τό Ναυαρίνον έστερούντο τροφίμων και έμελλον νά παραδοθούν. Άλλ' από συλληφθέντα Τούρκον αιχμάλωτον έ-πληροφορήθησαν οι Έλληνες ότι έν τουρκικόν βρίκιον και μία γολέττα έ-μελλον μετά δύο ήμέρας νά συνοδεύ-σουν πλοία με Τούρκους στρατιώτας, τρόφιμα και πολεμεφόδια διά τούς Τούρκους του Ναυαρίνου. Ο Γεώργιος Τυπάλδος Κοζάκης, ο όποιος τόν έκ των άρχηγών του ελληνικού πολιορ-κητικού στρατού, έγραπεν άμέσως εις τόν Δενδρολίβανον την 24ην Ιουλίου 1821 έκθέτων τό γεγονός και παρα-καλών όπως με τό πλοϊόν του παρεμ-ποδίση την τοιαύτην ένέργειαν του έχθρου, μαζί με δύο Σπετσιωτικά πλοία. Χωρίς νά χάση καιρόν αναλαμ-βάνει την διοίκησιν των τριών πλοίων και κατορθώνει νά έκδιώξη τά τουρ-κικά, όχι χωρίς έννοείται άπώλειαν μερικόν από τούς ναύτας του. Άλλ' ή άπώλεια τούτων έπληρώθη με την πτώσιν του Ναυαρίνου, διότι οι έν αυ-τώ έγκεκλεισμένοι Τούρκοι, μη λαθόν-τες την αναμενομένην βοήθειαν, ήναγ-κάσθησαν νά παραδώσουν τό Ναυαρί-νον, την 7 Αυγούστου 1821, από την πείναν.

Μόλις έμαθε την άφιξιν εις την Έλ-λάδα του Δημ. Υψηλάντη, ο Δενδρο-λίβανος μετέβη εις τό στρατόπεδον της Τριπόλεως, όπου ευρε τόν έπίσκοπον Πατρών Γερμανόν, ο όποιος τόν συνέ-στησεν εις τόν Υψηλάντην, διηγηθείς εις αυτόν τά έξαιρετικά του κατορθώ-ματα. Ο Υψηλάντης τόν μετεχειρίσθη εις διαφόρους έπιχειρήσεις, όπου προ-σέφερε μεγάλας υπηρεσίας.

Άλλού όμως έμελλον ο Δενδρολί-βανος σημαντικώς νά δράση. Εις την περιοχήν των Πατρών, όπου έγνωρίζε

την κατάστασιν και όπου ή παρούσα του ήτο άπαραίτητος, λόγω της εκεί δράσεως του τουρκικού στόλου. Κατά την εποχήν εκείνη ήτο εις Πάτρας πρό-ξενος της Άγγλίας ο Ριχάρδος Γκρήν (Green), ο όποιος είχε μαζί του και τόν αδελφόν του, έμπορευόμενον και κατάσκοπον των Τούρκων, όπως άπο-καλύπτει ο Γάλλος ιστορικός Πουκε-βίλ. Ο αδελφός του προξένου ήτο ο κακός δαίμων των Πατρών. Μαζί με τόν πρόξενον έτήρουν ένήμερους τούς Τούρκους περί των ένεργειών των Έλ-λήνων διά Τούρκων πρακτόρων, τούς όποιους έπροστάτευεν ο Άγγλος πρό-ξενος, ώστε νά μη είναι δυνατή ή σύλ-ληψις των. Εις τόν Δενδρολίβανον λοι-πόν άνετέθη από την τοπικήν διοίκησιν ή καταπολέμησις των ένεργειών του προξένου και του αδελφού του. Ο Δεν-δρολίβανος ήνώθη τότε με τόν Κεφαλ-λήνα Κωνστ. Μεταξόν και με τέσσαρα πλοία των, με 250 πολεμιστάς, άνέλ-αθε την περιπολίαν της θαλάσσης πέριξ των Πατρών.

Την 25 Φεβρουαρίου 1825, κατά τά μεσάνυχτα, ένώ τά τέσσαρα πλοία έ-καμνον την τακτική των περιπολιών μεταξύ Μεσολογγίου και Πατρών, δι-έκριναν εις τό άκρωτήριον Πάπας μίαν γολέτταν υπό άγγλικήν σημαίαν. Ο Δενδρολίβανος την πλησιάζει και ζητεί νά σταματήσει διά νά την υπο-βάλη εις νηοψία. Ο κυβερνήτης της άπήντησε άνεργώχως ότι ήτο υπό άγ-γλικήν σημαίαν και είχε έν τάξει τά έγγραφα του. Ο Δενδρολίβανος τόν διέταξε και πάλιν νά σταματήσει και υπό την άπειλήν του τηλεβόλου ο κυ-βερνήτης της γολέττας έσταμάτησε.

Όταν άνέβη εις την γολέτταν ο Δεν-δρολίβανος εύρέθη πρό του Ριχάρδου Γκρήν, τόν όποιον έγνωρίζε προσωπι-κώς και ο όποιος τόν ήπειλησε ότι, άν δέν τόν άφηνε άμέσως νά έξακο-λουθήση τό ταξίδι του, θά τόν κατήγ-γελλε εις την κυβερνήσιν του και θά ύφιστατο την δικαίαν τιμωρίαν της θα-λασσοκρατειρας, της οποίας ήτο ύπή-κοος, καθό Ζακύνθιος. Άλλ' ο Δεν-δρολίβανος άπτόχτος του άπήντησε ότι ή σημαία της παντοδυνάμου Άγγλίας δέν έπρεπε νά χρησιμοποιήται προς κάλυψιν κατασκοπειάς και τόν διέτα-ξε νά τόν άκολουθήση εις τό Μεσο-λόγγι.

Μέσα εις τό πλοϊόν του Γκρήν έτα-ξίδευε και ο Όμερ άγάς από την Κρήτην, ο όποιος έφερε μαζί του διά-φορα έγγραφα και ποσόν μέγα χρη-μάτων διά τας τουρκικάς άρχάς. Ο Δενδρολίβανος τούς ώδήγησεν εις τό Μεσολόγγι και τούς παρέδωσε εις την διοικούσαν έπιτροπήν Μεσολογγίου, άφού έξέθεσε τας λεπτομερείας της συλλήψεώς των. Αί κατασχεθείσαι έ-πιστολαί προήρχοντο από τόν Άγγλον Διοικητήν Ζακύνθου και άνήγγελλον εις τούς Τούρκους ότι γρήγορα θά έ-φθανε εκεί ο τουρκικός στόλος από την Κωνσταντινούπολιν με στρατόν, πολε-μεφόδια και τρόφιμα, και τούς συνε-βούλευε νά μη παραδοθούν, αλλά νά περιμένουν όλίγον άκόμη μέχρι της ά-φιξεως των ένισχύσεων. Ίδου πώς ά-

φηγείται τά συμβάντα εις τό Μεσο-λόγγι ο ιστορικός Πουκεβίλ, ο όποιος έγνωρίζε τά συμβαίνοντα από τόν ά-δελφόν του, υποπρόξενον της Γαλλίας εις Πάτρας :

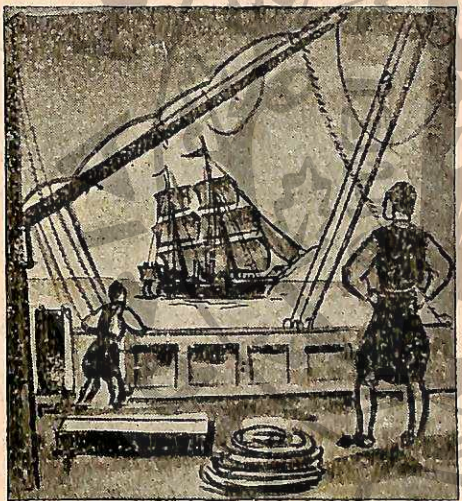
«Ο Γκρήν, φθάσας εις τό Μεσολόγ-γι, ένόμιζεν ότι όμιλει άκόμη προς ρα-γιάδες, άλλ' ή άναίδειά του ήναγκά-σθη νά καμφθί πρό της Γερουσίας των Μεσολογγιτών, ή όποια άπέριψε κά-θε δικαιολογίαν, παράκλησιν και προ-φοράν λύτρων, χωρίς νά φοβηθούν νά βροντοφωνήσουν εις τόν Άγγλον τας άληθείας τας οποίας ούτος θά ένθυμη-θί ίσως κατά την τελευταίαν στιγμήν του βίου του. Ρίπτοντες τελευταίον βλέμμα επί του χρυσού, του αίματο-βαμμένου, ο όποιος άποτελεί την κα-ταισχύνην του και την των όμοίων του, οι Έλληνες του είπον :

«Έτράφης με τά δάκρυα και την σφαγήν. Είσαι έλεύθερος, διότι μόνος ο Θεός πρέπει νά σε τιμωρήσιν! Όσον άφορά τόν σύντροφόν σου Όμερ άγαν, αυτός θά κραμασθί!».

Ο άθλιος άνεχώρησε, και έπανελ-θών εις την Ζάκυνθον, έζήτησε έκδι-κησιν της Μεγάλης Βρετανίας επί της κεφαλής των Ελλήνων. Έλεγεν ότι του άφηρέθησαν άκόμη και τά ένδύ-ματα. Άλλ' έπειδή άπεκαλύφθη ότι οι δέθεν ληστεύσαντες αυτόν έσεβάσθη-σαν τό ποσόν των πενήντα χιλιάδων πιάστρων πού έφερε μαζί του, ο Άγ-γλος ναύαρχος Graham έφωτίσθη έ-πάρκως περί του ύποκειμένου τούτου και έθύμωσε διότι επί πολύν καιρόν έξηπατήθη από τόν άπληστον τούτον ραδιούργον».

Ο Δενδρολίβανος άφηγείται περί του έπεισοδίου τούτου διαφορετικά τά πράγματα, και πρέπει νά πιστεύσω-μεν μάλλον αυτόν, ο όποιος γράφει τά έξής :

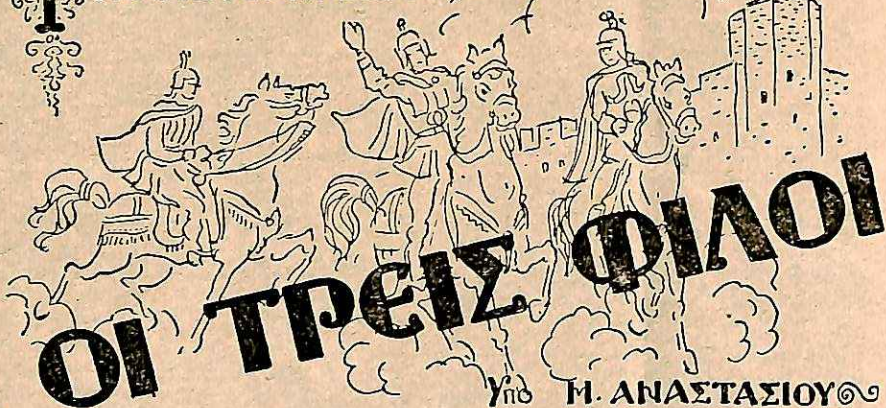
«Είδοποιήσα την κυβερνήσιν Μεσο-λόγγιου, της οποίας προήδρευεν ο Άλ. Μαυροκορδάτος. Ούτος ήλθε μετ' όλί-γον εις τό πλοϊόν μου, λέγων ότι ένεκα της διηνής θέσεως του έθνους και των περιστάσεων πρέπει ν' άπολύσωμεν όλα τά πλοία, άποφεύγοντες ούτω τό μίσος τώσων ευρωπαϊκών κρατών και πρό πάντων της Άγγλίας... Περί δε

του Όμερ άγαν μοι έπρόσθεσεν ότι ά-κολούθως θέλει μοι είπει. Μετ' όλίγον ήλθε πάλιν ο Μαυροκορδάτος μεθ' ό-λων των προυχόντων Μεσολογγιτών. Τότε ο Μαυροκορδάτος μοι λέγει ότι ήλθομεν νά σε παρακαλώσωμεν νά μάς δώσης τόν Όμερ άγαν και τούς Τούρ-κους, διά νά δυνηθώμεν, διδόντες αυ-τούς, νά έλευθερώσωμεν έπτά όπλαρ-χηγούς κρατούμενους υπό των Τούρ-κων εις τά φρούρια του Κόλπου και άλλους αδελφούς μας Έλληνες, οι ό-ποιοι είναι όπλαρχηγοί εξ εκείνων οί-τινες κινούν τό πάλιν εις την επανάστα-σιν. Άκούσας έγώ την αίτησιν αυτήν εί-πον ότι τω όντι είναι μεγάλη και φοβού-μαι μη μου φύγωσι οι άνθρωποι μου, αλλά οι προύχοντες έπασαν πάλιν έπά-νω μου έπαναλαμβάνοντες τας δεήσεις των. Τότε γενική έπιδροκίμασις ένένετο και έκ μέρους των ναυτών. Οι πρού-χοντες δε λαβόντες τούς Τούρκους εύ-κόλως τούς άντλήλαξαν μετά των έν τοίς φρουρίοις όμογενών».

Η έκδοσις του Δενδρολίβανου, διά-φορος από την του Πουκεβίλ, είναι φυ-σικά ή όρθότερα. Ο Γκρήν, πνέων μέ-νεα, ώρκίσθη νά έκδικηθί. Από τό βιβλίον πού εξέδωσε άγγλιστί ο αδελ-φός του μανθάνομεν ότι από τό Μεσο-λόγγι, μετά τήν άπόλυσίν του, μετέβη εις Πάτρας, όπου συνεννόηθη με τόν εκεί αδελφόν του πρόξενον και την έ-πομένην άνεχώρησε διά Ζάκυνθον, όπου υπέβαλεν έκθεσιν εις τόν Άγ-γλον Άρμοστήν Κερκύρας, τό κειμε-νον της οποίας δημοσιεύει εις τό βι-βλίον του ο αδελφός του. Φαίνεται ό-μως ότι ή έκθεσις αυτή έρριφθη εις τόν κάλαθον των άχρήστων, διότι δέν όμιλεί εις τό βιβλίον του περί τιμω-ρίας του Δενδρολίβανου, καίτοι έκδο-θέν έπτά έτη μετά τό συμβάν. Ο Άγ-γλος όμως Διοικητής Ζακύνθου, με τόν όποιον συνειργάζετο ο Γκρήν εις την κατασκοπειάν, θυμώσας διέταξε νά έτοιμασθί άγγλικόν βρίκιον 16 τη-λεβόλων διά νά μεταβί εις καταβίω-ξιν και σύλληψιν του Δενδρολίβανου. Εύτυχώς ο ένθερμος πατριώτης Κ. Δραγώνας, υγειονόμος Ζακύνθου, πλη-ροφορηθείς την διαταγήν, άνεκοίνωσε ταύτην εις την έπιτροπήν των Ζακυν-θίων Φιλικών, οι όποιοι έστειλαν τα-χύπλοον πλοϊόν Ζακύνθου και είδο-ποίησαν τόν Δενδρολίβανον, ο όποιος έκρύθη εις την νησίδα Κάλαμος, ώστε εις μάτην τόν άνεζητήσε τό άγγλικόν πολεμικόν. Έτσι κατορθώσε νά δια-φύγη και εξακολουθήση καθ' όλην την διάρκεια της ελληνικής επαναστά-σεως την πατριωτικήν δράσιν του. Όταν έληξε ή επανάστασις και ιδρύ-θη τό ελληνικόν κράτος ο βασιλεύς Όθων, θέλων ν' άμείψη τας πολυτί-μους υπηρεσίας τας οποίας προσέφε-ρεν εις την πατρίδα, έδωσεν εις τόν Γεώργιον Δενδρολίβανον τόν βαθμόν του υποπλοίαρχου του πολεμικού ναυ-τικού. Απέθανε τό 1874, έν των τε-λευταίων λειψάνων των ήρώων, οι ό-ποιοι με την γενναϊότητά των έδωσαν την έλευθερίαν εις την Ελλάδα.

Κώστας Κairoφύλας

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

9. (Συνέχεια)

Ο Δημήτρης πολλές φορές είχε σταθί με θαυμασμό μπροστά στην είκονα τούτη. Άσπρο αλλοιο σηκωμένο στα πινάκια του ποδάρια σά να χόρευε... Από το στόμα του έτρεχαν άφροί, τὰ μάτια του με αγωνία λοξοτηρούσαν το φριχτό λεπιδωτό δράκο που σπαρταρούσε πληγωμένος και τίναζε τη διχαλωτή του γλώσσα σά σπαθί. Μά το πρόσωπο του άγιου... Τι χλωμό, άταραχο, όλο γύλα και ευγένεια μυστική. Από πού μπορούσε να πηγάει τούτη ή γαλήνη μπροστά στον κίνδυνο; Τό κορμί του ήταν άδύνατο, βασανισμένο, θαρρείς δέν ήταν πολέμαρχος τούτος μά νηστευτής σέ μιάν απόμερη άκρη της γής και εξαφανικά άκουσε ανάμεσα στις προσευχές του τό μουγκρητό του θηρίου και καθάλλησε ένα αλλοιο καί ξεκίνησε να κάνη αυτό πού κανείς δέν τολμούσε. Η πίστι, ή πίστι δίχως άλλο στέκει πάνω άπ' όλα! Στην είκονα λοιπόν τούτη ο Δημήτρης έβλεπε ολοφάνερα τό σύμβολο της αγωνιζόμενης χριστιανικής αυτοκρατορίας. Έτσι κι αυτή συντάζει την αγαθή ύλική δύναμη των βαρβάρων πού είναι άνίκανοι ν' άντικρύσουν τό φώς, τούς Βαράγγους λόγου χάριν, τούς Ρώς, τούς Πετσενέγους, και με τη βοήθεια τους σάν "Αντίχριστο και νά πολεμήσουν τόν "Αντίχριστο και νά λευτερώσουν τη βασιλοπούλα ψυχή του ανθρώπου.

Ο Δημήτρης Γρηγοράς καθώς περνούσε πάλι κείθε στάθηκε νά ρίξη μία ματιά στην είκονα.

Μεγάλα άσημμένα πολυκάντηλα έκαγαν παντού και στό χλωμό φώς τὰ χρώματα του ψηφιδωτού ξεχώριζαν πιό ζεστά. Ένας πέπλος διάφανος σάν ύφάδι άράχνης, θαρρείς, άναδευότανε και σάλευε άνερα. Τά μαύρα άμυγδαλωτά μάτια του "Αγιου τόν κοίταζαν φιλικά σάν νάξεραν τό μυστικό έργο πού του άνάθεσε τώρα δά μόλις ο παρακοιμώμενος, κι άκόμα τὰ λόγια πού του είπε: «... Είναι σά νά κερδίσεις μία μεγάλη νίκη. Κανείς δέν μπορεί νά προσφέρει σήμερα μεγαλύτερη ύπηρεσία στην πατρίδα και τό Βασίλειο».

Κάποιος τόν χτύπησε δυνατά στόν ώμο και σύγκαϊρα μία φωνή του είπε: — "Ε φίλε μου Γρηγορά, σήμερα γιά σένα, καθώς φαίνεται, βγήκε ο ήλιος.

Ο Δημήτρης γύρισε. Ήταν ένας συνάδελφός του, πεν-

τηκόνταρχος στό σώμα των Ίκανάτων... Τόν έλεγαν Πέτρο Λογγίνο, από τη Δαλματία... Φιλία δέν είχε μαζί του, ίσα ίσα πού τόν άπόφευγε μάλιστα, γιατί μ' όλο πού ο Δημήτρης ήθελε νά τάχη μ' όλους καλά και φερόταν ευγενικά μ' όλους, τούτος έδω ήταν κακόςτροπος και καυχησάρης και θαρρόσης, κατά τὰ φαινόμενα, πώς μονάχα τέτοια φερσίματα ταίριαζαν στό στρατιωτικό.

— Καλησπέρα Λογγίνο, άπάντησε. — Έρχεσαι νά εύχαριστήσης τόν προστάτη σου χωρίς άλλο. Καλά θά κάνης.

Και πρόσθεσε χαμογελώντας: — "Ε γι' άλλους βλέπεις είναι ο πόλεμος και γι' άλλους ή ειρήνη... κι άλλα μέσα όλότελα διαφορετικά χρειάζονται. Έγώ βαρέθηκα νά χτυπώ τὰ σπιρούνια μου σάν πλάκες της Χαλκής τρία χρόνια τώρα... κι αν δέν άκουστούν τὰ βούκινα της μάχης δέν έλπιζω νά προβιάσθω ποτές.

— Λιγάκι ύπομονή άκόμα Λογγίνο... Θά σοι δοθή εύκαιρία.

— Χμ... Ο πόλεμος είναι σάν τό κόσκινο... Ξεκαθαρίζει μία χαρά τη νείρα από τό στόμα. Χά, χά, χά! Ο Γογγύλης! Ξεκίνησε στρατηγός από τη βασιλεύουσα πάνω σέ φουσατά και πλώϊμα... Δίχως νά ρίξη κοντάρι κέρδιζε με τὰ γλυκόλογα και τὰ καμώματά του τὰ παλατιανά, τιμές και άξιώματα... Μά τί τ' όφελος; Σάν έφθασε μπροστά στό Χάντακα ζητούσε γνώμη από τόν πρώτο δέκαρχο πού βρισκόταν κοντά του.

— Άλήθεια, παρατήρησε ο Δημήτρης πού έκανε πώς δέν καταλάβαινε τὰ προσβλητικά ύπονοούμενα του συνάδελφου του.

— Τό λοιπόν αν βαστάει πολύ ή κατάσταση τούτη, Γρηγορά, θά πάς ψηλά... Μά μπορεί και ν' άλλξει γρήγορα.

Ο Δημήτρης έστησε τ' ατί. — Δηλαδή; ρώτησε. — Ο Λογγίνος γέλασε δυνατά. — Άνησυχήσες; Χμ... με τό δικίο σου. Νά, φάνηκαν λέει κακοσημαδιές πάλι σάν τότες πού πέθανε ο πατέρας τοί Βασιλιά. Μία κοκκινωπή λάμψη στόν ούρναό κατά τὰ μεσάνυχτα... κι ένα άστέρι μεγάλο άνάμεσα στην κοκκινωπή τούτη λάμψη κύλησε μία

1 Ένας εύνοχος πού έξ αίτιας της αλικής του έπιρροής άνάλαθε την άρχηγία σέ μία έκστρατεία εναντίον της Κρήτης κι άπότυχε οικτρά από άνικανότητά.

στιγμή κι έπεσε στη θάλασσα πού τσίρισε και χοχλάκησε, έτσι σάν ύπως βουτάς πυρωμένο σίδηρο στό νερό.

— Δέν πιστεύω...

— Δέν πιστεύεις; Αίρετικός είσαι; Κι' ως τόσο ο μεγαλοδύναμος πάντα με τέτοιο τρόπο φανερώνει την όργη του... Ίσως και βάλουν γνώση οι άνθρωποι κι' αλλάζουν ζωή... Θέλεις ν' άκούσης και ποιός τό είδε; Η βασίλισσα Έλένη από τό μοναστήρι του Πετρίου πού την έχουν κλεισμένη... Έκανε, λέει, την προσευχή της την ώρα κείνη και παρακαλούσε τό Θεό νά συχωρέση τούς έχθρούς της... — Λογγίνο, με συμπάθες γιατί έχω δουλειά...

— Στο καλό κένταρχε Γρηγορά... στό καλό! Και κοίταξε ως πού νά γίνη πόλεμος νά πάρης όσο μπορείς περισσότερα αξιώματα.

Ο Δημήτρης μάκρυνε κείθε χωρίς νά μιλήσει...

«Τά ξαναλέμε άλλοτε είπε μονάχα μέσα του... Άπόψε δέν έχω καιρό νά χάνω».

Δέ μετάνοιωσε ως τόσο πού συνάντησε αυτό τόν τύπο... Για δεύτερη φορά άκουσε άπόψε τό μοναστήρι του Πετρίου κι έμαθε πώς ή γήρα βασίλισσα ήταν κλεισμένη εκεί. Είχε σχέση αυτό άρα γε με τη δουλειά πού του άνάθεσαν; Τό μυαλό του φωτίστηκε κι' όμως δέν ήθελε νά φτάσει σέ συμπέρασμα πριν συναντήσει τούς φίλους του και σκεφτή μαζί τους και καταστρώσει και τό σχέδιο της έκστρατείας... Ίδιαίτερα μάλιστα τό Γρηγόρη Κοιτά, γιατί αυτός βρισκόταν τώρα τρία χρόνια στη βασιλεύουσα και ήξερε καλύτερα τὰ πρόσωπα και τὰ πράματα.

Βγήκε από τη Χαλκή και βρέθηκε έτσι μονομιάς στην πλατεία του Αύγουστου. Μ' όλο πού ή ώρα ήταν άρκετά προχωρημένη κόσμος πολός έστεκε και περίμενε έδω και βούιζε σά μελισσοοδοί κάτω από τις καμάρες των έμβόλων και την άψηλή κολώνα πού σηκωνόταν στη μέση της πλατείας και κρατούσε στην κορφή της τό άγαλμα του μεγάλου Ίουστινιανού.

«Δίχως άλλο έμαθαν τό άτύχημα του Αυτοκράτορα σκέφτηκε ο Δημήτρης. Ήταν ν' άπορης αλήθεια πόσο γρήγορα τρέχει ή φήμη από στόμα σέ στόμα σά νάναι ποτάμι πού ξεχειλίζει

και πλημμυρίζει τόν κάμπο άφε σόυσε.

Περιπολία από Βαράγγους της φρουράς δέν άφινε κανένα νά σιμώσει στη Χαλκή, μά αυτό ίσα ίσα έκανε τόν κόσμο νά ύποψιάζεται περισσότερο, πώς κάτι σοβαρό τρέχει, κι αντί νά σκορπίση όλοένα και μαζευτόταν περισσότερος.

«Θά τό συλλογιστή άρά γε ο παρακοιμώμενος νά στείλη ανθρώπους νά τούς βεβαιώσει πώς δέν ύπάρχει λόγος ν' άνησυχούν; Δέ θάπρεπε νά τόν είδοποιήσουν γιά τη σύναξη τούτη, πού πάντα, όποια άφορμή κι' αν έχη στό τέλος μπορεί νά καταντήση επίκινυνη;».

Ο Δημήτρης είχε δικίο νά σκέφτεται έτσι. Κάτι τέτοιες στιγμές περίμεναν οι δημαγωγοί, οι χολωμένοι με την κατάσταση, ν' άνακατευτούν άνάμεσα στό πλήθος, νά ψάξουν και νά βρουν τις κρυμμένες σπιές στην άθάλη, τὰ παράπονα του λαού πού δίκια ή άδικα πάντα του παραπονιούνται, νά ρίξουν λόγια κι' έτσι νά δής μία στιγμή ν' άνύψη φωτιά από κεί πού δέν τό περίμενες.

Νά κιόλας πού άρχισαν μερικές φωνές νά σηκώνονται και νά ξεχωρίζουν.

— Θέλωμε νά μάθουμε τι τρέχει.

— Η άμαρτία θάνατο γεννά.

— Έλέσθον μέσ Κύριε... Γύρισε κατ' άλλου τη δίκαιη όργη σου.

— Τυραννούνται οι Ρωμαίοι.

Μέσα στό άχνό φώς πού άγωνίζονταν νά σκορπίσουν μερικά φανάρια, δέν μπορούσες νά καταλάβης ποιός μιλεί και ποιός έχει φυσικά την εύθυνη γιά τὰ λεγόμενα.

Η σκοτεινή μάζα άρχισε νά σαλεύη, ο λαός, τό πολυκέφαλο τούτο άγαθό και φοβερό θηρίο σά θυμώσης.

Μία πέτρα χτύπησε ένα Βαράγγο στό στήθος. Από στιγμή σέ στιγμή χιλιάδες άλλες μπορούσαν ν' άκολουθήσουν. Ο άξιωματικός πού ήταν επί κεφαλής κατάλαβε πώς έπρεπε νά πάρη άυστηρότερα μέτρα πριν έσπάζη τό κακό. Μάζεψε λοιπόν τούς στρατιώτες του κι' έτοιμαζόταν νά διατάξη επίθεση.

Ο Δημήτρης πού τόν γνώριζε έτρεξε κοντά του.

— Φίλιππε, Φίλιππε, είπε, περίμενε λίγο... "Αν τούς μιλήρη κανείς θά διαλυθούν μόνοι τους, ενώ άλλοιόττικα θά φτάσουμε χωρίς άλλο σέ αίματοχυσία.

— Ποιός διάβολος θά την κάνη αυτή τη δουλειά; παρατήρησε ο άξιωματικός έρεθισμένος...

Ήταν βλέπεις ξένος μισοφόρος και δέν είχε καταφέρει νά μάθη τὰ Έλληνικά μ' όλο πού βρισκόταν πολλά χρόνια στην ύπηρεσία του αυτοκράτορα. "Αν άνοιγε τό στόμα νά μιλήρη στό πλήθος, θάκανε περισσότερο κακό παρά καλό.

— Πρόσταξε τό βουκινάτορα νά λάληση σιωπή.

Παρακάλεσε ο Δημήτρης κι' άνέθηκε πάνω σ' ένα πατάρι.

Μόλις ή στριγγιά φωνή του βούκινου ύψώθηκε επάνω από την ανθρώπινη χλαοή, όλοι σώπασαν εξαφινάσμενοι και περίεργοι ν' άκούσουν. Ο Δημήτρης με δυνατή φωνή, όσο μπορούσε δυνατότερα, γιά ν' άκούγεται καθαρά άπ' όλους, μίλησε έτσι:

— Ρωμαίοι! Ο Βασιλιάς σώθηκε από μεγάλο κίνδυνο. Η ύπεραγία Θε-

Τό βουνό των Μουσών Ο ΟΜΟΡΦΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Η «λευκώλεος θεά» σιγανοτρέπει αυτή την ανοιξιάτικη νύχτα — έτσι τη θέλει ή μυθολογία τη Σέληνη — με τὰ λευκά της άλογα στό τόσο της ούράνιας στέγης. Φωτίζει, άσημώνει, εξαυλώνει τόν ποιητικώτερο δρόμο της Άττικής, τη δοξαμένη στους αιώνες τών αίωνων «Ιερά όδός» πού στην άρχαιότητα γινόταν από κληφθόρες παρθένες ή λαμπρότερη γιορτή του κόσμου. Τό άσφνί φαίνεται γελαστό με τούς καταπράσινους από ζωηρά πεύκα λόφους. Την ώρα τούτη της σιωπηλής νύχτας, πού μόνο ο θόρυβος της μηχανής του αυτοκινήτου την διακόπτει, ο δρόμος πρὸς την Έλευσίνα, πλάι στη θάλασσα και άνάμεσα σέ έληδες άργυρόφυλλες, είναι πραγματικά μυστηριώδες. Ένα δροσρό, λίγο ύγρο αέρακι είναι αίσθητό στό πρόσωπο, σά μάγουλα, με τό κατέβασμα τών τριμίων του αυτοκινήτου. Τό χλωμό φώς του φεγγαριού άφίνει νά φαίνονται οι καμπύλες τών προβούνων, δύο χάνια, ένα μοναστήρι και πυκνά πεύκα. Μερικές φωτιές από τοσπάνηδες στην πλαγιά της ψηλότερης κορυφής του Κιθαιρώνας θυμίζουν βούτες τών άρχαίων. Υπήρχε εκεί αντί γιά ύψομετρο βώμος τό Δία και της Ήρας. Τά σφαγμένα βώδια, ταύροι, πρόβατα, ύφωνα την κνία ως τόν ούρναό και οι Ιερείς τὰ έπαφραν ψιμένα και τὰ έτρωγαν. Μία φορά ή φωτιά επάνω στό βώμο ήταν τόσο δυνατή πού «και αυτόν τόν βώμο εξήνάλωνε». Τότε τὰ δάση ήταν Ιερά και ήταν Ιερουσαλά νά κοπή ένα κλαράκι. Στους βώμους άναβαν ξύλα ξερά και έψηναν τὰ πρόβατα.

Στό δρόμο πρὸς τήν Άράγωθα συναντούμε τό Σχιστό Άρόμο, πού ο Οιδίποδας σκότωσε τόν πατέρα του τόν Λάιο χωρίς νά τό ξέρη. Συμπωματικά σ' αυτό τό σημείο ο δρόμος είναι επίκινυνος.

Όταν ξεκίνησες άπ' την Άράγωθα ή χαράγην δέν προσδιώριζε τόν καιρό. Ήταν δέν ήταν εασιτερά. Ήταν δέν ήταν συννεφιά. Στην άνατολή άντάρες πολύμορφες, άσπρες, σκαχτές, μαύρες. Στη δύση δύο καθαρότατα κομμάτια τούρανο. Ή μέρα γλάνειε όμως και άπ' τὰ Καλύδια άνήκων τὰ βουνά της Πελοποννήσου. Στά άριστερά του βουνού ύπάρχει τό Κωρικό άντρο. Τό όνομα τό πήρε από τόν Άπόλλωνα και την νύμφη Κωρικίαν. Δεξιά τό Σκληρόδρεμα με τό κατέφυτο από Έκατα δάσος. "Ας τόσο τό δάσος τών Μουσών και τών Νυμφών, πού τένομα του τό πήρε από τόν νυιό του Ποσειδάωνα και της νύμφης Κλεοδώρας, πού λεγόταν Παρνασσός, είναι άφάνταστα όραιο.

Άνάμεσα στό δάση, πού ασφαλώς στην άρχαιότητα θά ήταν πυκνότερα, τριγυρίζαν οι Ορειάδες, οι "Ορεστιάδες, οι Ναταίες, οι Παρνασσίδες — οι τελευταίες ήταν συνοδοί και τροφοί τού Διονύσου. Στις φυλλώσιες θά έρωτεύονταν τούς θεούς. Και οι Μούσες με τόν Άπόλλωνα όδηγό (ήγέτη-μουσαγέτη) έκιθάριζαν, έτραγουδούσαν σ' αυτά τὰ θεία τοπία, τὰ άγνώστα στόν πολύ κόσμο, πού σάν τὰ διαέθρε αιχμαλωτίσει από υπερόσμιες θείκες δυνάμεις. Από την Κάτω Μπρούτουλη άρχίζει τό χιόνι και μάς συντροφεύει ως την Άπάνω Μπρούτουλη, ως τό Σαραντάρι, πού είναι τό Καταφύγιο τού "Ορειστιάκου. Πού και πού τό χιόνι έχει λιώσει και από μικρές τρυπίτσες έπροβάλλουν άσπρα, κίτρινα, μπλε άγριολούδα. Έδειχναν μία άνθισμένη ελληνική άνοιξη μέσα στό χιόνι.

στόκος πού προστατεύει την πόλη αυτή και τό λαό της, ή ύπερμαχος στρατηγός μας, τόν προφύλαξε... "Ας τρέξωμε στην έκκλησία νά τη δοξολογήσωμε.

Ένα βαρύ βουητό άκούστηκε. "Αρχισαν νά μουμουρίζουν προσευχές... μερικοί γονάτισαν κιόλας.

Ο Δημήτρης έξακολούθησε:

— Ο Τρισεύστας πού έμαθε πόσο άνησυχίστηκε με πρόσταξε νά παρουσιαστώ μπροστά στό λαό του και νά τόν εύχαριστήσω... Πολύ τόν συγκίνησε ή αγάπη σας...

— Πολλά τὰ έτη του Βασιλιά και

Ένας ήλιος λαμπρός, θερμός, καλοκαιρινός, πού ήταν τόσο όραιο ζηλότοπα κρυμμένος πίσω άπ' τὰ σύννεφα, ξεμύτισε σιγά-σιγά και έλουσε τὰ γύρω με τό άσημένιο του φώς. Οι καταραχίες, οι πλαγιές, τὰ φαράγγια, οι κλεισούρες πήραν μιάν άσπρη χαρούμενη, γελαστή, ήμερη. Νομίζεις ότι άνάμεσα στους κορμούς τών έλατών όργιάζουν οι νύμφες με τό Διόνυσο. Η «Παρνασσία νύμφη» (περιέργη λέξη πού σημαίνει δάσος, φαράγγι, δρυμό) άπλώνεται σά συγκροτήματα της Κάτω Μπρούτουλης και στό Σκληρόδρεμα και στην Κλεισούρα. Και οι «Ναταίες νύμφες» θά βγήκαν σά έξογνα νά περιμένουν τις Μούσες άπ' τόν Έλικώνα γιά νά τραγουδήσουν, νά χορεύουν, νά παίξουν και νά περιπαίζουν τόν Διόνυσο.

Όταν έγκαταλείψαμε τό καταφύγιο γιά νά άνεδούμε στη Λιάκουρα, πιάνοντας τη χαράδρα τού Πεννινόπλαγος, τό χιόνι άσπασε, σάν ή γή νά ήταν στρωμένη με ένα διαφανένιο χαλί. Πού και πού γυμνοί μαύροι μικροί ή μεγάλοι βράχοι βρισκόταν σέ μιάν αντίθεση με τό όπέρλεκο τού χιονιού. Όσο άνεβαίνουμε τὰ θελήγητρα τών λευκών δγκων με τούς άπροσδιόριστους άπαλούς σχηματισμούς φανερώνονται, είτε στις κορινιές πού έκαναν οι ράχες τών Κάτω Κελαριών, είτε στις καμπύλες ή τὰ τόξα τών περιέργων βράχων. Στά Πάνω Κελαρία άρχίζει νά φαίνεται ο Γερωντόρραχος. Άπ' τό λαϊκό βλέμμα της Λιάκουρας (ύψ. 2457 μ.). Περνούμε τη Λιάκουρα (Νεραϊδολακκα τη λέν οι τοσπάνηδες) και άνεβαίνουμε στη Λιάκουρα. Οι άρχαίοι την έλεγαν Λυκάρεαν. Τό όνομα της βγήκε από τόν νυιό τού Άπόλλωνος Λυκάριν και την νύμφη Κωρικίαν. Υπήρχε στόν Παρνασσό μια μεγάλη πόλις, ή Λυκάρεα, άγνωστον όμως έως σήμερα σέ ποιο μέρος.

Ο Νιόβης Παρνασσός. Θέμα από τὰ σπαυνότερα, ασύλληπτο άληθινα, άπερίγραπτο πραγματικά. Από την Λιάκουρα φαίνονται όλα τὰ βουνά της Έλλάδας. Λέγουν ότι όταν είναι αθέρια φαίνεται και ή Κωνσταντινούπολις με κυάλια, άμυδρά όμως. Προβάλλει άπέναντι

Η Γκιώνα πού λέει της Λιάκουρας κι' ή Λιάκουρα της Γκιώνας. «Βουνό μ' πόσαι καλύτερα και πιό ψηλά άγναντεύεις»

Όπως λέει τό δημοτικό τραγούδι και πού συνεχίζει:

Κι' ή Λιάκουρα σάν τ' άκουσε βαρεία [της κακοφάνη
Τηράει ζερβά, τηράει δεξιά, τηράει κατά [της Σκάλα
«Βρέ κάμπε άρρωστιάρικε, βρέ κάμπε [μαραζιάρη
με τη δική μου όμορφιά νά στολιστή [γυρούσε
Γιά βγάλε τὰ στολίσια μου, δός μου [τη λεβεντιά μου,
μη λυώσω όδλα τὰ χιόνια και θά [λασσο σέ κάμω.

Ο Παρνασσός έχει μία θεά "Αραράτ και Κιέωτο τού Νίβε. Στόν Παρνασσό ο Δευκαλίαν και ή Πύρρα μαζί με άλλο πλήθος έσώθησαν άφωγαίς λυκών όδηγούμενοι. Στόν Παρνασσό γεννήθηκαν ο Έλλην και ο Άμφικτιών, τὰ δύο αιώνα σύμβολα της ανθρωπότητας. Στόν Παρνασσό, όταν είναι μάλιστα χιονισμένος, τό κάλλος της φύσεως είναι άυπέροχον.

ΚΑΠΠΑ

αυτοκράτορα τών Ρωμαίων κύρ Ρωμανού! Έκομε μία φωνή από τό πλήθος.

Κι' έτσι σά βροντή ή σάν τό ξέσπασμα άγρίας υπόρας άπάνω στό βράχια, σηκώθηκαν όλοσθε οι ζητωκραυγές.

Η μαύρη μάζα ξετυλίχτηκε άργά άργά σάν τεράστιος δράκος πρὸς τη μεγάλη λεωφόρο, τη Μέση, πού άρχιζε από τό Αυγουστιαίο, χωρίζε σά δύο τη βασιλεύουσα κι' έφτανε ως τη Χρυσή Πύλη.

«Στις έκκλησίες, στις έκκλησίες!» φώναζαν μερικοί.

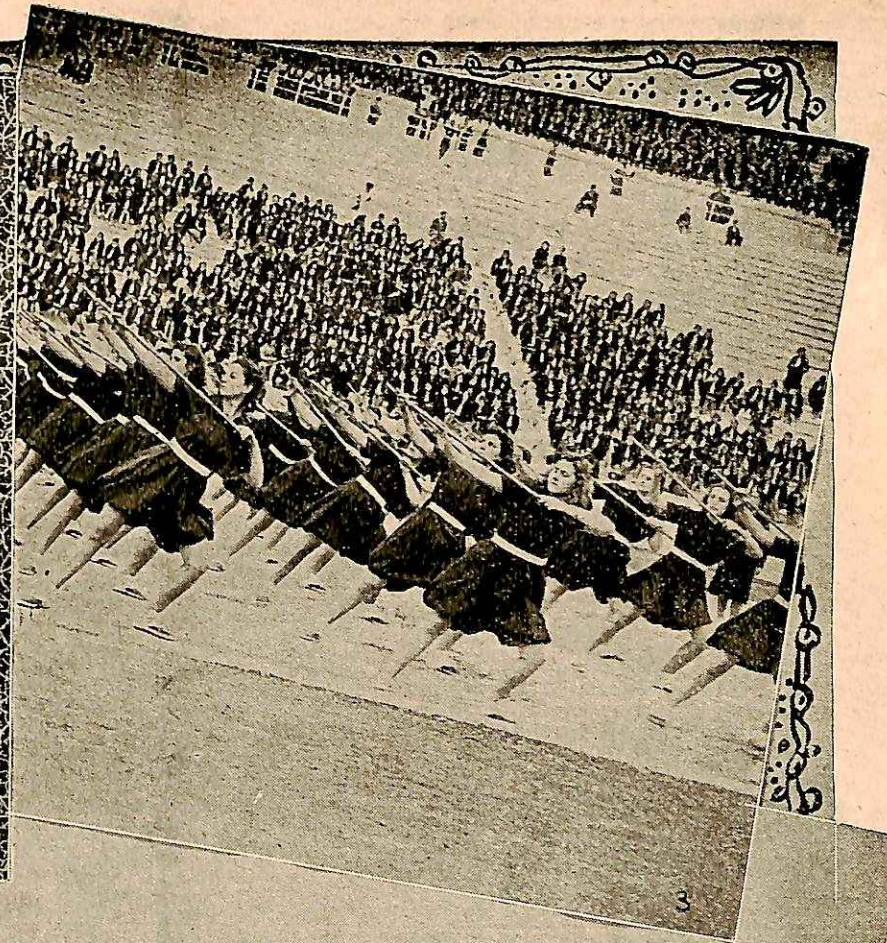
(Άκολουθεί).

1

2

3

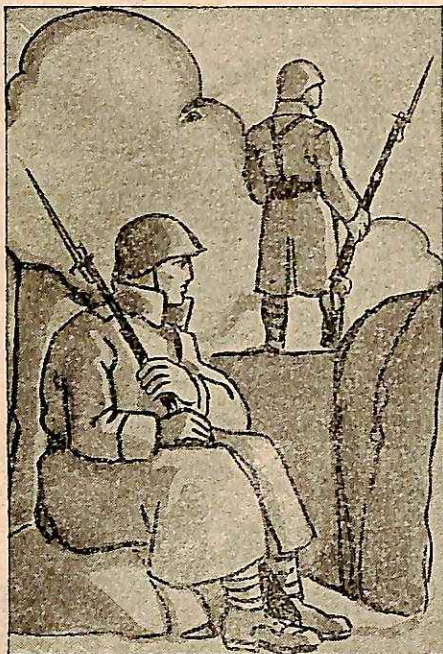

4

1) 'Ο 'Αρχηγός τσουγκρίζει το πασχαλινό αὔγο με εὐζώνους τοῦ Προτύπου Συντάγματος. 2) 'Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τσουγκρίζει τὸ σῶγ' τοῦ Πάσχα με στρατιώτας. 3) Γυμναστικά ἐπιδείξεις τῶν Φαλαγγιτιστῶν μας εἰς τὸ Στάδιον, τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα, ὅπου ἤρχισαν οἱ Β' Πανελλήνιοι ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Υ. 4) Τὰ Σκαπανᾶκια μας παρελαύνουν μετὰ εἰκονικά ὅπλα τῶν ἐπ' ὤμου. 5) Οἱ ἀθληταὶ παρελαύνουν πρὸ τῶν ἐπισημῶν εἰς τὸ Στάδιον.

«... Έπρεπε να δώση (ή Έλ-
λάς) εις τόν εργαζόμενον Έλ-
ληνικόν λαόν τὸ αἶσθημα τῆς ἀ-
πολύτου ἀσφαλείας, ἄνευ τῆς ὁ-
ποίας δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
προκόψῃ καμμία ἐργασία».
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΙ ΑΚΡΙΤΕΣ ΜΑΣ

Νέο κορίτσι

Ἀγαπητὴ Φαλαγγίτισσα,
Στερνά ἀπὸ μιὰ πραγματικὰ ἐμ-
πνευσμένη ἔκκλησι τῆς Ἑθνικῆς Ὀρ-
γανώσεως Νεολαίας ἄρχισε μιὰ πυρε-
τώδης ἐργασία τίς παραμονές τοῦ
Πάσχα συλλογῆς δώρων γιὰ τοὺς Ἀ-
κρίτες μας.

Σ' αὐτὴ τὴν καμπάνια τὰ κορίτσια
τῆς Ὀργανώσεως ἔδειξαν πῶς μπο-
ροῦν νὰ φέρουν σὲ καλὸ πέρας ὅ,τι
τοὺς ἀνατεθῇ.

Μὰ ἐδῶ δὲν θὰ μιλήσουμε οὔτε γιὰ
τὴν ἐργασία μας καὶ τὴν προσφορὰ
μας, οὔτε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου
αὐτοῦ. Αὐτὰ εἰπώθηκαν καὶ γράφ-
καν ὡς τὰ σήμερα πολλές φορές. Σή-
μερα θὰ ποῦμε κάτι ἄλλο. Πρῶτα,
γιατί ἐμεῖς δὲ θέλουμε ν' ἀκοῦμε ἐπαί-
νους γιὰ κάτι πού νοιώθουμε ὡς κα-
θῆκον, κ' ἔπειτα, γιατί ἐδῶ θέλουμε

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ἀπὸ μιὰ ὁμιλία πρὸς βαθμοφόρους

Ἀγαπητοὶ βαθμοφόροι,

Ἡ πρώτη συνθήκη, εἰς τὴν ὁποῖαν
ἐπιθυμοῦμε ν' ἀσκήσετε τὰ μέλη τῆς
Ε.Ο.Ν., εἶναι ἡ πειθαρχία. Καὶ πολὺ
δικαίως. Μόλις ἄνθρωποι θελήσουν
νὰ συνεργασθῶν ἢ νὰ ζήσουν μαζὶ
πρέπει νὰ ὑπάρχουν ὀρισμένοι κανό-
νες. Καμμία ὁμάς δὲν μπορεῖ νὰ προ-
οδεύσῃ, ἂν δὲν διαγράψῃ τὰ ὅρια τῆς
ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐκάστου μέλους.
Καμμία κοινωνία δὲν δύναται νὰ εὐη-
μερήσῃ χωρὶς νόμους. Ἡ φύσις ὅλη
διέπεται ὑπὸ νόμων. Καὶ ἡ Ε.Ο.Ν.
ἔχει τοὺς κανονισμοὺς τῆς. Ἐγίναν

ὅ,τι ἐπρεπε νὰ δώση (ή Έλ-
λάς) εις τόν εργαζόμενον Έλ-
ληνικόν λαόν τὸ αἶσθημα τῆς ἀ-
πολύτου ἀσφαλείας, ἄνευ τῆς ὁ-
ποίας δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
προκόψῃ καμμία ἐργασία».

Καὶ πρῶτα πρῶτα μπορεῖ νὰ βρεθῇ
καμμία ἀπὸ σὰς νὰ μὲ ρωτήσῃ: Μὰ
γιατί μόνο γιὰ τοὺς στρατιῶτες αὐ-
τοὺς κ' ὄχι γιὰ ὅλους πού σήμερα
ὑπηρετοῦν σ' ὅλης τῆς Ἑλλάδας τὸ
στράτο; Κι' ἐγὼ θὰ τῆς ἀπαντοῦσα
ἀπλᾶ καὶ ἐξάστερα πῶς μιὰ μάννα
νοιάζεται πότερο τὸ παιδί τῆς ἐκείνο,
πού γυρίζει ἔξω στὰ χιόνια καὶ στὴν
ἀντάρα ἀπὸ τὸ ἄλλο πού μένει στὴ
ζέστα καὶ στὴ θαλπωρῇ. Αὐτὰ τὰ πα-
σαλιάντικα δῶρα, πού ξεκινᾶνε ἀπὸ
ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας γιὰ νὰ
βρεθοῦν τῇ λαμπρότερη μέρα τοῦ
χρόνου μας ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν μπορεῖτε
νὰ φαντασθῆτε τί λένε καὶ τί δηγοῦν-
ται. Κάθε χαρτί, πού εἶναι τυλιγμένα,
κάθε βελονιά πού εἶναι ραμμένα, κάθε
τσιγάρο, κάθε γλύκισμα, κάθε αὐγὸ
ἱστορίζουν καὶ μιὰ γλυκεῖα ἱστορία,
μιλᾶνε γιὰ μιὰ στοργή, τραγουδοῦνε
γιὰ μιὰ ἀγάπη, πού δὲν μπορεῖ κα-
νεὶς μὲ τὸ στόμα νὰ τὴν πῇ οὔτε καὶ
μὲ τὴν πέννα νὰ τὴν γράψῃ. Λένε πῶς
ξεκίνησαν ἀπὸ κάθε σπίτι ἑλληνικό,
πῶς βγήκαν ἀπὸ κάθε ἑλληνικὴ καρ-
διά γιὰ νὰ φέρουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέ-
στη» ἐκεῖ ἐπάνω στὰδέλφια μας, στὰ
παιδιά μας, στοὺς συζύγους μας.

Καὶ δὲν εἶναι μονάχα αὐτό. Εἶναι
κι' ἐκεῖνη ἡ ψυχικὴ ἱκανοποίησι πού
φέρειν αὐτὸ τὸ ἔργο σ' ἐκείνους καὶ
σὲ μᾶς. Σὲ κείνους, γιατί τοὺς κάνει
νὰ νοιώσουν τὴν ἀφοσίωσί μας καὶ τὴ
θύμισί μας, ἀκόμα πὶο πολὺ δὲ τὴν
εὐγνωμοσύνη μας. Σὲ μᾶς, γιατί ἀπο-
χτοῦμε τὸ συναίσθημα μιᾶς προσέγγι-
σης συγγενικῆς μ' ὅλους ἐκείνους πού
πασχίζουν νὰ τελοῦμε ἡμεῖς ἐν εἰρή-
νῃ καὶ ἀσφάλειᾳ τὰ εἰρηνικά μας
ἔργα. Γιατὶ ἂν δὲν ἦταν ἔτσι πολὺ
μεγάλο κακὸ θὰ γεννοῦσε στὶς ψυχές
μας ἡ ἀβεβαιότητα καὶ ἡ ἔλλειψι ἀ-
σφαλείας. Φαντασθῆτε μιὰ νύχτα τὸ
σπίτι σας ὀρθάνοιχτο, χωρὶς κλειδιά.
Ἀπὸ τὴν ἐξέπνορα τοῦ κήπου μπαί-
νουν τὰ σκυλιὰ κ' ἀπ' τίς πόρτες καὶ
τὰ παράθυρα ὅλα τὰ κακὰ στοιχεῖα.
Καὶ σὺν ὄνειρο ἀκόμα τὸ δὲν θὰ
τιναχθῇτε τρομαγμένοι στὸν ὕπνο σας

καὶ βουτηγμένες στὸν ἱδρωτὰ ἀπὸ αὐ-
τὸν τὸν βραχνᾶ. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυ-
νατὸ μιὰ χώρα νὰ βρίσκεται ἡσυχῇ,
ἕνας λαὸς νὰ ζῇ μὲ τὸ συναίσθημα
τῆς ἀβεβαιότητος, ὅταν τὰ σύνορά
του, πού ἀποτελοῦν τὰ κλειδιά καὶ τὰ
ἀσφάλιστρά του, μένουν ἀφύλαχτα,
χωρὶς τὰ παλληκάρια του, τοὺς Ἀ-
κρίτες του;

Στὸν παλῆδ καιρὸ οἱ Ἀκρίτες ἤ-
τανε, καὶ μὲ τὸ δικίον, τὰ πιδὸ γενναῖα
παιδιά τῆς χώρας. Φύλαγαν τίς πόρ-
τες καὶ προέτειναν τὸ στήθος τῶν γιὰ
τὴν ἀσφάλειά των. Συνέβαινε πολλές
φορὲς νὰ πιαστοῦν μὲ ξένους, πού θέ-
λανε νὰ περάσουν τὸ κατῶφλι τους
καὶ νὰ τοὺς γυρίσουν πίσω ντροπι-
σμένους. Ἐτσι σιγὰ-σιγὰ γεννήθηκε
καὶ τὸ ἡρωϊκὸ τραγοῦδι τοῦ Διγενῆ
Ἀκρίτα, πού ὁ λαὸς τὸν θέλει τόσο
γενναῖο, ὥστε τὸν βάζει νὰ παλεῦῃ
καὶ μὲ τὸ Χάρο τὸν ἀνίκητο, ὅπως λέει
τὸ τραγοῦδι του:

«Καὶ μὲ τὸν Χάρο ἀμπάλευε στὰ
μαρμαρένια ἀλώνια.»

Νά, γι' αὐτὸ οἱ Ἀκρίτες μας ἔχουν
ὅλη μας τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή.
Χωρὶς αὐτοὺς, ὅπως τὸ τονίζει καὶ ὁ
Ἀρχηγός μας, δὲ θὰ νοιώθαμε ἀσφα-
λισμένο τὸ σπίτι μας.

Κι' εἶναι τόσο ὠραῖο πού τὰ παιδιὰ
τῆς Ε.Ο.Ν. γίνονται οἱ φορεῖς πού φέρ-
νουν σ' αὐτοὺς τὴ στοργή καὶ τὴν εὐ-
γνωμοσύνη μας. Ποιὸν καλύτερο με-
σίτη μπορούσαμε νὰ βροῦμε; Εἶναι ὁ
κρίκος τῆς ἀλυσίδας πού θὰ τοὺς δια-
δεχθῇ.

Σ. Καρ.

λων. Προσέξατε ὅμως. Ἡ πειθαρχία
εἶναι μέσον μονάχα. Δὲν εἶναι ὁ τελι-
κὸς σκοπός.

Ὁ Ἀρχηγὸς τονίζει συχνὰ ὅτι ἡ
Ε.Ο.Ν. θέλει νὰ μορφώσῃ νέους ἀ-
γωνιστικούς. Δηλαδή ἀνθρώπους δη-
μιουργικούς, μὲ πρωτοβουλίαν, οἱ ὁ-
ποῖοι δὲν θ' ἀρκεθοῦν σ' ὅ,τι εὐρήκαν,
ἀλλὰ θὰ δημιουργήσουν νέες ἀξίες
καὶ θ' ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν ἐπικράτη-
σιν αὐτῶν. Γι' αὐτὸ θ' ἀσκήσετε τὰ
μέλη καὶ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν.

Ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς πειθαρχίας
εἶναι ἡ αὐτοπειθαρχία, δηλαδή ἡ πει-
θαρχία εἰς νόμους τοὺς ὁποίους ἡμεῖς
ἐθέσαμεν εἰς ἑαυτοὺς. Καὶ εἰς τοὺς
ὁποίους ὑπακούομεν ἐκούσιως καὶ ἄ-
νευ ἐξωτερικῆς βίας. Ζωὴ Φράγκου

ΖΑΧΑΡΙ, ΖΑΧΑΡΟΚΑΛΑΜΟ ΚΑΙ ΓΛΥΚΑ ΤΕΥΤΛΑ

Ζάχαρις.

Ἡ κοινὴ ζάχαρι, ἡ ὁ-
ποία χρησιμοποιεῖται σὲ ὁ-
λες σχεδὸν τίς χώρες τοῦ
κόσμου, ἔχει θρεπτικὴ ἀ-
ξία καὶ κατατάσσεται εἰς
τοὺς ὑδατάνθρακας. Χρησι-
μοποιεῖται ὡς μέσον διὰ
τὴν διατήρησιν τροφίμων,
φρούτων, μαρμελάδας καὶ
γάλακτος (κουταλιοῦ), ἐ-
πίσης καὶ διὰ τὴν παρα-
σκευὴν σιροπίων. Ὅταν
προστίθεται στὰ φρούτα
καὶ βράζῃ μ' αὐτὰ χάνει
τὸ 1)3 τῆς γλυκύτητός της.
Γι' αὐτὸ καλύτερον εἶναι
νὰ τὴν βάζουμε στὸ τέλος,
ὅταν τὰ φρούτα εἶναι πιά
μαγειρευμένα. Ἐξάγεται
ἀπὸ διάφορα φυτὰ, πρὸ
πάντων ὅμως ἀπὸ τὸ σακ-
χαροκάλαμο καὶ ἀπὸ τὰ
τεύτλα, κοινῶς κοκκίνο-
γούλια.

Ζαχαροκάλαμο.

Εἶναι φυτὸν ὅλων τῶν
τροπικῶν καὶ ἡμιτροπικῶν
χωρῶν, ὕψους 6-10 πό-
δων. Ἡ ἐμφάνισις μιᾶς φυ-
τείας ζαχαροκάλαμου ὁ-
μοιάζει ἀπὸ μακριὰ σὰν
φυτεῖα καλαμποκιοῦ ἐξαι-
ρετικῆς ποιότητος καὶ ὕ-
ψους. Τὸ σακχαροκάλαμον
κόπτεται πολὺ χαμηλὰ κά-
τω στὸ ἔδαφος, ἀκριβῶς
πρὶν ἀνθίσῃ, γιὰ νὰ ἔχῃ
πολὺν χυμὸν, ὅταν εἶναι 12-
16 μηνῶν. Ἀπὸ τὸ μέρος
πού μένει στὸ ἔδαφος φυ-
τρῶνουν καινούργια καλα-
μία καὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ
ἐπὶ ἔτη πολλά. Τὰ καλα-
μία ὅμως αὐτὰ ἐν τούτοις
ἀδυνατίζουν ἔπειτα ἀπὸ τὸ
τρίτο ἢ τέταρτο κόψιμο.
Γι' αὐτὸ συνήθως ἀφαιροῦν
τὰ παλῆα καὶ φυτεύουν
καινούργια.

Ἡ κορυφὴ καὶ τὰ φύλ-
λα ἀφαιροῦνται ἀμέσως
μετὰ τὴν κοπὴν καὶ μένουν
τὰ γυμνά στελέχη, τὰ ὁ-
ποῖα μεταφέρονται εἰς τὸ
ἐργοστάσιον. Ἐκεῖ κόπτον-

ται σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ
κατόπιν διέρχονται διὰ κυ-
λινδρῶν. Μετὰ τὴν ἀφαίρε-
σιν τοῦ χυμοῦ τὰ καλάμια
ραπνίζονται μὲ νερὸ καὶ
περνῶνται διὰ δευτέρων
καὶ τρίτων φορὰν ἀπὸ τὰ
πιεστήρια. Ὅ,τι μένει ἀπὸ
τὰ καλάμια χρησιμοποιεῖ-
ται ὡς καύσιμος ὕλη.

Ὁ χυμὸς τὸν ὁποῖον ἐ-
πιτυγχάνουν ἔχει γεύσιν
γλυκεῖαν. Τίθεται εἰς με-
γάλας δεξαμενὰς, ὅπου ἀ-
φαιρεῖται ὁ,τι περιττὸν καὶ
ἀκάθαρτο ἔχει, κατόπιν
καθαρίζεται ἐκ νέου, φιλ-
τράρεται καὶ μετὰ συμπτ-
κνῶνται εἰς ἕνα σιρόπι, τὸ
ὁποῖον κατόπιν κρυσταλ-
λοῦται.

Τεύτλα.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀ-
ξίας τοῦ τευτλοσακχάρου
ὀφείλεται εἰς ἕνα Γερμανὸν
ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος ὑπέ-
δειξε κατὰ τὸ 1747 εἰς τὸ
Γαλλικὸν Ἰνστιτοῦτον ἕνα
τρόπον ἐξαγωγῆς καὶ οὐ-
τῶ ἤρχισεν ἡ βιομηχανία
του.

Ἀργότερα ὁ Ναπολεὼν
ὁ Α' προσέφερε βραβεῖο
ἐνὸς ἑκατομμύριου εἰς ἐ-
κείνον, ὁ ὁποῖος θὰ εὐρι-
σκε τὴν καλυτέραν μέθο-
δον κατασκευῆς τευτλο-
σακχάρου καὶ ἐβοήθησεν
ἐπὶ πλέον πολὺ τὴν καλ-
λιέργειαν τῶν καταλλήλων
τευτλῶν εἰς μεγάλας ποσό-
τητας. Ἐννοεῖται ἐπέρα-
σαν ἀρκετὰ χρόνια ἕως ὅ-
του τὸ τευτλοσακχαρὸν ἀ-
ποκτήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ κα-
λαμοσακχάρου.

Τὰ τεύτλα τὰ χρησιμο-
ποιούμενα πρὸς ἐξαγωγὴν
ζαχαρώδους καλλιερῶνται
μετὰ προσοχῆς, οἱ δὲ χρη-
σιμοποιούμενοι σπόροι διὰ
τὴν σπορὰν εἶναι μετὰ προ-
σοχῆς διαλεγμένοι, διότι ἡ
ἀξία των δὲν ἐξαρτᾶται
ἀπὸ τὸ μέγεθός των, ἀλλὰ
ἀπὸ τὴν περιεκτικότητά
εἰς σάκχαρον.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν
ὑπάρχουν καὶ ἄλλα φυτὰ
ἢ δένδρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐ-
ξάγεται χυμὸς μετασχημα-
τιζόμενος εἰς ζάχαρι. Ἡ
ποσότης ὅμως εἶναι μικρά.

ΜΠΑΛΩΜΑ ΣΕ ΤΡΙΚΟ

Συνήθως στὶς φανέλλες δὲν ἐπιτυγ-
χάνει τὸ μπάλωμα, γίνεται χονδρὸ,
ξηλῶνει εὐκολα κλπ. Καὶ αὐτὸ γιατί
δὲν προσέχουμε μερικὰ πράγματα.

1) Πρέπει νὰ τρυπώσωμε τὸ κομ-
μάτι πού θὰ χρησιμοποιήσωμε γιὰ
μπάλωμα πᾶνω στὸ ἐφθαρμένο μέρος
τῆς φανέλλας, προσέχοντας ὥστε νὰ
συμπέσουν τὸ μήκος τοῦ ἐνὸς πρὸς
τὸ μήκος τοῦ ἄλλου, καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ
παρουσιάζουν τὴν ἴδια ἐλαστικότητα.

2) Δίνουμε σχῆμα στρογγυλὸ καὶ
στὸ μπάλωμα καὶ στὴν τρύπα τῆς ἐ-
φθαρμένης φανέλλας. Ράβουμε ἕνα
γύρω πρῶτα τὰ ἄκρα τοῦ μπαλώμα-
τος μὲ βελονιά ψαροκόκκαλο καὶ
μετὰ τὰ ἄκρα τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἐ-
φθαρμένης φανέλλας μὲ τὴν ἴδια βε-
λονιά.

Τὸ στρογγυλὸ σχῆμα εἶναι κατάλ-
ληλο γιὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ μπαλώ-
ματος, διότι δὲν εὐκολύνει τὸ ξέφτυ-
σμα καὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπο-
φεύγουμε τὸ διπλὸ γύρισμα τῶν ἄ-
κρων, πού κάνει τόσο χονδρὰ καὶ ἀ-
καταίσθητα τὰ μπαλώματα αὐτά. Ἐ-
πειτα τὸ στρογγυλὸ σχῆμα αὐτὸ καὶ
ἡ βελονιά ψαροκόκκαλο συντελοῦν
στὴ διατήρησι τῆς ἐλαστικότητος τῆς
φανέλλας, ἐπομένως καὶ στὴν ἐπιτυ-
χίᾳ τοῦ μπαλώματος.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΔΙΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ἡ ἀνοίξι δὲν μᾶς φέρνει μόνο τὰ μύρα καὶ
τὰ λουλούδια της. Μᾶς φέρνει καὶ κάποια ἐπι-
θυμία ἀλλαγῆς, κάποια λαχτάρια μεταμορφώ-
σεως. Ὅπως ὅλα στὴ φύσι, ζῶα καὶ δένδρα,
ἀλλάζουν μορφή, ἔτσι καὶ μεῖς κυττάζουμε νὰ
ἀνανεώσωμε τὸν ἑαυτὸ μας, ἔστω καὶ τὸν ἐξω-
τερικόν. Ψάχνουμε τὰ ντυσιμὰ καὶ τὰ κουτιά
μας γιὰ νὰ βροῦμε κάτι νύστιμο, ἑλαφρὸ, κάτι
πού νὰ δώσῃ στὸ ρούχὸ μας τὴν ἀνοιξιάτικη
νότα. Τώρα πού οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι, πρέ-
πει νὰ ἀναπτύξωμε πολὺ τὴν ἐπιδεικτικότητά μας
γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε κάτι καλὸ χωρὶς πολλὰ
ἔξοδα. Ἐνα κομμάτι χρωματιστὸ μεταξωτὸ
μπορεῖ πολὺ καλά νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα γιὰκὰ ται-
ριαστὸν σ' ἕνα μονόχρωμο σκούρο φόρεμά μας.
Ἐνα ἄσπρο κομμάτι πικὲ μᾶς δίνει ἕνα νό-
στιμο γιανκάκι γιὰ τῆς κόρης μας ἢ τῆς ἀ-
δελφούλας μας τὸ περσινὸ φουστάνάκι. Μὲ δυό-
τρεῖς χρωματιστὰ μαργαρίτες, πού θὰ κεντή-
σωμε στὶς γωνίες, καὶ μ' ἕνα ἀνάλογο στὸ
χρῶμα κορδονάκι, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας,
ἔχουμε κάτι πραγματικὰ ἀνοιξιάτικο, πού θὰ
κάνῃ ἀληθινὴ χαρὰ στὸ κορίτσι μας. Ἀν τὸ
περσινὸ φόρεμα εἶναι κοντὸ — τὰ παιδιὰ με-
γαλώνουν σὺν τὰ βλαστήρια — μπορούμε νὰ
τοῦ βάλωμε μιὰ πᾶσα στοὺς ἄμους εἴτε ἀπὸ
τὸ ἴδιο ρούχον ἂν ἔχωμε, εἴτε ἀπὸ ἕνα χρῶμα πού
νὰ ταιριάζῃ. Τὸ ἔζημα τοῦ συνδυασμοῦ τῶν
χρωμάτων χρειάζεται πάντα προσοχή, γιὰ νὰ
μὴ γίνεταί κανεὶς ἀκαταίσθητος ἢ καὶ ἀρκετί-
νος. Ἀπὸ μιὰ σιφὸν μπλουζά μας, πού εἶναι
στὶς μασχάλες τριμμένη, μπορούμε νὰ φτιά-
σωμε ἕνα σάλι ἢ ἕνα μαντηλάκι ἀπὸ αὐτὰ πού
σὰν λουλούδια φαντάζουν τώρα στὸ τοπίο τοῦ
ἀνοιξιάτικου τοπίου ἢ τοῦ μᾶλλον φορέματος.
Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στεκόμαστε πάντα μὲ τὸ
χέρι στὸ πούγγι, γιατί, ὅπως εἴπαμε, οἱ καιροὶ
εἶναι δύσκολοι καὶ ἡ ἰδιωτικὴ μας ὡς καὶ ἡ
ἐθνικὴ οικονομία μας ἀπαιτεῖ κι' ἀπὸ μᾶς με-
ρικές θυσίες. Ἀς τὸ ἔχουμε αὐτὸ πάντα ὑπ'
ὄψιν μας, ἀκόμα καὶ στὰ λοῦσά μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

Κατέβαινε αγάλια αγάλια κατακόκκινος ο ήλιος στο πέλαγο, πίσω από τα παλιά κάστρα και τα πυκνά κυπαρίσσια της Πάργας. Είχαν απ' ώρα άποχαιρητήσει τον πλατύ κάμπο του Φαναριού κ' έδινε τώρα τα στερνά του γλυκοφιλήματα στις ψηλές κ' ένδοξες κορυφές του Σουλίου. Ήρρες κι δλόγυμνες ή κορυφές τουτες, δίχως κλαρί, δίχως φυτιά, σάν καψαλισμένες από την πολλή μαρπούτη που κήκε άπάνω τους, έρροδοβάφοντο, σάν να κοκκίνιζαν παρθενικά στα φιλήματα του έρω-τεμένου ήλιου, σά νάνοιωθαν κάποια ζωή νιότικη μέσα τους, σά νάθελαν να δείξουν ότι ποτέ δε γεράζουν τα βουνά ταύτα, ότι χτυπάει μέσα τους πάντα λεθέντικη καρδιά κι άνυπότακτη, και βράζει μέγας θυμός κι άπάτητος. Και λαμιασμένο με το καθάριο, με το γάργαρο του λαμπρού ούρανού τ' έωροφο έκείνο φως της ύστατης άντηλιάδας, τα δυο μαζί, παρουσίαζαν ένα είδος φανταστικό φως, μιάν άπερίγραπτη λάμψη, πώλεγε δτ' είναι σ' άπέραντες σκέψεις. Ήτον Σουλιώτης ο Λάμπρος Ζάρμπας, από τα χωριά της Λάκκας άπάνου. Κάθε άλωνάρε μίνα μοναχά, που μάζωνε τα ρύζια του, κατέβαινε πάλι πώσπερνε. Τώρα άλωνιζε.

Το σπίτι του, χτισμένο από τα χρόνια του παππού του, ξερολίθι άπλό, δι-πατο όμως και κάπως ψηλό, πιάνει τον όγχο του Γλυκού, μέσ' έκεί που κα-τεβαίνουν απόκρημνα τα πλευρά του Σουλίου και του Τσεκουράτη και που πηδάει άκράτητος προς τον κάμπο ο ποταμός, ξεβγαίνοντας από τα βαθιά φαράγγια των βουνών που κακοσέρνε-ται τόσο δρόμο. Λές και φυλάει έδω σάν πολεμικός πύργος, το μοναδικό διάθλα της Λάκκας από το μέρος του Φαναριού. Βογγάει άγρια στο πλευρό του το θυμωμένο ρέμα γιομάτο ά-φρους και φοβέρα, κρέμονται άπανου-θιό του οι κοκκινόδραχοι του γκρε-μού σάν άτίναχτ' άστροπελέκια, γύρου-τό περιζώνουν λίγ' άγριοπρίναρα όπ' άρματώνουν τον τραχιόν έκείνο ριζό και κάτω άπλώνεται δλάνοιχτος ο παχιός και καρπερός κάμπος ως την Πάργα κι ως την Παραμυθιά πέρα.

Ο Λάμπρος Ζάρμπας ήτον σαράντα ως σαρανταδυό χρονών άντρας. Ψηλός και λιγνός, με μάτια άετου, δλόρθο κορμί, μακριά ξανθόμαλλα, μουστάκι ψαρό και περήφανα κατ' άπάνου στριμ-μένο. «Ολοζώντανη σουλιώτικη λεβεν-τιά. Στεφανωμένος με παρόμοια Σου-λιώτισσα, φυσικό ήτο ν' άποχτήση και γιόν τέτοιο, παλληκαρά.

Τήν ώρα έκείν' ή γυναίκα του είχεν άποκουδάλήσει τα στερνά σακκία του ρυζιού από τον όθορό στο κατώγι και πήγε να ποτίση στόν ποταμό τ' άλογο. Το γιό του τον είχε στείλει από την αυγή στα Γιάννινα με δυο φορτώματα ρύζια. Κι αυτός άνεβασμένος στο σπίτι για να πιή το ρακί ύστερ' από τ' δλό-θλο μεροδούλι του, άκούμπησε στο παραθύρι για λίγο, και κυττάζοντας από κεί τα βουνά άπάνου ντυμένα με τη βασιλική τους πορφύρα, ξεχάστηκε αγάλια αγάλια.

Ξάφνου γροικάει στην αύλη φωνή.
— Μάνα, ... ποδναί ο Λάμπρος;

Ήτον ή φωνή του παιδιού του, μι-σκοκομένη φωνή, βγαλμένη απ' τ' ά-λαφιασμένα στήθια.

— Τ' έπαθες μωρέ Φώτο;

Άκούεται κ' ή φωνή της μάνας, όπώδενε τ' άλογο στόν ταβλά. Και σύ-νωρα, πατήματα βιαστικά άνεβαίνουν τα σκαλοπάτια του άπάνου σπιτιού.

Ο Λάμπρος χάνει με μιάς δλες τέσ προτερινές σκέψεις του, τραβιέται άλ-λαξοπρόσωπος από το παραθύρι και πάει κατά την πόρτα. Μέσ' στο πρώτο σκαλοπάτι άπαντάει το γιό του άνε-βασμένον. Είχε άγριομένα τα μαλλιά, δίχως σκούφια, φλογισμένα τα μάτια, πρόσωπο ιδρωμένο κατάμαυρο από τον κορνιαχτό. Και κράταε στα χέρια

Σκότωσε τον Μπειλούλαγα!

του ένα τουφέκι μαρτίνι και μιάν άρ-μάθα φουσέκια.

— Τ' έπαθες, μωρέ Φώτο; Το ρώ-τησε κι ο Λάμπρος.

— Σκότωσα!... σκότωσα το Μπει-λούλαγα, Λάμπρο!

Είπε βροντερά κι άφοβα το δεκα-οχτώχρονο παλληκαρί, κ' έμπήκε μ' όρμη μέσ' στο σπίτι. «Έρριξ' έδω κατα-γής τ' άρματα κ' έπεσε ξάπλα σ' ένα προσκέφαλο άπάνου σφουγγίζοντας τον ιδρώ του. Ο πατέρας κ' ή μάνα του, άμίλητοι, σά βουβοί, τον άκο-λούθησαν ως μέσα, κ' έδω στάθηκαν δλόρθοι και τον τηρούσαν μοναχά ξαφνισμένοι κι άναισθητοι.

— Τι με τηράτε; Σκότωσα σάς λέω το Μπειλούλαγα, σκωήθηε να φύ-γουμε!

Φώναξε πάλι σ' όλίγο ο Φώτος.

— Σκότωσες το Μπειλούλαγα!

Είπε ο Λάμπρος, πηδώντας από τον τόπο του, σάν τώρα να το πρωτάκου-σε, σά να μη τό 'χε άκούσει από την πόρτα άκόμα. Η μάνα δέν έμίλησε μηδ' έώρα, κατέβασε μοναχά τα φρύ-δια. Ο Λάμπρος κράταε άκόμα το ρώ-τημά του.

— Σκότωσες το Μπειλούλαγα! Και πώς έκαμες, μπρέ παιδί μου;

— Στη σκάλα της Παραμυθιάς, μέσ' στόν άνήφορο, π' άνέβαινα με τα φορ-τώματά μου, τον ηύρα μπροστά μου το βουρκόλακα. Πάαινε καθάλα στάλο-

γό του για τα Γιάννινα κι' αυτός. Είχε πέσ' ή κάψα. Είχε γείρει ο ήλιος. «Γιά σου Μπειλούλαγα» τον χαιρετάω. «Κα-λώς το Φώτο», μου λέει. «Για που ώρα καλή;» «Για τα Γιάννινα». «Κι' έγώ για τα Γιάννινα είμαι». «Ε, μαζί, θά λά πάμε, καλή συντροφιά θάμεστε». «Υ-

στερα με ρώτησε για τ' έσένα. Κατόπι γύριψε καπνό από το μεσακό χωράφι. Τώδωκα καπνό και πασίναμ' έτσι κου-θεντιάζοντας το δρόμο δρόμο, αυτός μπροστά κ' έγώ παραπίσω. Δέν περ-πάταγε γλήγορα τ' άλογο του και κον-τεύαμε να νυχτώσουμε κατάστρατα. «Βάρτο, του λέω, αυτό το παλιάλογο γιατί μάς πήρε ή νύχτα». Αυτός θύ-μωσε γιατί να του πω παλιάλογο το ψώφιο του κι άρχινάει να με βρίζη. «Μη βρίζης, άγιά, του κάνω, γιατί δε σου είπα και κάνα βαρύ λόγο». Έ-κείνος τίποτα, δε σταμάταε τα βρισί-δια του. Φούσκωνα τότενες, Λάμπρο. «Τσώπα, μωρέ βρωμόσκυλε, του κρέ-νω, γιατί σου τρώω το κεφάλι». Ο άγας πιάστηκε από το μαρτίνι του. «Έγώ άρματα δέν είχ' άπάνου μου άλλ' από το σουγιά και τα καληγοσφύρια των άλόγων. Χύνουμαι ίσ' άπάνου του, τ' άρπάζω το τουφέκι από τα χέρια και φωτιά τώχω. Μέσ' το ριζαύτι τον πήρε. Έμπηξε μιά δυνατή φωνή κ' έ-γυρε κάτω από τ' άλογο. Του παίρων τότες και τα φουσεκλίκια κ' έκεί που ξεψύχαε γυρίζω και του λέω: «Ε, ώρε άγιά, πάρτα τώρα έσύ και τα ρύ-ζια και τ' άλογα κι άει κατά διαόλου». Και τ' άπαριάζω όλα ούδ' έκεί στην έρημία και κάνω μοναχός μου έτσι για τον κατήφορο γλήγορος.

— Και τώρα;

— Τώρα να σκωθούμε και να φύγου-με. Θά μάς γνωρίσουν τ' άλογα και θά λά μάς πιάσουν.

— Να φύγουμε! Ποι να φύγουμε και ποι να πάμε; Τ' ήταν αυτό που μάς έκαμες, μπρέ παιδί μου. Άμ' έγώ δέν έχω τρεις μήνους που βγήκ' από τα σίδερα και τώρα πάλε για τα μπουντρούμια με ξεκινάς, μωρέ Φώτο;

Κι ο δόλιος πατέρας έκρυψε στα δυο τον χέρια το πρόσωπο σά να κλαίγε.

Τότε ή μάνα τίναξε περήφανα, σάν τη λιάντισα, το κεφάλι κατ' αυτόν και του λέει με καταφρονητικό πικρόγελο.

— Κλαίς, ώρε χαντακωμένο Λάμπρο, κλαίς; Δέν είσ' έσύ, πώγεις φάει δέκα τούρκους με τα χέρια σου ως τα τώ-ρα, ώρε Λάμπρο, και γιατί πάει κι ο Μπειλούλαγας σήμερα κλαίς σάν το μικρό παιδί και μαλώνεις το Φώτο; Άν μάς σκότωνε το παιδί ο σκύλα-ρος, τί θά να γενόμασταν έμεις τότες, ώρε καμήνε; Άιντε να φύγουμε γλή-γορ' άπόψε. Είδεμ ή ξετύσου τη φου-στανέλλα κ' έλα να σου δέσω το μαντή-λι μου στο κεφάλι, να σου βάλω και τα σιγγούνια μου, και κάτσε έσύ έδω να φυλάξης το ρημαδικό μας. Για γυ-ναίκα σου πρέπει έσένα σήμερα κι όχι γι' άντρας. Έγώ σηκώνομαι με το Φώ-το και φεύγουμε. Για το ποι 'νε το ρω-μείο, ούδ' έδω, στην Άρτα.

Τα λόγι' αυτά τ' άντρεωμένα της Βασίλως τον έξεμάτισαν το Λάμπρο, κι άντινάχτηκε αδάκρυτος από τον τόπο του, σά λαβωμένο λάφι.

— Να φύγουμε, είπε, να φύγουμε. Δέν είν' άλλη προκοπή, δέν είν' άλλο σελιαμέτι. Να νυχτώση και να φύγου-με. Τοίμασε, Βασίλω να φορτώσουμε. Ότι φορτώσουμε στο ντουρί και να φύγουμε.

Νύχτωσε.

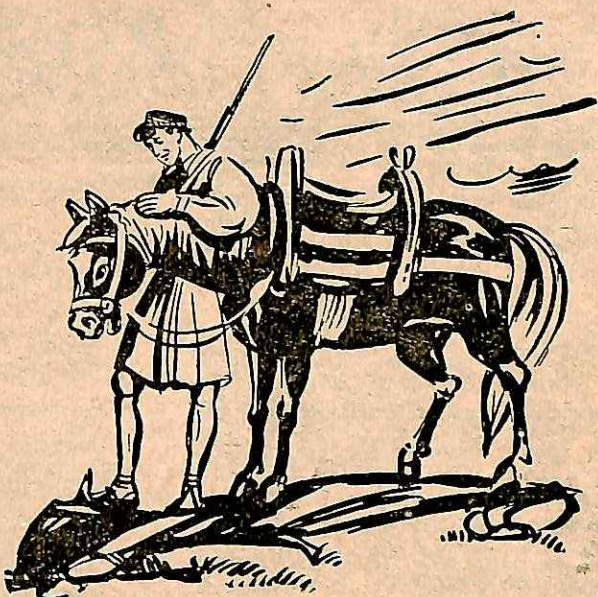
Χαμηλά, τα βάθη του κάμπου τα πλάκωνε μιά σκοτεινάδα άριά και κά-

που κάπου μόλις ξεχώ-ριζαν άνάμεσα στα χω-ράφια τα σπιτάκια των ζευγάδων Σουλιωτών, ά-λαργεμένα τόν' απ' τ' άλλο. Φιδωτό το ποτάμι στα λειβάδια σέρνονταν προς το πέλαγο σιγαλι-νά κι άργά πολύ, σάν πεζόδρομος, όπου δια-βαίνοντας γλήγορος κα-κοτράχαλα και δυσκο-λοπάτητα βουνά, πέ-φτει στερνά στόν άπλω-τό κάμπο, όθε ξαγναντί-ζει το καλύβι του, και κοντοκρατάει την περ-πατησιά του και πάει σι-γά σιγά, έαποσταίνον-τας και ξεδρώνοντας. Ο ούρανός άπάνου γιό-μοζε άπ' άμέτροπ' άστε-ρια. Το σπίτι του Λάμ-πρου Ζάρμπας, σά νά-νωιωθε — το δόλιο! — τη συμφορά που του μέλ-λονταν, τη μοναξιά, την κλεισμάρα και την έ-ρήμωση που θά το δέχονταν, έστε-κε μέσ' στο ριζοβούνι, όρθο, άτάραγο, σκυθρωπό, παραπονιμένο, σά χαροκα-μένος ήρωας, όπ' άν του στέρφεψαν ή πολλές συφρές τα δάκρυα, νιώθει όμως τ' άνειμόχολο να φουσκώνη στα στήθια του μέσα και το χαλασμό να του πλακώνη βαριά την καρδιά. Όλό-γυρά του και μέσα του βασιλευε νέκρα και σιωπή. Μονάχα το ποτάμι μούγ-γριζε δίπλα του, σά να τούλεγε ότι το μούγγριζα' αυτό θά νάχη από δω και πέρα συντροφιά και κουθέντα του, ως που ο καιρός και ή βροχές θά να το σωριάσουν στα ρεμάτα του.

Ο Φώτος είχε τραβήξει με τάλογο κατά το δρόμο της Λάκκας. Ο Λάμ-πος κ' ή γυναίκα του καθόταν στα πεζούλια της αύλης σιωπηλοί, καρτε-ρώντας να σφίξη καλά το σκοτάδι για να κινήσουν κι αυτοί.

Πέρασεν άρκετή ώρα. Ύστερα δυο τρεις ήχηρο κράτοι και λίγες πατη-μασιές τέραξαν για τελευταία βολά την έρημιά τούτη. Ήταν τα στριφογυ-ρίσματα του κλειδιού της πόρτας του σπιτιού και τα πατήματα του Λάμπρου και της Βασίλως, όπώφευγαν από τα χώματά τους δίχως μιλή, δίχως δά-κρυα.

Ο δρόμος ο λιθοστρωμένος κάπου κάπου από τον καιρό τ' Άλήπας' ά-κόμα, άκολουθεί την ποταμιά κι ά-νεβαίνοντας κατά τη Λάκκα πέφτει μέ-σα στα βάθη των στενών του Σουλίου. Έδω Βογγάει ο ποταμός σά στοιχειό και χτυπάει από 'να βράχο σ' άλλονε τ' άφρισμένα νερά του. Λίγες λευκές χιλιόχρονες στολίζουν τοις όχτους του. Δεξιά και ζερβιά τα βουνά σηκώνονται μεσουρανής όρθά και κατάκρημνα, όλο στεφάνια και ζωνάρια σπαρμένα με άγριοπρίναρα. Ζερβιά μεριά στάθη-κε ο Φώτος με τάλογο για να καρτε-ρέση. Μέσ' έκεί που όλομόναχο στενό και δυσέρετο μονοπάτι φέρονει, από τα χρόνια έκείνα της παλληκαριάς και

Ο Φώτος είχε τραβήξει με τ' άλογο.

του πολέμου, από το ποτάμι στο Κα-κοσούλι άπάνου, κι όπου τ' άνέβαιναν τότες ή Σουλιώτισσες ζαλικωμένες με βαρέλες νερό και τραγουδώντας.

Το σκοτάδι πίσσα περίγυρα. Κάτι λι-γο ξεχώριζε μπροστά του τ' άσπρο ρέμα του ποταμού που μούγγριζε σά να τον φοβέριζε να τον καταπιή. Και ψηλά ψηλά, μέσ' στα κράκουρα, ξανοί-γονταν άπάν' από τα βουνά στενή μα-κρουλή λουρίδα άστερωμένου ούρα-νου. Έδεσε τ' άλογο σε μιά λεύκα ο Φώτος και άκούμπησε κι αυτός σ' ένα κοντρί κ' έβυθίστηκε σε συλλοή. Ούτ' έφαινονταν άν ζούσε χωμένος μέσα στόν άδη τουτο τ' άπάνου κόσμο.

Σε λίγην ώρα όμως, ξάφνου, πετιέ-ται όρθός σά μαχαίρωμένος, άγκαλιά-ζει τ' άλόγο του το λαίμο και του κα-ταφιλεί το μέτωπο με δάκρυα και με τέτοια θλιβερά λόγια, μισοκομμέν' ά-πό λυγμούς:

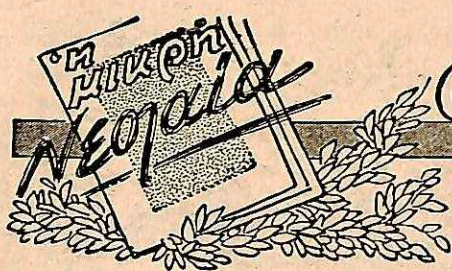
— Κακότυχέ μου ντουρί, δε θά λά Ιδής άλλη βολά τη Χαίδω την όμορφη, δε θά λά σου χαϊδέψη πάλε τη χιοστή σου με τα μαρμαρένια της χέρια, δε θά λά σε ταγίση άλλη βολά το βρώμι στην πλουμισμένη της ποδιά. Πάει, άπ' άπόψε ή Χαίδω μάς χάνει. Πώς θά λά τον φουρτίσουμε αυτόν τον μισμο. Κακότυχέ μου ντουρί, κακότυχέ μου ντουρί...

Τώρα και πέντε χρόνια πέραν' από την Άρτα.

Μέσα στο περιούλι της Πυργιορί-τσας μου δείξαν τον τάφο του κακό-τυχου Φώτου. Και κλαίοντας ο πατέ-ρας του ο ίδιος, ο Λάμπρος Ζάρμπας, μου διηγήθηκε την ιστορία του.

— Δε θά λά τον λημονήσω ποτές το Φώτο μου, μούλεγε, τί μώχει κάψει του μαύρου την καρδιά με το θανάτό του. Και κατά την παραγγολή που μ' άφι-νε στο ψυχorroγήμά του, θά λά ξεθά-ψω μιά μέρα τα κοκκαλάκια του και θά λά τα πάω στο Σούλι, γιατί ο καύ-μός του Σουλίου έστάθηκε ο θανάτός του.

† Κώστας Κρυστάλλης

Ο Κήποις

Το ποιηματάκι μας.

Ο βοσκός και τὰ προβατάκια

Καλώς μας ήρθες, γειά σου,
ήλιε μου κανακάρη!
Θά πάρω εγώ τ' αρνιά μου
νά πάμε στο χορτάρι!

*

Θά πάρω τὸ σκυλί μου
καὶ τὴ γλυκεῖά φλογέρα
ν' ἀνέβω στὴ ραχοῦλα,
στὸν καθαρὸν ἀέρα!

*

Ἐμπρός, δλα μαζί μου!
Μπέε, μπέε, τὰ προβατάκια,
ντίν ντίν τὰ κουδουνάκια,
γάο γάο τὸ σκυλί μου!

Ἐλ. Σαμ.

Τὰ δύο χαριτωμένα διδύμα Σκαπανάκια
Χρήστος καὶ Μαρίνα Ἀλεξανδροπούλου.

6. (Συνέχεια)

— Συχωρέσετέ με, φιλάττη μου,
εἶπε πολὺ στενοχωρημένος. Δὲν ήθε-
λα νὰ σὰς προσβάλω... Ἀγαπητή
μου φίλη, μὴν κλαίτε. Σὰς ἱκετεύω.
Ἡ θεῖά Ἀλεπού σήκωσε τὸ κεφάλι.
— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησί μου! εἶπε μὲ
πολλὴν ἀξιοπρέπεια. Ἐβγάλε ἀπὸ
τὴ ράχι τὴς τὸ πλατὺ φύλλο τῆς
μπανανιάς καὶ τὸ ἔρριξε στὰ πόδια
τοῦ κύρ Μέντιου.
— Σοὺ ἔφερα ἕνα μικρὸ δειγμα
ἀπὸ τὸν παράδεισο, γιὰ νὰ πιστέψης.
Καὶ νὰ μὴν ὑποψιάζεσαι ἀδικὰ τοὺς
καλοὺς φίλους καὶ τοὺς προσβάλ-
λης!

— Τί ναι αὐτό; ρώτησε ὁ κύρ Μέν-
τιος κ' ἄρχισε νὰ γλύφῃ μὲ τὴ
γλῶσσαν του τὸ φύλλο. Τί ναι αὐτό;
Πανωφόρι;
— Ὁχι.
— Παρασόλι;
— Ὁχι. Ἄν βρῆς.
Ὁ κύρ Μέντιος βυθίστηκε σὲ συλ-
λογή. Κοίταξε τὸ φύλλο, κοίταξε τὴν
Ἀλεπού κ' ἀναστέναζε.
— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ, εἶπε τέλος.
Δὲν μπορῶ... Μοῦ ἐπιτρέπετε ἀρά
γε νὰ δοκιμάσω μιὰ γωνίτσα;
— Καλησπέρα σας! Καλησπέρα

σας! φώναξε τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ
κουκουβάγια, πάνω ἀπὸ τὴν κερα-
σιά. Μοῦ ἐπιτρέπετε καὶ μένα νὰ
προσθεθῶ στὴ συντροφιά σας;

— Εὐχαρίστως! εὐχαρίστως, μουρ-
μούρισε ὁ κύρ Μέντιος σὰν καλοανα-
θρεμμένος πού ήταν. Μὰ ὁ νοῦς του
δὲν ξεκολλοῦσε ἀπ' τὸ πλατὺ φύλλο
τῆς μπανανιάς.

— Δὲν μπορῶ διόλου νὰ κοιμηθῶ,
εἶπε ἡ κουκουβάγια καὶ χασμουρή-
θηκε μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμι. Μὲ βασά-
νιζει, ξέρετε, πάρα πολὺ ἕνα αἰνίγμα
πού μοῦ εἶπε ἡ ξαδέρφη μου. Μήπως
θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ τὸ λύσετε ἄ-
σεῖς, κύρ Μέντιε;

— Πῶ πῶ! τί βασάνο! συλλογίστη-
κε ὁ κύρ Μέντιος. Αἰνίγματα μέσ' στὴ
νύχτα! Νὰ κάθεται νὰ σπάξῃς τὸ
κεφάλι σου... Πάλι καλὰ πού δὲ θέ-
λει νὰ τῆς λύσουμε κανένα σταυρό-
λεξο...

Ἡ κουκουβάγια, χωρὶς νὰ περι-
μένη τὴν ἀπάντησι τοῦ κύρ Μέντιου
ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ:

«Μπανανιά μέσ' στο χωριό,
— μιὰ μονάχα κ' ὄχι δύο —
στῆς δασκάλας τὴν αὐλή
κ' εἶν' τὸ φύλλο τῆς πλατῦ.
Ποῖος τὴν εἶδε ἄς μᾶς πῇ!

— Μήπως τὴν εἶδατε ἐσεῖς, κύρ
Μέντιε; ρώτησε μὲ μεγάλῃ ἐνθου-
σιασμοῦ.

Ἡ θεῖά Ἀλεπού μάνιασε.

«Πολὺ ἄσκημα ἔκαμα καὶ δὲν τὴν
ἔφαγα, συλλογίστηκε. Ὅριστε μᾶς

τῶν σκαπανέων

Τὸ παραμυθάκι μας.

Ἡ ΠΟΝΗΡΗ ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ μιὰ ἄλεπού
πού κατοικοῦσε σ' ἕνα δάσος ἐβγήκε
κυνήγι. Καθὼς προχωροῦσε ἔφτασε σ'
ἕνα ἄλλο δάσος, ὅπου βόηκε ἕνα λύκο.

— Θὰ σοὺ δώσω τρία πρόβατα νὰ
φᾶς εἰπε στὸ λύκο, ἀλλὰ τὰ ἔνω κρυμ-
μένα ἐκεῖ στὸ ἀντικρινὸ ἔ. ὅς πού
εἶναι ἡ φωλιά μου. Ἐάν θέλῃς νὰ τὰ
φᾶς, πάρε με καθάλλα νὰ με πᾶς
στὴν φωλιά μου νὰ σοὺ τὰ δώσω.

Ὁ λύκος τὴν ἔπηρε καθάλλα στὴ
ράχι του καὶ τρέχοντας, καὼς πει-
νοῦσε, πηγαίνει γιὰ τὰ πρόβατα! Στὸ
δρόμο πού ἔτρεχε ἔπεσαν σὲ μιὰ
γούρνα καὶ οἱ δύο. Ἡ ἄλεπού λέγει
στὸ λύκο:

— Γιὰ νὰ τρέχῃς σὲ ἔπηρε; Νὰ με
σκοτώσης; Τώρα θὰ σοὺ δώσω τὰ δύο
ἀρνάκια. Περιμένε ἐδῶ καὶ θὰ σοὺ τὰ
φέρω.

Ἡ ἄλεπού σὰν τὸ ἔβαλε στὰ ποδια,
οὔτε ξαναγύρισε. Ὁ λύκος περιμένε,
περιμένε νὰ ἔλθῃ ἡ ἄλεπού, ἀλλὰ πού
νὰ ἔλθῃ! Ἀφοῦ ἄργησε, ὁ λύκος ἔ-
φυγε.

Μιά μέρα ἡ ἄλεπού βγήκε σ' ἕνα
ἄλλο δάσος γιὰ κυνήγι. Ἐκεῖ πού πῆ-
γαινε βρίσκει τὸν ἴδιο λύκο, πού ἔ-
βγηκε καὶ αὐτὸς κυνήγι. Λέγει τότε
ὁ λύκος στὴν ἄλεπού:

ἀναίδια! Κάνει τὴν ἔξυπνη καὶ πάει
νὰ με μαρτυρήσῃ!

Κι ὁ κύρ Μέντιος γούρλωνε τὰ
μάτια του καὶ κοίταξε τὸ πλατὺ φύλ-
λο τῆς μπανανιάς κ' ὁ νοῦς του πῆ-
γαινε σὲ χαλιά, σὲ παπλώματα, σὲ
πανωφόρια... στὰ πανιά τῶν κα-
ραδιῶν, στὶς φαριδιές κάπες τῶν βο-
σκῶν, σ' ὅτι πλατὺ εἶχε δῆ στὴ ζωὴ
του. Κι οὔτε καθόλου πρόσεξε τὰ
νοήματα πού τοῦ ἔκανε ἡ καλὴ κου-
κουβάγια.

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ, δὲν μπορῶ
νὰ βρῶ, εἶπε πάλι κοιτάζοντας μὲ ἄ-
πελπισία τὸ πλατὺ φύλλο. Τί νάναι
ἀρά γε;

— Ἐ, λοιπόν, κύριέ μου, ἔκανε ἡ
ἄλεπού μὲ περηφάνεια, ἐγὼ θὰ σοὺ
τὸ πῶ! Εἶναι ἕνα φυλλαράκι ἀπὸ τὸ
τριφύλλι πού φυτρώνει στὸν παρά-
δεισο. Κατάλαβες τώρα;

Ὁ κύρ Μέντιος λίγο ἔλειψε νὰ λι-
γοθυμήσῃ. Δὲν μπορούσε νὰ πιστέ-
ψῃ τὰ μάτια του. Δὲν μπορούσε νὰ
πιστέψῃ τ' αὐτιά του. Τοῦ φαινόταν
πὼς ὀνειρεύεται.

«Μὰ πάλι, ἂν ὀνειρεύωμαι, συλλο-
γίστηκε, θὰ πῇ πὼς κοιμάμαι. Κι ἂν
κοιμώμουν δὲν θὰ ἤμουν ὀρθιος. Καὶ
δὲν θὰ εἶχα καὶ τὰ μάτια μου ἀνοι-
χτά. Μὰ ἀφοῦ ἔχω τὰ μάτια μου ἀ-
νοιχτά, θὰ πῇ πὼς δὲν κοιμάμαι. Ὡ-
στε αὐτὸ τὸ πρᾶμα ἐδῶ εἶναι τρι-
φύλλι...».

Ἡ θεῖά Ἀλεπού κατάλαβε πὼς ὁ
κύρ Μέντιος τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸν ἐν-
θουσιασμό του κ' ἔξακολούθησε μὲ
μεγάλῃ βιάσι:

— Ποῦ εἶναι τὰ δύο ἀρνιά πού μοῦ
ἔταξες;

— Τὰ ἔφερα ἐκεῖ, κοντὰ στὴ γούρνα,
καὶ δὲν σὲ βόηκα καὶ τὰ ἔπηρε πάλι
στὴ φωλιά μου. Ἄν θέλῃς πάρε με
καθάλλα νὰ πάμε νὰ σοὺ τὰ δώσω.

Τὴν ἔπηρε στὴ ράχι του πάλι, καὶ
ἔτρεχε σ' ἕνα δένδρο τοῦ εἶπε ἡ ἄλε-

πού, νὰ μείνῃς αὐτοῦ ἀπὸ κάτω νὰ σοὺ
τὰ φέρω. Ὅταν ἀπεμακρύνῃ, εἶπε
στὸν λύκο:

— Σὰν γαῖδουράκι μὲ πηγαινε
ὅπου ήθελα. Τώρα πού μὲ ἔφερες στὴ
φωλιά μου, οὔτε πρόβατα ἔχεις νὰ λά-
βῃς, οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ. Γιὰ νὰ μὴν
ἔχῃς μυαλό, νὰ τί ἔπαθες!

(Ἐστᾶλη ὁπὸ τοῦ Σκαπανέου Θεοφάνους
Μπούρα, ἐκ Βόλου).

— Καὶ πού νὰ δῆς ἀκόμα! εἶπε.
Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Κάθε σπειρί
κριθάρη, ἐκεῖ πέρα, στὸν παράδεισο,
εἶναι μεγάλο... σὰν... πεπόνι!

Φορ! Φορ! τινάχτηκαν πάλι τὰ
κλαδιά τῆς κερασσιάς. Ἐνα ἄγουρο
κεράσι ἔπεσε πάλι ἀπάνω στὸν κύρ
Μέντιο, στὴ μύτη του αὐτὴ τὴ φορά.
Ἡ καλὴ κουκουβάγια δὲν εἶχε ἡσυ-
χία. Πῆδηξε σ' ἕνα κλαρί, δὲν τῆς
ἄρεσε, ἀλλάξε πάλι θέσι. Μὰ δὲν
ἔβγαλε τσιμουδιά.

«Ἀφοῦ δὲν προσέχει διόλου τί τοῦ
λέω, συλλογίστηκε, καλὰ νὰ πάθῃ.

Τὸν λυτᾶμαι τὸν δύστυχο, μὰ δὲν
μπορῶ νὰ τὸν βοηθήσω. Ἀλήθεια εἶ-
ναι πολὺ κουτὸς ὁ κακομοῖρος!

Ἡ κερά Καλή, ἡ πυγολαμπίδα, ἔε-
σπασε πάλι στὰ γέλια. Τῆς φάνηκε
πολὺ ἀστείο αὐτὸ τὸ κριθάρη πού γί-
νθηκε στὴ φαντασία τῆς θεῖας Ἀλε-
πούς μεγάλο σὰν πεπόνι.

Ντίνος: Μὰ τί ἔπαθες Ἀλέκος;
Μήπως τὸ τηλεγράφημα πού ἔλαβες
σὲ σύγχυσε ἔτσι;

Ἀλέκος: Καὶ βέβαια. Ὅταν
ἀπέτυχα στὶς ἐξετάσεις μου, τηλεγρά-
φισα στὴ μαμά:

«Ἀπερρίφθην. Προετοίμασε τὸν
μπαμπά».

Ντίνος: Λοιπόν;

Ἀλέκος: Λοιπόν πρὸ δλίγου
ἔλαβα τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Μπα-
μπᾶς ἔτοιμος, ἐτοιμάσου καὶ σύ».

Ἡ Δασκάλα: Τί εἶναι αὐτὰ
πού λές, Μαρία; Δὲν γνωρίζεις τί θὰ
πῇ καθρέπτῃς; Τί κυττάζεις τὸ πρῶτ'
ἀφοῦ πλυθῇς γιὰ νὰ ἰδῇς ἕαν καθά-
ρισε τὸ πρόσωπό σου καλὰ;

Μαρία: Κυττάζω τὴν πετσέτα,
κυρία.

Γέλασε, γέλασε, πόνεσε ἡ κοιλι-
τα τῆς ἀπ' τὸ πολὺ τὸ γέλιο. Ἐπὶ
τέλους σταμάτησε. Κι ὅταν σταμά-
τησε συλλογίστηκε:

«Πρέπει νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ τὸν βο-
ηθῶ, τὸν κουτεντέ. Πρέπει νὰ βρῶ
κ' ἐγὼ κανένα αἰνίγμα. Μὰ θὰ τὰ
καταφέρω; Δὲν εἰμαι καὶ πολὺ δυ-
νατὴ στὰ αἰνίγματα. Ἡ ἄλεπού σοὺ
λέει φέματα! νὰ τοῦ πῶ ἀρά γε;
Θὰ καταλάβῃ; Μπᾶ, δὲ θὰ καταλα-
βῇ. Εἶναι κουτὸς ὁ κακομοῖρος. Νὰ
τοῦ πῶ ἴσως: «Τὸ κριθάρη δὲ γίνε-
ται πεπόνι!». Μὰ πάλι δὲ θὰ κατα-
λάβῃ. Τί νὰ τοῦ πῶ λοιπόν;».

«Ἐχομε καιρὸ νὰ σκεφτοῦμε!»
εἶπε κ' ἄρχισε νὰ σούρνεται γρήγο-
ρα γρήγορα ἐξω ἀπὸ τὸ καταφύγιό
τῆς. Σούρθηκε, σούρθηκε, πέρασε
ἄρκετὴ ὥρα, ὥσπου νὰ πλησιάζῃ
τὸν κύρ Μέντιο.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε, φώναξε, μὲ
τὴν ἀδεία σας, ἔχω νὰ σὰς πῶ κ' ἐγὼ
ἕνα αἰνίγμα.

«Δὲν βρίσκομαι ὅμως σὲ ἀσφα-
λεία», συλλογίστηκε, σὰν εἶδε τὸ κα-
κὸ βλέμμα τῆς ἄλεπούς. — Μὲ τὴν ἄ-
δεία σου, κύρ Μέντιε, εἶπε, ἐπειδὴ μὲ
πειράζει ἀπόψε ἡ ὑγρασία, θ' ἀνέβω
νὰ καθίσω ἀπάνω στὸ ποδάρι σου.
Ὡ, δὲ θὰ σ' ἐνοχλήσω... Νᾶ, ἐδῶ,
στὴν ἄκρη. Καλὰ εἰμαι τώρα! εἶπε
καὶ θρόνιασε στὸ μπροστινὸ δεξιὸ
νύχι τοῦ κύρ Μέντιου. «Καλὰ εἰμαι
τώρα, εἶπε καὶ ἀπὸ μέσα τῆς. Ἡ θεῖα
Ἀλεπού δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ πει-
ράξῃ ἐδῶ πέρα».

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ο Παράδεισος...

Σκέψεις μικρού υπναρά:
«Τι καλά να έξοθσα σ' εκείνα τα μέρη που η νύχτα διαρκεί έξη μήνες!...».

Τίνος νομού;

Ο πατέρας της Κικής ρωτά τον καθηγητή πώς τα πάει η κόρη του στην Γεωγραφία.

— Πολύ καλά απαντά, ο Καθηγητής. Είναι μία από τις πρωτεύουσες...
— Και τίνος Νομού, κύριε καθηγητή; ρωτά η μικρή Κική.

Το καθρεφτάκι.

Μέσα στο αεροπλάνο, έπάνω από τα Ίωάννινα:
— Κύτταξε, Μαρία, να το καθρεφτάκι που μου έπεσε πρό δλίγου απ' τα χέρια.
— Ποδ είναι;
— Να εκεί κάτω, δέν το βλέπεις πώς γυαλίζει;
— Καλέ αυτή είναι η λίμνη των Ίωαννίνων.

Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ

Μεταγραμματοσμός: Κύρος - Κύτος.
Κρυπτογραφικόν: Άλγεριον, Όλγα, Αίγιον, Γάλα, Άγγαλα, νερό, λαγός, γένειον.
Πυράμις: Α, όλα, τρέχω, παρκέτο, Βιστούλας, Καραϊσκάκης.

Δευτεροστιχίς: Τερψιχόρη (Έτεοκλής, Γερμανία, ΑΡ-κασία, άψις, Αίολος, άχορι, ΛΟύδινον, ΟΡέοτης, ΠΗνεϊός).

Τετράγωνον: Θήρα, ήμων, Ρώμη, άνιρ.
Άκροστιχίς: Παύλος (Πάρος, Άκράν, Υαλος, Ααμία, Ό-σας, Σάμος).

Αίνιγμα: Τίγρις.
Τριτίλη άκροστιχίς: Καναδάς, Άλαμάννα - Παναμάς (Κάρος, άσας, νάνος, Άμαλία, Δαμασκός, Άνάση, Σασί).

Σταυρόλεξον: Οριζοντίως 1 άρι-άμα, 2 Ρά-έκ, 3 πίνακας, 4 ήχος, ΣΙΝΑ, 5 σός, 6 έρωτηματική, 7 μήν, 8 τρία-ρόδα, 9 άρχαίον, 10 ως γή, 11 σώμα, Άρης, Καθέτως 1 άρχι-τέως, 2 Ρά-Σά, 3 Πολωνία, 4 ήρις-άρις, 5 Σήμ, 6 γραφομηχανή, 7 σάν, 8 άλας-ρόγα, 9 Σινικός, 10 μέ-γη, 11 άκρα-Άδης.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 30ου ΦΥΛΛΟΥ

Μεταγραμματοσμός: Τής-Πής.
Άκροστιχίς: ΜΕΤΑΣΑΣ (Μεσολόγγι, Έλλάς, Τέμπη, Άλ-λεάνδρος, Ξενοφών, Άθήνα, Σαλαμίς).

Παροχαλινά αόγα: Ίη-σοός, Ίερουσαλήμ, Ναζαρέτ, Ά-νόστας, Καίάφας, Πιλάτος, Ί-ούδας, Πέτρος, Βηθέλεμ, Ίορδάνης.

Άγν. εικών: Τόπι (ΤΟ ΠΗΝΕΛΟΠΗ).

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως: 1 Πρωτεύουσα Εύρωπαϊκού κράτους - Στρατιωτικόν παράγγελμα, 2 Πόλις της Μικράς

Ασίας, 3 Άλογο (δημ.) - Πρό-θεσις, 4 Άρχαία Θεά, μήτηρ Θεών - Πρόθεσις, 5 ΝΡ, 6 Κόλλπος της Έλ-λάδος, 7 Ίερός τόπος προσευχής (κλητ.) - Υμάς - Δικά σου, 8 ΤΣ, 9 Κτύπος, θόρυ-θος - Είς τό, 10 Άρχαίο όπλο άλ-λά και όπλο των παιδιών (πληθ.).

Καθέτως: 1 Όρη της Δ. Έλ-λάδος, 2 Τό τέλος κάθε πράγματος, 3 Με αυτά διευθύ-νομεν τον Ίππον - Κατά την αρχαιότητα ήτο όπλο, τώρα

μας δείχνει την κατεύθυνσι... 4 Νότα βυζαντινης μου-σικής - Μέτρον έπιφανείας, 5 Παραλία - Κάτοικος πό-λεων, 6 Άνθη - Κασσόνι, 7 Ήμερα ζώα (δοτ. πληθ.), 8 Πρόθεσις - Έκτος, 9 Πρέπει να τον φυλάττη κάθε άν-θρωπος - Άρθρον (πληθ.), 10 Ίερά ένδύματα - Έλλη-νική νήσος.

Ο. Ι. ΝΕΓΡΙΝ

Τρίγωνον.

***** 1η σειρά: Πολ-
***** λοι την έχουν
**** για διασκέδασι,
*** αλλά οι ψαρά-
** δες για να έξα-
* σκουόν το έπάγ-
γελά τους (καθαρ., ό-
νομ.), 2α σειρά: Προσωπι-
κη άντωνυμία (πληθ.), 3η
σειρά: Πρόθεσις, 4η σειρά:
Όχι ειρηνική πράξις, 5η
σειρά: Άντωνυμία, δη σει-
ρά: σύμφωνον, και καθέ-
τως τα ίδια.

Η. Χ.

Λεξιγριφος.

Ό τροχός δημοτικά
Κι ένα κράτος στην Άσία
Κάνουν τα δυό, όπωρικά
Μ' όμν άραία να κι ουσία.

Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Άκροστιχίς.

Τα άρχικά των κάτωθι
ζητούμενων λέξεων άποτε-
λούν τίτλον έβδομαδιαίου
περιοδικού:

1) Ρωμαίος αυτοκρά-
τωρ, 2) Θεά της οικογενεί-
ας, 3) Βασιλεύς της Έλλά-
δος, 4) Πρωτεύουσα Εύρ-
κράτους, 5) Στρατιωτικόν
παράγγελμα, 6) Έλληνικόν
πέλαγος, 7) Ίερός όρος.

Μ. ΤΣΑΚΙΡΑΚΗ

Μεταγραμματοσμός.

Είμαι φωτεινό σημείο
μ' άν άλλάξης το κεφάλι
όμορφο νησί του Αιγαίου
θα φανερωθι και πάλι.

Χ. Π. ΜΑΤΣΑΚΟΣ

Κρυπτογραφικόν.

1234567890 = Είδος άσκή-
σεως.
269190 = Άρχ. Θεός.
3916362 = Κράτος Ν.
Άμερικής.

4390 = Καμπούρα.
5697 = Έλλ. άκρω-
τήριον.

6941690 = Χρονική μο-
νάς.

723256797 = Όνομα σία
ναυμαχίας.

84062 = Προσφορά.
9452762 = Μούσα.
09416 = Ήρωϊκό χω-
ριό.

Π. Α. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Αίνιγμα.

Χωρίς να σέ κόβη
σέ κάνει δυό.

Τι είναι;
Πάει, πάει, πάει
και πίσω δε γυρνάει.

Τι είναι;
Β. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Για να ζεσταθούμε!

Στό σχολείο.

— Γιατί Τάκη τον χειμώ-
να δέν κάνουμε μπάνιο στη
θάλασσα;

— Γιατί τα νερά είναι
κρύα.

— Και συ Κουφιοκεφαλά-
κη, γιατί το καλοκαίρι κά-
νουμε;

— Γιατί τα νερά είναι
ζεστά!

Περί καλλιγραφίας.

— Τάκη, τι βαθμό πήρες
στην καλλιγραφία;

— Όκτώ.

— Στα γραπτά ή στα
προφορικά;

Τακτοποίησις...

Ό Κουφιοκεφαλάκης φι-
λοευνεί ένα φίλο του.

— Πώς πέρασες την νύ-
χτα; τόν ρωτά.

— Όχι τόσο καλά. Φαί-
νεται ότι είναι χαλασμένη
ή σκεπή και τα νερά της
βροχής έπεφταν ίσα-ίσα
έπάνω στο κρεβάτι μου.

— Ά! μη στενοχωριέ-
σαι! Γι' άπόψε το βράδυ
θα σου δώσω την όμπρέλ-
λα μου!

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 31ου ΦΥΛΛΟΥ

Άκροστιχίς: Άθήνη (ΑΙ-
θριος, Άλάσσα, Ήνια, Νήσος,
Άθηνά, Ίάσων).

Τρίγωνον: Πάδος, Άγις,
διά, ός, Σ.

Στοιχειόγριφος: Χρή-
μα-ρήμα.

Αίνιγμα: Ή τρύπα.
Δεξιόγριφος: Ντόμινο (ντό-
μι-νό).

Μαγ. εικών: Με ταξί έν τώ
ΜΕΤΑΞΕΥ).

Κρυπτογραφικόν: Πίν-
δαρος, Πάρος, Δανία, Ροδανός,
Πίνδος, ναός, Ράδιον, Πάρις.

Μεσοστιχίς: Καραϊσκά-
κης (ράκος, ΚαλΑμα, ΣΥΡος,
Δράμα, θυμιάμα, πίζσα, όκά,
Μεταξάς, λύκος, Κρητη, νό-
Σος).

Τετράγωνον: Μύρα, ύ-
δωρ, Ρώμη, Άρης.

Γκάτζι, νερό, φός: Οι
σώληνες του γκαζιού θα περάσουν
μπροστά απ' τα σπίτια, του νερού
πίσω απ' τα σύρματα του ήλεκ-
τρικού, ψηλά, με κολώνες.

Εν ήρψησε καλά; Όχι,
γιατί ό θερμός άέρας μαζεύεται
στο έπάνω μέρος του δωματίου
και ή γυναίκα θα έπρεπε να κου-
νά ή σκούπα απ' τα κάτω προς
τα έπάνω.

Κυκλολέξον: 1 Μάρτυς,
2 τελεία, 3 Έγκυρα, 4 όγυεια, 5
άστυλον, 6 λαϊκόι, 7 καρποί, 8
παιδιά, 9 άνοδος, 10 διόδια, 11
διόδος, 12 δαίμων.

Ερωτήσεις: 1 ή Δράμα,
2 το Γαλαξειδι, 3 ή Θεσσαλονίκη
(θές άλλο Νίκη); 4 ή Βρέστη, 5
αί Καλάμα, 6 ή Ίος, 7 ό Πύρ-
γος, 8 ή Μυτιλήνη.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΘΛΟΥΣΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΟΙ Β' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τα άποτελέσματα όλοκλήρου της Άθλητικής Έβδομάδος και ή άπο-
νομή των έπάθλων εις τούς νικητάς υπό της Α. Β. Υ. του Διαδόχου.

Διεξήχθησαν εις τό Παναθηναϊκόν Στά-
διον οι Β' Πανελληνιοι άγώνες της Ε.Ο.Ν.
συμμετοχή δεκάδων άθλητών και άθλητριών.
Έν τώ μεταξύ εις τό Πανελλήνιον Σκοπευ-
τικόν Κέντρον της Ε.Ο.Ν. έγιναν οι άγώνες
πρωταθλημάτων σκοποβολής, με συμμετοχήν
έπίσης πολλών σκοπευτών Φαλαγγιτών και
σκοπευτριών Φαλαγγιτισσών. Τους άγώνας
παρηκολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον ή Α.
Β. Υ. ό Διαδόχος, έπυσημηθείς ένθουσιωδώς
άπό τας χιλιάδας των θεατών και μελών της
Ε.Ο.Ν. Τα περισσότερα των άγωνισμάτων
παρηκολούθησεν εκ τού πλησίον, άπό τόν στί-
βον.

Τα άποτελέσματα τούτων των άθλητικων ά-
γώνων, όσον και των σκοπευτικων, όηρήσαν
ικανοποιητικώτατα. Μερικων μάλιστα άγωνι-
σμάτων ένεθουσίαν τούς φιλάθλους, έφ' ό-
σον μεταξυ αυτών που τα έπέτυχον ήσαν και
πολλοί άθληται των έπαρχιών, άπό τα καλ-
λύτερα δημιουργήματα της άθλητικής έξορμή-
σεως της Ε.Ο.Ν.

Μετά την λήξιν των άγώνων έγινεν ή άπο-
νομή των βραβείων εις τούς νικητάς των τε-
λικων. Τα άποτελέσματα των άγώνων της
Τρίτης και Τετάρτης έχουν ως ακόλουθος:

Σκοποβολή διά σχολικό τυφεκίον άπό ά-
ποστάσεως 50 μ. (άτομικός): 1) Κύρου
(Θεο)νίκης 193, 2) Ισοφάριος του Πανελλή-
νιου ρεκόντ του άγωνισματος, 2) Βαλατάς
Δ.Α.Σ. 184, 3) Ψημόριος Δ.Α.Σ. 182, 4)
Χρήστου Δ.Α.Σ. 180, 5) Σηλιωτόπουλος
Πρωτεύουσας 179 και 6) Χαρμούσης Δ.Α.Σ.
179.

Τού ίδιου άγωνισματος όμαδικός άγών: 1)
Διοίκησις Άνατόλων Σχολών 888, 2) Περι-
φερειακή Διοίκησις Ίωαννίνων 838, 3) Π. Δ.
(Άργ)θίας 764, 4) Π. Δ. Κοζάνης 760, 5)
Π. Δ. Ευθείας 752 και 6) Π. Δ. Λαρίσης 725.

Άλμα εις ύψος Β' Κατηγορίας Φαλαγγι-
τών: Είς τό άγώνισμα αυτό μετέσχον 60 έν
όλων άθληται εκ των όποιων προεκήθησαν διά
τόν τελικόν οι 15 υπερηγήσαντες ύψος 1 μ.
55. Μεταξυ των δεκαπέντε τούτων οι έξ
πρώτοι τού τελικού είναι: 1) Παπαγιαννόπου-
λος Άχάτας 1 μ. 78, 2) Μουρατίδης Πρω-
τεύουσας 1 μ. 78, 3) Λυμπερόπουλος Πρω-
τεύουσας 1 μ. 70, 4) Βασιλικός Ταγματών
Έργασίας 1 μ. 65, 5) Βλάχος Θεσσαλονί-
κης 1 μ. 66 και 6) Φιλίππιδης Καβάλλας 1
μ. 65. Επίσης 1 μ. 65 έπήδησεν ό Σαουν-
τζής Πρωτεύουσας, άλλοι δε έξ αλται έπή-
δησαν 1 μ. 60.

Άλμα εις ύψος Φαλαγγιτών Α' Κατηγο-
ρίας: Μετέσχον έν όλοι 56 άθληται εκ των
όποιων προεκήθησαν οι 9 που έπήδησαν ύψος
1 μ. 60. Μεταξυ των 9 προκηθέντων ένίκη-
σαν: 1) Λάμπρου Πρωτεύουσας 1 μ. 81, 2)
Γκράτσιος Θεο)νίκης 1 μ. 78, 3) Μάργαρης
Λαρίσης 1 μ. 65, 4) Μαυρίκιος Θεο)νίκης 1
μ. 65, 5) Παπακυριακού Πρωτεύουσας 1 μ.
65 και 6) Γλύκας Κυκλάδων 1 μ. 60. Άλλοι
τρεις έπήδησαν τό ύψος 1 μ. 60.

Σφαιροβολία Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτών:
Έλαδον μέρος εις τό άγώνισμα τούτο έν όλοι
80 σφαιροβόλοι, εκ των όποιων προεκήθησαν
διά τόν τελικόν 21. Μεταξυ τούτων άνεδεί-
χθησαν νικηται κατά σειράν: 1) Καραζής
Θεο)νίκης 15 μ. 38, 2) Μαρκούσης Πρωτε-
υουσας 13 μ. 97, 3) Σούντρης Άρκαδίας 13
μ. 52, 4) Πέτσας Λαρίσης 13 μ. 42, 5) Μου-
ρατίδης Πρωτεύουσας 13 μ. 10 και 6) Κόντης
Πρωτεύουσας 13 μ. 06.

Σφαιροβολία Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτών:
Μετέσχον έν όλοι 40 σφαιροβόλοι εκ των ό-
ποιων προεκήθησαν διά τόν τελικόν οι 16,
υπερβάντες τά 10 μ. 50. Μεταξυ αυτών εις
τόν τελικόν άνεδείχθησαν νικηται: 1) Νάνος
Πρωτεύουσας 12 μ. 25, 2) Γιαταγάνας Πρω-
τεύουσας 12 μ. 23, 3) Νταλιάνης Ταγματών
Έργασίας 11 μ. 94, 4) Μενούνος Άχάτας
11 μ. 50, 5) Κατροκάκος Σάμου 11 μ. 15
και 6) Σκαμέλος Λακωνίας 11 μ. 09.

Δρόμος 800 μ. Φαλαγγιτών Β' Κατηγο-
ρίας: Είς τό άγώνισμα τούτο έλαδον μέρος
64 άθληται εκ των όποιων προεκήθησαν 15
διά τόν τελικόν, τού όποιου τό άποτέλεσμα
έχει ως ακόλουθος: 1) Πέρος Πρωτεύουσας
2' 9, 2) Λαζάνης Άργολιδοκορινθίας 2'

9' 2, 3) Κρητικός Ταγματών Έργασίας 2'
9' 4, 4) Κουντουρίδης Πρωτεύουσας 2' 10'
2, 5) Κασίης 2' 11' 2 και 6) Κατραβάς
Άχάτας 2' 12' 1.

Δρόμος 800 μέτρων Α' Κατηγορίας Φα-
λαγγιτών: Είς τό άγώνισμα τούτο ήγωνίσθη-
σαν έν όλοι 62 δρομείς εκ των όποιων προε-
κήθησαν διά τόν τελικόν 15. Οι 6 νικηται
τού τελικού άγώνος είναι: 1) Οικονόμου-
λος Ταγματών Έργασίας 2' 5' 7, 2) Άσια-
τίδης Έβρου 2' 7' 8, 3) Κονταράς Πρω-
τεύουσας 2' 7' 9, 4) Καδινόπουλος Θεσσαλο-
νίκης 2' 8' 8, 5) Διακάκης Χανίων 2' 10' 7,
6) Λύσσαρης Πρωτεύουσας 2' 13' 1.

Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιτισσών Β' Κατηγο-
ρίας: Είς τό άγώνισμα τούτο μετέσχον άρχι-
κώς 84 άθλητριά εκ των όποιων διά δύο
σειρών προκήθησαν διά τόν τελικόν έξι ήμιτε-
λική, αι όποιαι και έτερμάτισαν με την ά-
κόλουθον σειράν: 1) Βοϊκλή Κυκλάδων 8' 4,
2) Βόζου Θεο)νίκης 8' 5, 3) Μπαβέα Πρω-
τεύουσας 8' 6, 4) Γιαννακού Τρικκάλων 8'
9, 5) Ράλλη Λαρίσης 8' 9 και 6) Άλεξάκη
Πρωτεύουσας.

Έλευθέρα δισκοβολία Α' Κατηγορίας: Με-
τέσχον εις τό άγώνισμα τούτο 49 άθληται
εκ των όποιων ήγωνίσθησαν εις τόν τελικόν
10, υπερβάντες τά 31 μ. Είς τόν τελικόν ένι-
κησαν: 1) Νάνος Πρωτεύουσας 35 μ. 78, 2)
Σταμέλος Λακωνίας 35 μ. 09, 3) Μερτζάνης
Σερρών 34 μ. 92, 4) Κατρακάκος Σάμου
34 μ. 66, 5) Ήγουμενίδης Σερρών 34 μ. 03
και 6) Παυλάς Πρωτεύουσας 34 μ.

Δρόμος 100 μέτρων Φαλαγγιτών Β' Κατη-
γορίας: Είς τό άγώνισμα τούτο μετέσχον άρ-
χικώς 90 δρομείς εις 15 σειράς. Τριάντα προ-
κηθέντες έτρεξαν εις δεύτερον προκριματικόν
οι νικηται τού όποιου εις ήμιτελικόν. Είς τόν
τελικόν οι έξ προκηθέντες τού ήμιτελικού έ-
τερμάτισαν με την έξής σειράν: 1) Χατζη-
νικολάου Λαρίσης 12' 5, 2) Χατζηδολάσης
Θεο)νίκης 12' 6, 3) Σπρουδάκης Λαρίσης
12' 9, 4) Βορτσέλλος Θεσσαλονίκης 12' 9,
5) Γιαταγάνης Κερκίρας 12' 1 και 6) Δελε-
τάκος Μεσσηνίας 12' 4.

Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτών Α' Κατηγο-
ρίας: Είς τό άγώνισμα τούτο άρχικώς ήγω-
νίσθησαν 84 δρομείς, εκ των όποιων έμειναν
διά τόν τελικόν 6 μετά δύο προκριματικούς
και ένα ήμιτελικόν. Μεταξυ των άγωνισθέν-
των ένίκησαν κατά σειράν: 1) Άργυρόπου-
λος Θεο)νίκης 11' 3, 2) Καλοδούκας Δ.Α.Σ.
11' 5, 3) Λαμπρινίδης Πρωτεύουσας 11' 5,
4) Σακελλαρίου Δ.Α.Σ. 11' 7, 5) Ορφανός
Θεο)νίκης 11' 8 και 6) Ίωαννίδης Τρικκά-
λων 11' 9.

Δισκοβολία έλευθέρα Φαλαγγιτών Β' Κατη-
γορίας: Μετέσχον άρχικώς 48 άθληται και
προεκήθησαν διά τόν τελικόν 12, εκ των ό-
ποιων ένίκησαν κατά σειράν οι έξής: 1)
Μαρκούσης Πρωτεύουσας, 41 μ. 77, 2) Πέ-
τσας Λαρίσης 41 μ. 66, 3) Μηγάδης Ήρα-
κλείου 38 μ. 95, 4) Καραζής Θεσσαλονί-
κης 38 μ. 66, 5) Μανωλάκης Χανίων 37 μ.
32 και 6) Πιζάνης Πρωτεύουσας 36 μ. 83.

Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτών Β' Κατηγο-
ρίας: Έλαδον μέρος 90 έν όλοι δρομείς εις
15 σειράς. Από κάθε σειράν προεκήθησαν
δύο. Οι 30 αυτοί δρομείς μετέσχον τού β'
προκριματικού εις 5 σειράς. Είς την α' σειράν:
1) Γιαταγάνης Κεφαλληνίας 12' 6, 2) Πα-
παϊκονόμου Πρωτεύουσας 12' 7, 3) Σπρουδά-
κης Λαρίσης 12' 8, Είς την β' σειράν: 1)
Χατζηνικολάου Λαρίσης 12' 2, Βελετάκος
Μεσσηνίας 12' 5, 3) Βαλής Πρωτεύουσας
12' 6, Είς την γ' σειράν: 1) Χατζηδολάσης
Θεο)νίκης 11' 8, 2) Βενετικίδης Ταγμ. Έρ-
γασίας 12' 2, 3) Χιωτέλης Λέσβου 12' 3.

Είς την δ' σειράν: Βορτσέλλος Θεσσαλονίκης
11' 9, 2) Πατίγκης Κερκίρας 12' 3, 3) Χρυ-
σοστόμου Έβρου 12' 5. Είς την ε' σειράν:
1) Μακρής Αιταλλοακαρνανίας 12' 3, 2) Δε-
καρίστος Ταγμ. Έργασίας 12' 5, 3) Μπέ-
λιας Άργολιδοκορινθίας 12' 7.

Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτών Α' Κατηγο-
ρίας: Έλαδον μέρος 66 δρομείς εις 11 σει-
ράς. Έκ τούτων προεκήθησαν 22, ήτοι 2 ά-
πό κάθε σειράν. Μεταξυ των 22 αυτών δρο-
μείων έγινεν ό β' προκριματικός. Είς την 1ην
σειράν: 1) Λαμπρινίδης Πρωτεύουσας 11' 7,
2) Ορφανός Θεο)νίκης 11' 8, 3) Παπαχρή-
στου Δράμας 12' 4. Είς την 2αν σειράν: 1)
Καλοδούκας Δ.Α.Σ. 11' 8, 2) Σώκος Θεο-
νίκης 12' 3, 3) Σαλιβάρας Πρωτεύουσας 12'
2, Είς την 3ην σειράν: 1) Λεβέντης Πρω-
τεύουσας 11' 9, 2) Τέγος Τρικκάλων 12' 1,
3) Μαγκός Έβρου 12' 4. Είς την 4ην σει-
ράν: Ταφλινίδης Δράμας 11' 8, 2) Βιστάκης
Λαρίσης 12' 3, 3) Αναγνωστόπουλος Μεσση-
νίας 12' 3. Είς την 5ην σειράν: 1) Ίωαν-
νίδης Τρικκάλων 11' 7, 2) Παρθένης Λαρί-
σης 12' 3, 3) Κουμανίδης Ροδόπης 12' 4.
Είς την 6ην σειράν: 1) Άργυρόπουλος Θεο-
νίκης 11' 6, 2) Σακελλαρίου Δ.Α.Σ. 12' 1.

3) Γιαγκίνης Περιφ. Διοικήσεως Χίου 12' 2.

Άλμα εις ύψος Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτών: Είς τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ μετέσχον 60 ἐν ὧν ἀθληταί, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν οἱ 15, ὑπερπέρασαντες ὅπως 1.55. Μεταξὺ τῶν 15 τούτων οἱ 6 πρῶτοι τοῦ τελικοῦ εἶναι: 1) Παπαγιαννοπούλου Ἀχάτας 1 μ. 78, 2) Μουρατίδης Πρωτεύουσας 1 μ. 78, 3) Λυμπερόπουλος Πρωτεύουσας 1 μ. 70, 4) Βασιλικὸς Ταγμ. Ἐργασίας 1 μ. 65, 5) Βλάχος Θεο)νίκης 1 μ. 65, 6) Φιλίππιδης Καβάλλας 1 μ. 65. Ἐπίσης 1 μ. 65 ἐπὶ ἡδυσαν ὁ Σαπουντζής Πρωτεύουσας. Ἄλλοι δὲ ἄλται ἐπὶ ἡδυσαν 1 μ. καὶ 60.

Άλμα εις ὕψος Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτών: Μετέσχον ἐν ὧν 40 σφαιροβόλοι, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν οἱ 9 πρῶτοι ἐπὶ ἡδυσαν τὸ ὕψος 1 μ. 60. Μεταξὺ τούτων ἐνίκησαν: 1) Λαμπρο Πρωτεύουσας 1 μ. 81, 2) Γκράτσιος Θεσσαλονίκης 1 μ. 78, 3) Μάργαρης Λαρίσης 1 μ. 65, 4) Μαυρίκιος Θεο)νίκης 1 μ. 65, 5) Παπακυριακοῦ Πρωτεύουσας 1 μ. 65, 6) Γλυκὰς Κυκλάδων 1 μ. 60. Τὸ ὕψος τοῦ 1 μ. 60 ἐπὶ ἡδυσαν ἄλλοι τρεῖς τῶν προκρίθέντων διὰ τὸν τελικὸν τοῦ ἀγώνισματος.

Σφαιροβόλοι Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτών: Μετέσχον ἐν ὧν 40 σφαιροβόλοι, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν οἱ 16, ὑπερπέρασαντες τὰ 10 μ. καὶ 50. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς τὸν τελικὸν ἀνεδείχθησαν νικηταί: 1) Νάνος Πρωτεύουσας 12.25, 2) Γιαταγὰς Πρωτεύουσας 12 μ. 23, 3) Δαλιάνης Ταγμ. Ἐργασίας 11 μ. 94, 4) Μενούσης Ἀχάτας 11 μ. 50, 5) Καρακάκος Σάμου 11 μ. 15, 6) Σταμέλος Λακωνίας 11 μ. 09.

Σφαιροβόλοι Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτών: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο μετέσχον ἐν ὧν 80 ἀθληταί, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 21. Ἐνίκησαν κατὰ σειράν: 1) Καραζήσης Θεο)νίκης 15 μ. 38, 2) Μαρκοῦσης Πρωτεύουσας 13 μ. 97, 3) Σούνης Ἀρκαδίας 13 μ. 52, 4) Πέτσας Λαρίσης 13 μ. 42, 5) Μουρατίδης Πρωτεύουσας 13 μ. 10, 6) Κόντης Πρωτεύουσας 13 μ. 6.

Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Μετέσχον ἐν ὧν 94 ἀθληταί, αἱ ὁποῖαι ἔτρεξαν εἰς 16 σειράς. Αἱ 32 προκρίθησαν — 2 ἀπὸ κάθε σειράς — ἠγωνίσθησαν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν 2ον προκριματικόν. Εἰς τὴν 1ην σειράν ἐνίκησαν: 1) Καραζήσης Δράμας 8' 8", 2) Σφήκα Ἀργολίας 9' 1", 3) Ρόζος Θεο)νίκης 9' 1". Εἰς τὴν 2αν σειράν: 1) Γιαννακοῦ Τρικκάλων 8' 8", 2) Τελειόπουλος Λαρίσης 8' 9", 3) Πουλακῆς Ἡρακλείου 9' 1". Εἰς τὴν 3ην σειράν: 1) Ράλλης Λαρίσης 8' 7", 2) Μπαδέας Πρωτεύουσας 8' 9", 3) Οὐζουνίδου Ἐβρου 9' 1". Εἰς τὴν 4ην σειράν: 1) Ἀλεξάκης Πρωτεύουσας 8' 8", 2) Πολυζωγούλου Λακωνίας 9' 1", 3) Μαντᾶ Ἀρκαδίας 9' 6". Εἰς τὴν 5ην σειράν: 1) Βοϊκὴ Κυκλάδων 8' 6", 2) Γεωργίου Πέλλης 9, 3) Δημοπούλου Ἀρκαδίας 9' 3". Εἰς τὴν 6ην σειράν: 1) Δελγιωρίτης Ρεθύμνης 8' 9", 2) Νικολάου Θεο)νίκης 9' 3", 3) Σφήκα Χίου 9' 5".

Δρόμος 800 μ. Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ μετέσχον ἐν ὧν 74 δρομεῖς εἰς 3 σειράς. Ἐξ ἐκάστης σειράς προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 5 δρομεῖς ὡς ἀκολουθῶς: 1η σειρά: 1) Κρητικὸς Δ.Τ.Ε. 2' 14", 2) Ἀντωνάκος Πρωτεύουσας 2' 14", 3) Κυριακὸς Ἰωαννίνων 2' 19", 2, 4) Λακαδίας Ἀργολίας 2' 19", 3, 5) Βοϊκὴς Ἀρκαδίας 2' 19", 5. 2α σειρά: 1) Κουτσουρίδης Πρωτεύουσας 2' 13", 6, 2) Καραβέας Ἀχάτας 2' 13", 9, 3) Κασίμης Τρικκάλων 2' 14", 1, 4) Κωνσταντοπούλου Μεσσηνίας 2' 18", 1, 5) Σαρηγιαννίδης Θεο)νίκης 2' 18", 5. 3η σειρά: 1) Πέρσης Πρωτεύουσας 2' 14", 9, 2) Χατζής Ἀχάτας 2' 17", 6, 3) Τριγώνης Τρικκάλων 2' 19", 1, 4) Νίκου Κοζάνης 2' 19", 4, 5) Διωνῆς Θεο)νίκης 2' 19", 7.

Δρόμος 800 μ. Φαλαγγιτιστῶν Α' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ μετέσχον 62 ἐν ὧν δρομεῖς εἰς τρεῖς σειράς. Προεκρίθησαν 5 ἀπὸ κάθε σειράς διὰ τὸν τελικὸν, ὡς ἀκολουθῶς: 1η σειρά: 1) Οἰκονομόπουλος Δ.Τ.Ε. 2' 8", 9, 2) Καδινόπουλος Θεο)νίκης 2' 11", 6, 3) Λυσάνης Πρωτεύουσας 2' 12", 2, 4) Πιθάρης Τρικκάλων 2' 14", 6, 5) Βουλγάρης Λαρίσης 2' 14", 9. 2α σειρά: 1) Ἀσιατίδης Ἐβρου 2' 10", 9, 2) Σαπουντζόγλου Πρωτεύουσας 2' 11", 3, 3) Λαβδὰς Ἀχάτας 2' 10", 4, 4) Μανιαδάκης Λαρίσης 2' 13", 7, 5) Καστάνης Πρωτεύουσας 2' 14", 1. 3η σειρά: 1) Κονταράτος Πρωτεύουσας 2' 11", 5, 2) Διὰκάκης Χανίων 2' 13", 2, 3) Μπούσσας Ἀρκαδίας 2' 14", 9, 4) Καραβίτης Λαρίσης 2' 15", 5 καὶ 5) Κουδρακοῦ Λακωνίας 2' 15", 7.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τοῦ Σταδίου καὶ τῶν ἀγωνισμάτων τῆς σκοποβολῆς, ποὺ ἐτελέσθησαν τὴν Πέμπτην, ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

Βολὴ διὰ καρμπίνας ἀπὸ ἀποστάσεως 50 μέτρων Φαλαγγιτιστῶν Α' Κατηγορίας: 1) Σαριάνου Δ.Α.Σ. 190, 2) Μετάξωτο Θεσσαλονίκης 190, 3) Φωτιάδου Θεο)νίκης 189, 4) Παντελοπούλου Ἀρκαδίας 183, 5) Χατζηνικολάου Θεο)νίκης 187 καὶ 6) Σιγαλοῦ Πρωτεύουσας 186.

Εἰς τὸν ὁμαδικὸν τοῦ ἰδίου ἀγώνισματος πρῶτῃ ἀνεδείχθη ἡ ὁμάς Θεο)νίκης με 925 βαθμούς, 2α ἡ ὁμάς Πρωτῆς με 922 καὶ 3η ἡ ὁμάς Δ.Α.Σ. με βαθμούς 889.

Άλμα εις μήκος Φαλαγγιτιστῶν Α' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἔλαβον μέρος 53 ἄλται, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν οἱ ἐπιτυχόντες τὸ ὅριον 5 μ. 80 δεκαεξ ἄλται. Μεταξὺ τούτων ἐνίκησαν κατὰ σειράν: 1) Ἰωαννίδης Τρικκάλων 6.35, 2) Μάργαρης Λαρίσης 6 μ. 30, 3) Ζερβὸς Πρωτεύουσας 6 μ. 14, 4) Λαζάρου Θεο)νίκης 6 μ. 11, 5) Καλοδοῦκας Δ.Α.Σ. 5 μ. 98 καὶ 6) Μάγκος Ἐβρου 5 μ. 94.

Δισκοβόλοι (Ἑλληνικὴ) Φαλαγγιτιστῶν Α' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἠγωνίσθησαν 31 ἀθληταί, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὸν τελικὸν μετέσχον 9. Οἱ νικηταί εἶναι: 1) Καρακάκος Σάμου 34 μ. 03, 2) Σταμέλος Λακωνίας 32 μ. 83, 3) Θεοφίλης Δ.Α.Σ. 32 μ. 78, 4) Γαλανὸς Σάμου 30 μ. 58, 5) Ἐμμανουηλίδης Ροδῆς 30 μ. 53 καὶ 6) Παυλάκος Λακωνίας 30 μ. 47.

Δρόμος 1500 μέτρων Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν (προκριματικὸς): Εἰς τρεῖς σειράς ἠγωνίσθησαν 104 δρομεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 15, ἦτοι 5 ἐξ ἐκάστης σειράς. Οἱ προκρίθοντες εἶναι: 1) Κονταράτος Πρωτῆς, 2) Καδινόπουλος Θεο)νίκης, 3) Ἀσιατίδης Ἐβρου, 4) Ραγᾶζος Λαρίσης καὶ Ζαμπέρης Ἐβρου εἰς τὴν 1ην σειράν, 1) Μαντζαράκος Λακωνίας, 2) Ἀνδριοβόλης Τρικκάλων, 3) Ζαχαριανίδης Λαρίσης, 4) Μελιδώνης Πρωτῆς καὶ 5) Συμμερόγλου Θεο)νίκης εἰς τὴν 2αν σειράν. 1) Οἰκονομόπουλος Ταγμ. Ἐργασίας, Μπέρτος Πρωτῆς, 3) Παπαστεργίου Δ.Α.Σ., 4) Κολιάτσος Ἀργολίας καὶ 5) Σαρδέλας Ταγμ. Ἐργασίας εἰς τὴν 3ην σειράν. Τὴν καλύτεσαν ἐπίδοσιν ἐξ ὧν ἐπύτυχεν ὁ Οἰκονομόπουλος Ταγμ. Ἐργασίας με 4'26".

Δρόμος 400 μ. Φαλαγγιτιστῶν Α' Κατηγορίας (ἡμιτελικὸς): Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο μετέσχον 65 δρομεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν ἡμιτελικὸν 18. Μεταξὺ τῶν 18 τούτων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 2 ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν σειρῶν. Τῆς 1ης σειράς ὁ Ὄρφανος Θεσσαλονίκης με 54' 3 καὶ ὁ Σακελλαρίου Δ.Α.Σ. με 55'. Τῆς 2ας σειράς ὁ Λαμπρινίδης Πρωτεύουσας με 54' 6 καὶ ὁ Λυμπερόπουλος τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας με 54' 8. Τῆς 3ης σειράς ὁ Σαλλιδάρης Πρωτεύουσας με 53' 9 καὶ ὁ Τιμάρης Ταγμ. Ἐργασίας με 53' 9.

Άλμα εις μήκος Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ἔλαβον μέρος 84 ἄλται, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν ὅσοι ὑπερέβησαν τὸ μῆκος τῶν 5 μ. 60, ἦτοι ἐν ὧν 24 ἄλται. Ἐκ τῶν 24 αὐτῶν ἀθλητῶν ἐνίκησαν κατὰ σειράν: 1) Χατζηνικολάου Λαρίσης 6 μ. 28, 2) Χαριτάτης Λεσθού 5 μ. 96, 3) Παλλέλης Ἐβρου 5 μ. 95, 4) Μουρατίδης Πρωτῆς 5 μ. 93, 5) Χιωτέλης Λεσθού 5 μ. 88 καὶ 6) Καραζήσης Θεο)νίκης 5 μ. 84.

Δρόμος 400 μ. Φαλαγγιτιστῶν 2ας Κατηγορίας: Εἰς τοὺς προκριματικὸν ἠγωνίσθησαν 74 δρομεῖς. Εἰς τὸν ἡμιτελικὸν 18 εἰς 3 σειράς, ἐξ ἐκάστης τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 2 δρομεῖς. Ἐκ τῆς πρῆτης σειράς ὁ Φραγκίδης Πρωτῆς με 56' 2 καὶ ὁ Λαζάνης Ἀργολίας με 56' 3, ἐκ τῆς 2ας σειράς ὁ Μπαλακῆς Λασηθίου με 57' 4 καὶ ὁ Σαπουντζής Φλωρίνης με 57' 4 καὶ ἐκ τῆς 3ης σειράς ὁ Πέρσης Πρωτῆς με 57' 5 καὶ ὁ Δεκάριος Ταγμ. Ἐργασίας με 57' 7.

Δρόμος 100 μέτρων Φαλαγγιτιστῶν: Μετέσχον 6 ἀθληταί, ἐκ τῶν 64, ποὺ μετέσχον ἀρχικῶς τῶν προκριματικῶν. Μεταξὺ τῶν 6 αὐτῶν ἐνίκησαν: 1) Μπίσιμος Πρωτεύουσας 13' 8, 2) Κουγιουλιόγλου Δ.Α.Σ. 14' 4, 3) Στρίγκου Πρωτεύουσας 14' 4, 4) Κασάπη Ἐβρου 14' 6 καὶ 5) Παπατζή Δ.Α.Σ. 14' 8.

Δισκοβόλοι Ἑλληνικὴ Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Μετέσχον 45 ἀθληταί καὶ προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν οἱ 14, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνίκησαν: 1) Δρακούλης Ἀργολίας 37 μ. 20, 2) Μιγάδης Ἡρακλείου 35 μ. 18, 3) Χούτης Ἀρκαδίας 35 μ. 7, 4) Καραζήσης Θεο)νίκης 34 μ. 92, 5) Βουρδουμπᾶς Χανίων 34 μ. 38 καὶ 6) Λέφας Ταγμ. Ἐργασίας 33 μ. 73.

Μετά τὴν λήξιν τῶν ἀγωνισμάτων τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν τελικῶν ἀγωνισμῶν.

τῶν τῆς ἡμέρας — μετάλλια καὶ διπλώματα τιμῆς — ἀπένεμεν ἰδιοχρεῶνς ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο. Ν. κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.

ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ 32.000 ΜΕΤΡΩΝ:

Με ἀφιετηρίαν καὶ τέρμα τὸ Πανελλήνιον Σκοπευτικὸν Κέντρον τῆς Ε.Ο.Ν. διεξήχθη ὁ ἀγὼν ποδηλάσιος μεταξὺ φαλαγγιτιστῶν. Κατηγορίας ἐπὶ ἀποστάσεως 32.000 μέτρων.

Κατηγορία ποδηλάτων ἀγῶνος: 1) Εὐδαίμων Πρωτῆς, 2) Καραγιώργος Θεο)νίκης, 3) Μολακίδης Πρωτῆς, 4) Νικολάου Πρωτεύουσας, 5) Ζουλιδῆς Καβάλλας καὶ 6) Κουτρομπῆς Ἀργολίας.

Κατηγορία ποδηλάτων περιπάτου: 1) Γεωργιάδης Πρωτῆς, 2) Ταίγιος Θεο)νίκης, 3) Δημητριάδης Πρωτῆς, 4) Μαντᾶς Ἀργολικορινθίας, 5) Τσάκωνας Ἀργολίας καὶ 6) Ἀλμυρούδης Χίου.

Τοὺς πρῶτους ἀγῶνας τῆς Παρασκευῆς παρακολούθησε καὶ ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διεύθυντος Παύλος με πολὺ ἐνδιαφέρον. Οἱ ἀθληταί καὶ οἱ θεαταὶ ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὸ Σταδίου τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπερέβησαν ἐνθουσιαστικῶς τὸν τῶν. Τὸ ἀπόγευμα παρακολούθησε τοὺς ἀγῶνας ὁ Ἀρχηγός, γενόμενος δεκτὸς ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τῶν χιλιάδων θεατῶν ποὺ παρακολούθησαν τοὺς ἀγῶνας. Τὴν περισσοτέραν ὥραν ὁ Ἀρχηγὸς ἔμεινε ἐν τῷ στίβῳ παρακολουθῶν ἐκ τοῦ πληθοῦ τῶν ἀγωνιστῶν. Μόνον μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγωνισμάτων ἀνήλθεν εἰς τὴν κερκίδα τῶν ἐπισήμων, ὅπου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. ἀπένεμε τὰ διπλώματα καὶ μετάλλια εἰς τοὺς νικητὰς τῶν τελικῶν ἀγώνων τῆς ἡμέρας.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν τελεσθέντων ἀγωνισμάτων ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

Άλμα τριπλοῦν Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἠγωνίσθησαν ἀρχικῶς 38 ἄλται, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν τελικῶς διὰ τὸν τελικὸν οἱ 8, ὑπερέβησαν τὸ μῆκος τῶν 12 μ. καὶ 50. Μεταξὺ τῶν 8 τούτων ἄλτων ἐνίκησαν οἱ κάτωθι 6 μὲ τὴν ἐξῆς σειράν: 1) Καλοδοῦκας Δ.Α.Σ. 13 μ. 38, 2) Γονατᾶς Πρωτῆς 13 μ. 15, 3) Παπαδόπουλος Πρωτῆς 13 μ. 07, 4) Ζερβὸς Πρωτῆς 12 μ. 99, 5) Ἀλεξίου Ἀττικοβοιωτίας 12 μ. 74 καὶ 6) Ντόκος Μεσσηνίας 12 μ. 71.

Δρόμος 1.500 μ. Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: ἠγωνίσθησαν 75 εἰς τρεῖς σειράς, ἐξ ἐκάστης τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 5. Μεταξὺ τῶν 15 ἀγωνισθέντων εἰς τὸν τελικὸν ἐνίκησαν οἱ κάτωθι 6: 1) Οἰκονομόπουλος Ταγμ. Ἐργασίας 4'18", 4, 2) Κονταράτος Πρωτῆς 4'18", 6, 3) Ἀσιατίδης Ἐβρου 4'20", 3, 4) Καδινόπουλος Θεο)νίκης 4'21", 5, 5) Καμπέρης Λεσθού 4'21", 2 καὶ 6) Μελιδώνης Πρωτῆς 4'21", 7.

Δρόμος 400 μ. Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἠγωνίσθησαν ἐν ὧν 78 δρομεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν ἀπὸ προκριματικῶν καὶ ἡμιτελικῶν, ἠγωνίσθησαν εἰς τὸν τελικὸν οἱ κάτωθι 6: 1) Λαζάνης Ἀρκαδίας 56' 1, 2) Πέρσης Πρωτῆς 56' 2, 3) Μπαλακῆς Λασηθίου 56' 2, 4) Σαπουντζής Φλωρίνης 56' 3, 5) Δεκάριος Ταγμ. Ἐργασίας 59' 3, 6) Φραγκίδης (Πρωτεύουσας) δὲν ἐτεράμματα.

Άλμα τριπλοῦν Β' Κατηγορίας: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἠγωνίσθησαν ἐν ὧν 97 ἄλται, μεταξὺ τῶν ὁποίων προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 12, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν ἐνίκησαν οἱ κάτωθι 6 κατὰ σειράν: 1) Χατζηνικολάου (Λαρίσης) 13 μ. 50, 2) Ζαχαρόπουλος Ἰωαννίνων 12 μ. 92, 3) Σαπουντζή Πρωτῆς 12 μ. 89, 4) Παλλέλης Ἐβρου 12 μ. 65, 5) Βερυκόκης Πρωτῆς 12 μ. 54 καὶ 6) Λυμπερόπουλος Πρωτῆς 12 μ. 48.

Δρόμος 400 μ. Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: Κατόπιν προκριματικῶν καὶ ἡμιτελικῶν ἀγώνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἠγωνίσθησαν 72 ἐν ὧν δρομεῖς, εἰς τὸν τελικὸν μετέσχον 6 ἐτεράμματα με τὴν ἐξῆς σειράν: 1) Λαμπρινίδης Πρωτῆς 52' 5, 2) Ὄρφανος Θεο)νίκης 53' 5, 3) Λυμπερόπουλος Ταγμ. Ἐργασίας 53' 6, 4) Σαλλιδάρης Πρωτῆς 53' 8, 5) Ψιμάρας Ταγμ. Ἐργ. 54' 7 καὶ 6) Σακελλαρίου Δ.Α.Σ. 55' 1.

Ρίψης μπάλλας μεταξὺ Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Μετέσχον 22 ἀθληταί. Εἰς τὸν τελικὸν ἠγωνίσθησαν 6, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνίκησαν: 1) Γιαννακοῦ Τρικκάλων 61 μ. 55, 2) Λομβάρδου Πρωτῆς 58 μ. 13, 3) Μπα-

ρα Χίου 55 μ. 68, 4) Σπυρίδου Θεο)νίκης 54 μ. 65, 5) Μυτιληναίου Λεσθού 52 μ. 80 καὶ 6) Κουτσουμποῦ Χανίων 52 μ. 12.

Τριπλοῦν Σκαπανέων: ἠγωνίσθησαν 50 Σκαπανᾶκια, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνίκησαν κατὰ σειράν: 1) Φραγκελάκης Ρεθύμνης βαθμοὶ 6, 2) Κάρτας Πέλλης βαθμοὶ 11, 3) Κασάρης Λακωνίας βαθμοὶ 16, 4) Σταμπούλης Ἀχάτας βαθμοὶ 19, 5) Παπαγεωργίου Λαρίσης βαθμοὶ 20 καὶ 6) Σκορδῆς Κυκλάδων βαθμοὶ 20. Οἱ μικροὶ ἀθληταὶ ἠγωνίσθησαν εἰς ἄλλα μῆκος, εἰς δρόμον 50 μ. καὶ εἰς ρίψιν μπάλλας.

Άλμα εις μήκος Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: ἠγωνίσθησαν πλεον τῶν 60 Φαλαγγιτιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνίκησαν αἱ κάτωθι: 1) Μπίσιμος Πρωτῆς 4 μ. 66, 2) Φιλίππη Πρωτῆς 4 μ. 61, 3) Καλογιόρου Λαρίσης 4 μ. 46, 4) Παναγιώτου Ἀχάτας 4 μ. 45 καὶ 5) Σαρηθαξέβανη Δ.Α.Σ. 4 μ. 36 καὶ 6) Πλακωτῆρη Πρωτῆς 4 μ. 35.

Ρίψης μπάλλας Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: Ἐλαβον μέρος 45 ἀθληταί καὶ προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν 9 ποὺ ἐπέρασαν τὰ 45 μέτρα. Μεταξὺ τούτων ἐνίκησαν: 1) Καλογιόρου Λαρίσης 58 μ. 26, 2) Ραρή Δ.Α.Σ. 52 μ. 95, 3) Πεταλοῦδης Καβάλλας 51 μ. 66, 4) Χατζηνανδρέου Δράμας 51 μ. 40, 5) Καταρχιά Πρωτῆς 50 μ. 41 καὶ 6) Καλῆρη Δ.Α.Σ. 48 μ.

Σκυταλοδρομία 4x50 μ. Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: Ἐλαβον μέρος εἰς τὸ ἀγώνισμα 33 ομάδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἠγωνίσθησαν εἰς τὸν ἡμιτελικὸν αἱ κάτωθι 10, ἦτοι 2 ἐξ ἐκάστης σειράς: Ὁμάς Πρωτῆς, Ἐβρου, Κυκλάδων, Λακωνίας, Λαρίσης, Λεσθού, Ἀργολίας, Ἀρκαδίας, Θεο)νίκης καὶ Ἀττικοβοιωτίας. Τὸν καλλίτερον χρόνον ἐπέτυχον αἱ ομάδες Λαρίσης καὶ Κυκλάδων με 29' 6.

Άλμα εις μήκος Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτιστῶν: Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἔλαβον μέρος 62 ἀθληταί, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὸν τελικὸν ἐνίκησαν κατὰ σειράν: 1) Πολυζωγούλου Λακωνίας 4 μ. 49, 2) Ράλλης Λαρίσης 4 μ. 41, 3) Γιαννακοῦ Τρικκάλων 4 μ. 36, 4) Πουλακῆς Ἡρακλείου 4 μ. 22, 5) Μπαδέας Πρωτῆς 4 μ. 21 καὶ 6) Βοϊκὴ Κυκλάδων 4 μ. 19.

Άγῶνες ἀθλοπαιδιῶν: Τὸ πρῶτῃ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἔγινον οἱ τελικοὶ τῶν ἀγώνων πρωταθλημάτων ἀθλοπαιδιῶν τῶν ὁποίων οἱ τελεσθέντες ἦσαν προκριματικοὶ καὶ ἡμιτελικοὶ ἔχουν ὡς ἐξῆς: Δ.Α.Σ. — Μικτὴ Ὑποδ. Νότου καὶ Πειραιῶς 6.15, 15)8 καὶ 15)3. Θεο)νίκη — Μικτὴ Ἀθηνῶν, Βορρᾶ 15)3, 15)2. Δ.Α.Σ. — Ὀμάς Ταγμάτων Ἐργασίας 15)7, 15)6, 15)4 (βόλλευ-μπῶλ).

Δ.Α.Σ. — Θεο)νίκη κατόπιν παρατάσεως 35—31, Τάγματα Ἐργασίας, Ἀθῆναι) Βορρᾶς 39—37 (μπάσκετ μπάλ).

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἔγινον οἱ τελικοὶ ἀγῶνες τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Πρωταθλήματος τῆς Ε.Ο.Ν. μεταξὺ τῶν ὁμάδων Περιφ. Διοικήσεων Πρωτεύουσας καὶ Εὐβοίας, νικητρίαν εἰς τοὺς ἡμιτελικούς τὸν ὁμάδων Καβάλλας καὶ Ἡρακλείου.

Ἡ Ὅμας τῆς Πρωτεύουσας προεκρίθη διὰ τὸν τελικὸν μετὰ τὴν νίκη τῆς ἐπὶ τῆς ὁμάδος τῆς Καβάλλας με τέρματα 3—2 εἰς ἀγῶνα διαρκείας 30 μετὰ τὸν ἰσοπαλὸν ἀγῶνα (2—2).

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τοῦ Σαββάτου ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

Σκυταλοδρομία 4x50 μ. Φαλαγγιτιστῶν Β' Κατηγορίας: Μεταξὺ τῶν ἐξ ὁμάδων αἱ ὁποῖαι ἐπέρασαν εἰς τὸν τελικὸν, ἐν συνόλῳ ἠγωνίσθησαν εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο 33 ομάδες, ἦτοι 132 ἀθληταί) ἐνίκησαν κατὰ σειράν: 1) Ὅμας Πρωτεύουσας εἰς 29' 5, 2) Θεσσαλονίκης εἰς 29' 1, 3) Ἐβρου εἰς 29' 6, 4) Κυκλάδων εἰς 29' 7, 5) Ἀττικοβοιωτίας καὶ 6) Ἀργολικορινθίας. Αἱ ἐπιδόσεις τῆς πρῆτης καὶ τῆς δευτέρας τῶν νικητρίαν ὁμάδων ἀποτελοῦν νέα Πανελλήνια ρεκόρ τοῦ ἀγώνισματος τῆς σκυταλοδρομίας 4x50 μέτρων.

Πορεία ὁμάδων ἐπὶ ἀποστάσεως 14.000 μέτρων: Μετέσχον ἐπὶ ὁμάδες με δεκαεξ ἑκάστη πεποπόρους. Ὁ ἀγὼν τῶν ὁπρῆς πεποποδῶν καὶ πολὺ ἐνδιαφέρων διότι ἐπρεπεν οἱ πεποποδοὶ καλεῖται ὁμάδας να συμβαδίζουσιν. Καὶ ἔως ἀν ἔλπειν ἀπὸ μίαν ὁμάδα αὐτὴ ἔχανε ἐν οὐδὲν ὁμάδα θῆναι καὶ ἀν κατελάμβανε. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνισμα τῶν ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς: 1) Ὅμας Π. Δ. Εὐβοίας ἐκ τῶν Φαλαγγιτιστῶν Λυφτοδῆμου,

Ρουσοδοῦμου Κ., Καραγιάννη, Σίδερη, Γεωργιάδη, Λανακτᾶ, Ἀγγελέτου, Ρουσοδοῦμου Δ., Λειβαδίτη καὶ Λάλου. 2) Ὅμας Π. Δ. Καβάλλας, 3) Ὅμας Π. Δ. Πέλλης, 4) Ὅμας Π. Δ. Σεργῶν, 5) Ὅμας Π. Δ. Λαρίσης καὶ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΣΠΑΡΤΗ. — Εφαρμόζεται ανελλιπώς το πρόγραμμα εκπαίδευσής των Σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. Θηλέων Λακωνίας με άρθρον και ἐνθουσιώδη συμμετοχὴν τῶν μελῶν.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα 120 Σχηματισμοὶ τῶν τῶν πόλεων ὅσων καὶ τῆς ὑπαίθρου ἔκαμαν ἡμερησίως ἐκδρομὰς εἰς διαφόρους τοποθεσίας, ὅπου διήλθον μίαν ἐξέχουσαν ἡμέρα χαρὰς καὶ συναδελφώσεως. Αἱ ἐκδρομαὶ αὗται, ποικίλονται κατὰ τὰς πόλεις, περιελάμβανον διυλίας σχετικὰς μετὰ τὴν ὑπαίθρου, μετὰ τὴν χρησιμότητα τῶν δένδρων, τοῦ ὕδατος, ἐπισκέψεις ἀρχαιολογικῶν τοποθεσιῶν, παιγνίδια κτλ. Ἐπίσης ἐδιδάχθησαν κατ' αὐτὰς τὰ μέτρα ἀσφαλείας τμήματος ἐν πορείᾳ.

Κατόπιν ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Περιφ. Διοικήσεως, κατέβησαν εἰς τὰ γραφεῖα μὴ πολλοὶ παλαιῶν δῶρον, προωριμμένων διὰ τοὺς ἡλικίαις μας, τὰ ὅποια μετὰ τὴν συγκίνησιν καὶ προθυμίαν συνέλεξαν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ συνεργάτης καθηγητὴς κ. Ἰωάν. Παναγόπουλος ὤμιλησε πρὸς τὰ μέλη περὶ ἀεραμύνης.

ΓΥΘΕΙΟΝ. — Συνεχίζονται καὶ ἐνταῦθα μετ' ἐνθουσιασμοῦ αἱ συγκεντρώσεις καὶ ὠμιλαί. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ἐγένοντο ἐκδρομαὶ εἰς παραθαλάσσιους τοποθεσίας.

ΜΟΛΛΑΙ. — Ἀπαντες οἱ Σχηματισμοὶ ἐβείξαν ἐξαιρετικὴν κίνησιν, ἥτοι προετοιμασίας διὰ θεατρικὰς παραστάσεις κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν, ἐράτους πρὸς ἀγῶνας δῶρον διὰ τοὺς Ἀκρίτας μας, διυλίας ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος κτλ.

Καθημερινὸς τέλος ἀναφέρονται αἱ πρόδοι τῶν εἰδικῶν περὶ θαλάσσης, κοπιτικῆς, χειροτεχνίας, μαγειρικῆς, καλλιτεχνίας κτλ., αἵτινες διδάσκονται πρακτικῶς.

ΤΣΑΣΙΟΝ. — Οἱ Σχηματισμοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων τοῦ χωρίου μας διὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐβόησαν ἄρρεν βρέφος ονομάσαντες αὐτὸ Πάυλον, ὅπερ ἐνέδυσαν μετὰ τὴν στολὴν τοῦ Σκαπανέως.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ. — Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῶν Σχηματισμῶν Θηλέων Ναυπλίου ἐξέδρουν εἰς τὴν ὥραν τοπθεσιῶν τῶν Ἀγίων Θεοδώρων.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι ἐπαίξαν, ἐτραγουδοῦσαν καὶ ἐχόρευον διαφόρους ἑλληνικοὺς χορούς, ἐπέστρεψαν δὲ εἰς τὸ Ναύπλιον κατενθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ὥραν τῶν ἐκδρομῶν.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ. — Ὁ Σχηματισμὸς τῆς Παλίας Ἐπιδάουρος τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας παρουσιάζει ἐξαιρετικὴν δυνάμειν κίνησιν, τὸσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐκπαίδευσος τῶν Φαλαγγιτῶν ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀποψῆς ἐγγράφης νέων μελῶν. Ἀπαντες σχεδὸν προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τὰς Σημαίας Μεγάλης Ἐβδομάδος οἱ Φαλαγγίται συνέβαλον μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν κολουθῶν. Μὴν συγκινητικὸν ὑπῆρξε τὸ θέαμα κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Ἐπιτάου.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς συντεταγμένης αἱ Φαλαγγίται μετέβησαν εἰς τὸν Νάον, κατὰ τὴν τέλειον Διοικήσιν τοῦ Σχηματισμοῦ κ. Ἀθαν. Καθάρου, ἐπικολούθησε παρέλκων τὴν Σχηματισμὸν, προκαλέσας τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων. Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν περίμετρο τῶν Σχολείων ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις Φαλαγγιτῶν, σημειώσασα ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης τὴν ἐσπέραν τῆς Ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο λαμπροφάνια ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ

Σχηματισμοῦ. Συντεταγμένοι οἱ Φαλαγγίται διήλθον τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου φάλλοντες ἐθνικά ἄσματα, μεταδίδοντες τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν χαρὰν τῶν εἰς τοὺς κατοίκους, οἵτινες διαρκῶς ἐξηκολούθησαν καὶ προέβαινον εἰς παντοίας ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ἔργου τῆς 4ης Ἀυγούστου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας.

ΡΕΘΥΜΝΟΣ. — Τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης μετὰ βαθμοφόρον ἐπισκέφθη μερικὰ Ὑποδιοικητοῦ τῆς πόλεως, ἀγοράσας εἰκοσιπέντε (25) ἐξέχουσαν ὑποδιμήτων, τὰ ὅποια ἐκώρηνον εἰς ἀπορία μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων Ρεθύμνης, ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς ὅπως παράσχῃ ψυχαγωγίαν εἰς τὰ ἐργαζόμενα καὶ ὑποφέροντα οικονομικῶς μέλη τῆς, διοργάνωσε δι' ἐξόδων τῆς ἡμερησίας ἐκδρομῆς, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα πέντε ἐραγίτας μέλη τῆς. Οὕτω τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα μετὰ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως τὴν ἀνεχώρησαν ἐκ Ρεθύμνης κατευθυνόμενα εἰς τὸ χωρίον Ἀρμιέως καὶ ἐστάθμευσαν εἰς μίαν ὥραν τοποθεσίαν ἐξω τοῦ χωρίου, ὅπου παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐπαύσαν ἐτοιμασίας καταλλήλως ἄρτον διὰ τὸ ψῆμα τῶν ἀρνίων τῶν προοριζόμενων διὰ τὸ ψῆμα τῶν Φαλαγγιτιστῶν. Ὁ Γενικός Ἐπίτοπος Νομάρχης κ. Παπαθανασίου, συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ἀρρένων, ἐπισκέφθη τὰς ἐκδρομὰς παραμείνας μέχρι τῆς 12 μ.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι μετὰ τὸ γεῦμα διεσκέδασαν ἀρετικὴν ὄραν καὶ κατόπιν ἐπισκέφθησαν τὰ διάφορα ἀξιοθέατα μέρη τοῦ χωρίου. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐπεριποιήθησαν τὰς ἐκδρομὰς, προσφέροντες εἰς αὐτὰς φρέσκο βούτυρον, αἶμα κλπ. Περὶ τὴν 5 μ. μ. ἐπέστρεψαν εἰς Ρεθύμνην πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρὰς ζητωκραυγάζουσαι ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Οὕτω ἡ Διοικητρία καθάρωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνον ποῦ ἠθέλει. Νὰ χαρὸν δηλαδὴ μὴ μέρη χαρὰς καὶ εὐτυχίας εἰς τὰ ἐργαζόμενα μέλη τῆς, τὰ ὅποια διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐγνώριζαν μὴ τέτοια εὐχάριστη μέρα καὶ δὲν θὰ ἀπελάμβανον τῆς ψυχαγωγίας ἣν ἡ Διοικητρία τοὺς ἐχάρισε.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀνατολικῶν Ἡρακλίων ἐπαρτήθη εἰς τὴν περιόριον τοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βιάννου, ὅπου ἐπισκέφθη τὰ χωρία Ἀνὰ καὶ Κάτω Βιάννου, Ἀνὰ καὶ Κάτω Σύμης, Σκολοῦν, Κεφαλοδύστη, Ἀμυρᾶ, Πιεκόν, Χόνδρον, Λουτράκι.

Πλὴν τῆς συνήθους ἀσχολήσεως τῆς Τετάρτης ἐγένετο καὶ προβολὴ τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας τῆς παρελάσεως τῆς 25ης Μαρτίου ἐν Ἡρακλείῳ. Παρῆκολούθησαν τὴν προβολὴν περὶ τοὺς 350 Φαλαγγίται.

Ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τῶν τυφλῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Ἀσύλου Τυφλῶν Καλλιθέας διὰ τοὺς ἐξωσχολικοὺς Φαλαγγίτας.

Τὰ μαθήματα τοῦ οὐλαίου βαθμοφόρον καὶ τὴν τηλεφωνητῶν συνεχίζονται.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Αἰτωλοακαρνανίας συνελέγησαν τὴν πρωτοβουλία Φαλαγγιτιστῶν διάφορα εἶδη ρουχισμοῦ, ὅς ἐπίσης σιγαρέττα καὶ γλυκά, τὰ ὅποια ἀπεστάλησαν πρὸς τοὺς γενναίους φρουροὺς τῶν συνόρων μας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα.

Κατὰ τὰς γενομένας ἐορτάς τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου ἐδόθη ὀρασιμὴ θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ Φαλαγγιτιστῶν καὶ Φαλαγγιτῶν μετὰ τὸ ἔργον «Ἡ Ἐξοδὸς τοῦ Μεσολογγίου».

Τὸ ἔργον ἐσημειώσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. — Ἡ Ὑποδιοικητὴς Ἀγρινίου ἀπέμεινε ἔπαινον εἰς τοὺς ἐξῆς: 1) Ὁμαδάρ-

χην Δ. Στυλίδην, 2) Ἐνωμοτάρχας Χρ. Μαυρίδην καὶ Π. Τραυλίδην, 3) Ὑπεναιμόταρχον Ἀντ. Στυλίδην καὶ Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς Γ. Σταματέλλον, Π. Παναγιωτίδην, Κ. Οικονομίδην, Γ. Κυριακίδην, Ἀχ. Κασπίδην καὶ Σ. Φούντογλου, ἅπαντες μέλη τῆς Ὁμάδος Ἀγίου Νικολάου 4ου Λόχου Βονίτης, διότι ἐπεδείξαντο αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπαρνήσιν συντελέσαντες πρὸς κατάσβεσιν πυρκαϊῆς ἐκρηγείσης ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ τὴν 28ην παρελθόντος μηνός, διασώσαντες συνάμα ἐκ βεβαίου τραγικοῦ θανάτου τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ἀλεξίου Τραυλίδου, ριψοκινδυνεύσαντες ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν τῆς πυρᾶς. Οἱ ἀνωτέρω διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἀπέδειξαν κατὰ πόσον ἐνεστερνίσθησαν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ διδάγματα τῆς Ὁργανώσεως τῶν.

Ὡς παράδειγμα ἀξιομίμητον φιλοπονίας καὶ προσπάθειας διὰ τὴν προάσθησιν καὶ ἀναπτύξιν τῆς γεωργίας ἀναφέρουν τὴν σχετικὴν δρᾶσιν τῆς III Ὁμάδος 4ου Λόχου Νέας Καμινίτης Βονίτης.

Ἡ Ὁμάς αὕτη ὑπὸ τῶν ἐνθουσιώδων ὁμαδάρχων τῆς Δ. Παπαθανασίου ἐκαλλιέργησεν ἐπιστημονικῶς, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις γεωπόνου, τὸν σχολικὸν κήπον, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα καλλιέργειας διὰ τοὺς ἀγρότας τῆς περιφέρειας. Ἐδημιουργήθη οὕτως ἐν τῷ κήπῳ φυτῶν ἐξ ὀπωροφόρων δένδρων καὶ ἐκαλλιέργηθη διὰ γεωμικτῆς σπορᾶς αἰσθητικῆς Εὐλοκάστρου καὶ Γκρινιάς, διάφορα εἶδη ὀσπρίων καὶ τὸ νέον φυτὸν σόγια.

ΛΑΜΙΑ. — Παρουσία τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπιτάου καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, συνοδεύμενος ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τοῦ Ἐπιτάου τῆς Διοικήσεως, ἐγένετο εἰς τὴν Ὑποδιοικήσιν Ε.Ο.Ν. Δομοκὸν ὁ δομοκοὶ τῶν μελῶν τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπιτάου ἡ Σημαία τῆς 43Α' Φάλαγος. Τὴν τελετὴν παρῆκολούθησαν αἱ Ἀρχαὶ καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι Δομοκὸν καὶ τῶν περιχώρων.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντες ὠμίλησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, τονίσας τὴν ἀξίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἀναπτύξας τὸ συντελεσθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ δημιουργικῶν ἔργων. Ἐπικολούθησε παρέλκων πρὸς τοὺς κ. Γενικοῦ Ἐπιτάου ἀπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὑπὸ τοὺς ἡχοὺς τῆς μουσικῆς Ε.Ο.Ν. Λαμίας.

Οἱ κάτοικοι Λαμίας, Ἀταλάντης καὶ Δομοκὸν, ὡς καὶ διαφόρων χωρίων, μετὰ ἐξαιρετικὴν προθυμίαν ἐσπευσαν νὰ προσφέρουν κάτι διὰ τοὺς φρουροὺς τῶν συνόρων μας.

Εἰς τὴν Φάλαγγα Ε.Ο.Ν. Ἀμικλείας Τμήμα τῆς δυνάμεως τῆς ἡσχολήθη μετὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ Γυμναστηρίου τῆς.

Εἰς τὴν Ὑποδιοικήσιν Ε.Ο.Ν. Λοκρίδος ἄπασα ἡ δυνάμεις τῆς Ἀταλάντης ἡσχολήθη μετὰ τὴν καλλιέργειαν δένδρων καὶ τὸν λόφον «Ρόδα».

Εἰς συγκεντρώσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀταλάντης ὠμίλησεν ὁ Φαλαγγάρχης Κουκουτοῖδης ἐπὶ προσαγορεύσεως καὶ σκοποδολήγῃ.

Ὤμιλησεν ἐπίσης ὁ κ. Ἡλίοπουλος ἐπὶ ἀγωγῇ παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῇ ξένῃ.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα τῆς Τετάρτης ἐκτελεῖται τακτικῶς, τὰ δὲ ὀχλοὶα βαθμοφόρον τῆς 237ης Φάλαγγος λειτουργοὺν ἱκανοποιητικῶς.

Ἡ 237η Φάλαγγ ἐξέδρουν ὑπὸ τύπον στρατιωτικῆς πορείας. Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐγένετο ἐφαρμογὴ ἀσκήσεων πεζικοῦ, ἐπαίχθησαν κομμοὶ διὰ τὸ Φαλαγγιτῶν πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν ἐκδρομῶν καὶ ἐγένετο διαλέξεις ὑπὸ ὁμαδάρχων ἐπὶ φιλοπατρίας καὶ ἐπὶ Νεολαίας διὰ μέσου τῶν αἰνῶν.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐξέδρουν καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Γυμνασίου.

Ὁ κ. Ν. Παπανικολάου, καθηγητὴς Γυμνασίου, ὠμίλησε πρὸς τὰς βαθμοφόρους ἐπὶ τῇ ἐπιδράσει τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τὸν πολιτισμὸν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΣΥΡΟΣ. — Κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον ἐγένοντο αἱ ἐξῆς ὁμιλίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας: «Ἐθνικὴ κυριαρχία καὶ ἠθικὴ ἀνεξαρτησία», «Ἐλτία διαφόρων νοσημάτων καὶ προφύλαξις ἀπ' αὐτῶν», «Περὶ ἱεραρχίας», «Ὁλυμπιακοὶ ἀγῶνες καὶ σκοπὸς τοῦ ἀθλητισμοῦ» κ. ἄ. Ἐπίσης ἐγένοντο ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως, παιδίαι καὶ ἐκδρομαί.

Εἰς τὴν Ὑποδιοικήσιν Τήνων ἐγένοντο μαθήματα καὶ ὁμιλίαι μετὰ θέματα εὐλημένα ἐκ τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῆς Ε.Ο.Ν., ὡς καὶ ἄλλα διαφόρων περιεχομένου καὶ δι' σχετικῶν μετὰ τὴν Ἐπαναστάσιν τοῦ 1821.

Αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις ἐξετελέσθησαν συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Εἰς τὴν Ὑποδιοικήσιν Μυκόνου, ἐκτός τῶν διαφόρων μαθημάτων καὶ ὁμιλιῶν μετὰ θέματα διάφορα, ὅπως «Περὶ ψυχαγωγίας καὶ ἐκδρομῶν», «Περὶ τέχνης καὶ τοῦ διοικεῖν καὶ πειθαρχίας», «Περὶ ἡλεκτρικῶν στοιχείων» κ. ἄ., ἐγένοντο διάφορα ἀσκήσεις συζητήσεως, ἀθλοπαίδια κλπ.

Πλουσιώτατον ὑπῆρξε τὸ πρόγραμμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Πάρου κατὰ τὸ διαρρέοντα 15ῃν ἡμέραν, συνιστάμενον τὸσον εἰς διαφόρους ὁμιλίας μετὰ θέματα «Οἱ Ἐθνικοὶ Εὐεργεταί», «Ὑγιεινὴ», «Ποῖα τὰ ἱδανικά τῆς Ε.Ο.Ν.», «Περὶ οἰκονομίας», «Περὶ πειθαρχίας», «Περὶ ποινῶν καὶ αὐτιμωρίας», «Τὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἕνας βαθμοφόρος διὰ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸ Τμήμα του», ὅσον καὶ εἰς ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ἀθλοπαίδια καὶ ψυχαγωγίας ἐκδρομὰς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ τὴν γεωργικὴν ἐξόρμησιν ἀπασχόλησε τὸν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς αὐτῆς Ὑποδιοικήσεως ὑπῆρξε πλουσιώτατη. Οὕτω τὸν παρελθόντα μῆνα μέρος τῆς δυνάμεως ἡσχολήθη μετὰ τὴν περικοπὴν τῶν φυτευθέντων δένδρων ὑπὸ τὴν ἐπιτεταμένην τοῦ συναγωνιστοῦ Α. Παπαδόπουλου, ὡς καὶ μετὰ τὸ σκάλλισμα τοῦ σπαραγγίου αἰτου.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Ζωρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοικήσιν Κερκύρας. Τακτικὰ γίνονται συγκεντρώσεις καὶ ἀναπτύσσονται διάφορα θέματα ἡθικοπολιτικῶν περιεχομένου πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγίτισσας.

Οὕτω πρὸ ἡμερῶν ὠμίλησε συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. «Περὶ τέχνης», «Περὶ πειθαρχίας», «Περὶ Πατριδοῦ», «Περὶ Σημαίας» κλπ. Τακτικὰ ἐπίσης γίνονται διάφοροι ἐκπαιδευτικοὶ ἐκδρομαί.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Τὴν προπαραλθούσαν Πέμπτην βαθμοφόρος τοῦ III Γραφείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ζακύνθου ὠμίλησεν εἰς μεγάλῃν συγκεντρώσιν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν, ἀναλύσας τὴν «Ἡλέκτραν» τοῦ Σοφοκλέους.

Τὰ μαθήματα τῆς χορωδίας συνεχίζονται τακτικῶς, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ μαθήματα ραπτικῆς καὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας, τὰ ὅποια αἱ Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν μετὰ ζωντὴν ἐνδιαφέρον.

Ζωρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου.

ΚΥΘΕΡΑ. — Μετὰ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Ἐθνικῆς μας Παιγενεαίας ἀπὸ τὴν ἀνεξάρτητον Φαλαγγα Κυθέρων. Ἰδιαίτερος δὲ ἀπὸ τὴν I Τετραρχίαν, ἀποτελούμενην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μας.

Αἱ ἐορταὶ ἤρξαντο τὴν παραμονὴν τῆς Ἐθνικῆς μας ἐορτῆς εἰς τὴν αἰθούσαν τελετῶν τοῦ Γυμνασίου μας, ἥτις εἶχε καλλιτεχνικὰς διακοσμηθῇ. Ὤμιλησαν καταλλήλως ὁ γυμνασιάρχης κ. Φορτοπούλου καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀνεξαρτήτου Φαλαγγος Θηλέων δις Μασσέλου, καθηγητρία τοῦ Γυμνασίου μας.

Τὴν ἀνάσθησιν τοῦ ἡλίου τῆς 25ης Μαρτίου ἐχαίρεισεν χαρμόσυνον αἱ τοιμανοκροῦσαι καὶ τὰς ἐορταστικὰ ἄσματα ὁμάδος Φαλαγγιτῶν, ἥτις ἐξῆλθε διὰ τὸ ἐσθλόν.

Τὴν 10ην π. μ. συντεταγμένοι Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι μετέβησαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ παρῆκολούθησαν τὴν δοξολογίαν.

Ἡ ἐορτὴ ἐσυνεχίσθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γυμνασίου μας. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Σταθάκης. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποιήματα καὶ ἐπὶ τῆς ἀφάλας ἄσματος ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν - Φαλαγγιτῶν.

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν ἡ παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ οἱ χοροὶ τῶν Φαλαγγιτιστῶν τὸ ἀπόγευμα τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἡ βραδινὴ λαμπροφάνια τῶν Φαλαγγιτῶν ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς θαυμαστικὴ. Ἐπικολούθησεν εἰς τὴν αἰθούσαν τὸ Κυβ. Συνέδριον παρτάσεις, δοθεῖσα ὑπὸ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., μετὰ τὴν πατριωτικὴν ἔργον «Τὰ Σουλιοτόπουλα δὲν πῆθαν», ἥτις ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχίαν.

Ἐπιδηλητικῶς ἐωρτάσθη ἐπίσης ἡ Ἐθνικὴ μας ἐορτὴ ἀπὸ τὰ τμήματα I Τετραρχίας Ποταμοῦ καὶ III Τετραρχίας Καρθουσιῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Τμημάτων καὶ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ὁμάδες τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος Ε.Ο.Ν. Θηλέων ἤρξαντο νὰ περιεργάζονται τὰ διάφορα ἐργοστάσια τῆς πόλεως μας, πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν συναγωνιστῶν Φαλαγγιτιστῶν ἐργατριῶν. Τὴν 9ην Ἀπριλίου ἐγένετο ἡ πρώτη ἐκκίνησις εἰς τὸ κλασικοφονοτοῦργεῖον Γρ. Τσίτου καὶ Γιολί, ὅπου ἐργάζονται 180 Φαλαγγίτισσαι ἐργάτριαι. Ἡ παιδικὴ χορωδία Ε.Ο.Ν. Θηλέων ἐξετέλεσε μουσικὸν πρόγραμμα ἀπαρτιζόμενον ἐξ ὁλοκληροῦ ὑπὸ ἑλληνικῶν ἀσμάτων. Ἀπὸ τῆς ἐκκινήσεως ἐπὶ τῆς αὐτῆς συγκεντρώσεως ἐπαρτάσθη διὰ τῶν ὕμνων τοὺς ὁποίους ἔψαλαν ἀπὸ κοινῆς αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐργάτριαι καὶ ἡ παιδικὴ χορωδία.

Εἰς τὴν Θεσσαλονικίᾳ ἐπίσης ἰδρῶθη συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας. Τὸ πρόγραμμα τῆς μεγάλης αὐτῆς ὀρχήστρας τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν πρώτην τῆς ἐμφάνισιν, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ προσεχῶς, περιλαμβάνει ἐκτελέσεις Χάυδν, Τσαϊκόφσκυ, καθώς καὶ Ἑλληνικὰς συνθέτας.

ΔΡΑΜΑ. — Κατὰ τὴν διαρρέουσάν ἐβδομάδα ἐγένοντο αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις τῶν Σχηματισμῶν.

Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Θράκης κ. Καραντῆ μετέβησαν εἰς τὴν Κομοτηνὴν ὁ Νομάρχης Δράμας κ. Κ. Δημῆς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΧΩΡΙΟ

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος ἐ-
πεσκέφθη τὸ Ἀθλητικὸ Χωριὸ τῆς
Ε.Ο.Ν. ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι
οἱ ἀθληταὶ οἱ μετέχοντες τῶν Β' Πα-
νελληνίων Ἀγώνων τῆς Ὄργανώσεως,
τὸν ὅποιον ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς
οἱ στρατοπεδευμένοι εἰς τὸ χωριὸ
τοὺς ἀθληταί. Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος
Παῦλος περιήλθε τὰς ἐγκαταστάσεις
τοῦ χωριοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ
Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Νεολαίας κ.
Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου.

Ἀκολούθως ἐπεσκέφθη τὸ στρατό-
πεδον τῶν ἀθλητῶν Φαλαγγιτιστῶν
εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Σωματικῆς Ἀγω-
γῆς, γενόμενος καὶ ἐκεῖ ἐνθουσιωδῶς
δεκτός.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων τῆς
Α. Β. Υ. Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης
βαυμοφόροι τοῦ ἐπιτελείου τῆς Π. Δ.
Θ. Π. ἐπεσκέφθησαν τὴν Πριγκηπί-
σαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ψυχικοῦ
καὶ τῆς προσέφεραν ὠραιότατην ἀν-
θοδέσμην ἓκ μέρους τῆς Π. Δ. Θ. Π.
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως καὶ τῶν
εὐχῶν, ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια κ.
Ματζούφα ἔλαβεν ἓκ τῶν Ἀνακτόρων
τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τὴν κατω-
τέρω ἐπιστολήν:

Ἐν Ψυχικῷ τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 1940.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκηπίσσα Διαδό-
χου μετ' ἐφερότις νὰ σὰς διαβιβάσω
τὰς θερμὰς Αὐτῆς εὐχαρίστας διὰ τὰ
ὠραιότατα ἀνθῆ, τὰ ὅποια εἶχες τὴν
εὐγενῆ σκέψιν νὰ τῆς ἀποστείλῃς, ὡς
καὶ διὰ τὰς καλὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ εὐκαι-
ρίᾳ τῶν γενεθλίων Αὐτῆς, μετ' ἐπὶ τὴν πα-
ράκλησιν ὅπως θελήσῃς νὰ διαβιβά-
σῃς τὰς εὐχαρίστας τῆς Ὑψηλοτά-
της καὶ εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς ὕψ' Ὑ-
μῶν Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Θηλέων.

Δεχθῇς τὰς φιλικὰς μου προσήσεις

Ἐλένη Ὑψηλάντη

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ἡ «Ἐορτὴ τῶν Λουλουδιῶν» τῆς
Σχολῆς Ματέυ. Σακελλαρίου ποὺ γί-
νεται τὴν 5.30' τῆς 18ης Μαΐου στὸ
ὕπαιθριον θέατρο τοῦ Ψυχικοῦ ὑπὲρ
τῆς Ἐθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας
ἀποτελεῖ τὴν ἐναρξίν τῆς περιόδου ποὺ
ὁργανώνει ὁ Ὀμιλος Κυρίως Ψυχι-
κοῦ κατὰ τὸ ἐφετεῖν καλοκαίρι. Ἡ
ἐπιτυχία προμηνύεται πολὺ μεγάλη.
Θὰ χορευθοῦν τρεῖς Σουίτες: «Στὸς
ἀφροῦς» μετ' μουσικὴν Ρουσσώ, «Στὸς
κῆπους» μετ' μουσικὴν τοῦ Μότσαρτ καὶ
«Στὸ δάσος» μετ' μουσικὴν τοῦ Μονπού
με συνοδεία ὀρχήστρας ὑπὸ τὴν διεύ-
θυνσιν τοῦ κ. Ν. Σκαλκῶτα. Τὰ εἰσι-
τήρια γιὰ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν εορτὴν
πωλοῦνται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἐλευ-
θερουδάκη καὶ «Πυρσοῦ» καὶ εἰς τὸ
ταμείον τοῦ θεάτρου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΔΑΦΝΟΔΡΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΕΟΝ.

Ἀπὸ τῆς Δευτέρας 6 Μαΐου μέχρι
τῆς Κυριακῆς 12 Μαΐου θὰ προβάλ-
λεται εἰς τοὺς κινηματογράφους «Ρέξ»
καὶ «Ἀττικὸν» ἡ ταινία τῆς δαφνο-
δρομίας ἀπὸ Καλαθρύτων εἰς τὸ Μνη-
μεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου. Ἡ
ταινία ἐλήφθη ὑπὸ τῆς κινηματογρά-
φικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ μῆ-
κος δὲ εἶναι 900 περίπου μέτρων. Πε-
ριλαμβάνει λεπτομερείας τῆς τελετῆς
εἰς τὰ Καλαθρύτα, τῆς διαδρομῆς τῶν
δαφνοδόρων καὶ τῆς τελετῆς εἰς τὸ
Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

— Ὁμάς Φαλαγγιτιστῶν ἀπ' ὅλους
τοὺς Τομεῖς παρετάχθη ἀποδίδουσα
τιμὰς εἰς τὸν Μεγάλον Νεκρὸ τὴν Μ.
Παρασκευῇ.

— Σκαπανᾶκια τοῦ 2ου Τομέως ἐ-
πεσκέφθησαν τὸν Α' Παιδικὸ Σταθμὸ
καὶ προσέφεραν στὰ παιδάκια αὐγὰ,
κουλούρια καὶ γλυκὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ
τῶν ἁγίων ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

— 100 Φαλαγγίτισσαι τοῦ 2ου Το-
μέως τῆς Υ. Θ. Α. μετέβησαν εἰς τὸ
Ἀεροδρόμιον Τατοῖου, ὅπου ἀξιωμα-
τικοὶ τῆς Ἀεροπορίας ἐξήγησαν εἰς
αὐτὰς ἀπὸ τί ἀποτελεῖται τὸ ἀεροπλά-
νον καὶ ποῖα ἡ χρησιμότης αὐτοῦ.

— Εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Γυμνα-
στικῆς Ἀκαδημίας φιλοξενοῦνται ὑπὸ
τῆς Π. Δ. Θ. Π. 310 Φαλαγγίτισσαι ἁ-
θλήτριαι.

Ἡ Π. Δ. Θ. Π. διὰ νὰ τοὺς δώσῃ ἔ-
ναν τόνον πλέων εὐχάριστον εἰς τὴν
διαμονὴν τῶν εἰς τὴν πόλιν μας, ἀπε-
φάσισεν ὅπως τὸ Καλλιτεχνικὸν Τμή-
μα τοῦ III Γραφείου δώσῃ μίαν παρά-
στασιν «Τ' ἀνθρώπινα λουλούδια».

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εορτῆς τῶν ἁν-
θῶν, ἡ συνεργάτις Α. Ταρσούλη ἐ-
δωκεν ὠραιότατην διάλεξιν με θέμα:
«Τὰ λουλούδια». Τὴν διάλεξιν παρεκο-
λούθησαν μετ' ζωρῶν ἐνδιαφέρον οἱ
βαυμοφόροι τῆς Π. Δ. Θ. Π.

— Τὴν Μεγάλωτην Πέμπτην ἡ Διεύθυ-
σις Ψυχαγωγίας τῆς Π. Δ. Θ. Π. χάρισε
ἀξέχαστες συγκινητικὰς στιγμὰς εἰς
τοὺς ἀκροατὰς τοῦ ραδιοφώνου, ποὺ
ἤκουσαν τὸ ἀληθινὸν ἀριστούργημα
«Ὁ γύφτος», ραδιοσηκηνοποιημένο ἀπὸ
τὸν συνεργάτην Δ. Μοναστηριώτην,
μετ' μουσικὴν ὑπόκρουσιν τοῦ συνεργά-
του Γεωρ. Καζάσογλου.

— Τὸ Συμβούλιον Βιβλιοθηκῶν Ὑ-
πουργείου Παιδείας μὰς προσέφερε
10.000 δραχ. τὰς ὁποίας διεθέσαμεν
διὰ τὴν ἀγορὰν ἐκλεκτῶν ἔργων διὰ
τὴν βιβλιοθήκην τῆς Π. Δ. Θ. Π.

— Ἡ Διεύθυνσις Οἰκοκυρικῶν μερι-
μνᾷ διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν χειρο-
τεχνημάτων καὶ ἔργων λαϊκῆς Τέχνης,
ἐκ τῶν ὁποίων τὰ καλλίτερα θὰ βρα-
βευθῶσιν ὑπὸ τῆς Π. Δ. Θ. Π. καὶ κατό-

πιν θὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν Κ. Διοί-
κσιν διὰ νὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὸν διαγω-
νισμόν πρὸς βράβειον τοῦ καλλιτέ-
ρου ἔργου ἐξ ὅλων τῶν Περιφερεια-
κῶν Διοικήσεων.

— Εἰς τὸν Πειραιᾷ καθηρτίσθησαν
ὁμάδες τυμανιστῶν καὶ σαλπιγ-
κτριῶν. Εἰς τὰς ἀνωτέρω ὁμάδας συμ-
μετέχουν Φαλαγγίτισσαι ὅλων τῶν Ὑ-
ποτομέων τῆς Π. Δ. Θ. Π.

— Εἰς τὸ ἐργαστάσιον «Λαῖς» ἤρχι-
σαν ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα καὶ
μαθήματα διαφωτισέως εἰς τὰ μέλη
τῆς Ὄργανώσεως. Τὰ μαθήματα αὐ-
τὰ ἤρχισαν μετ' τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέ-
ματος: «Ἡ μέριμνα τοῦ Ἀρχηγοῦ μὰς
καὶ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγουστοῦ
διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς ζωῆς εἰς
ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις».

— 40 Φαλαγγίτισσαι τῆς Ἐμπορι-
κῆς Σχολῆς Ὑπαλλήλων Γυναικῶν μετ'
χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμόν ἐξέδραμον εἰς
Ζούμπερι. Ἐπίσης μετέβησαν εἰς Ζού-
μπερι 208 Σκαπανίσσαι τοῦ 25ου Ὑ-
ποτομέως Υ. Θ. Α. καὶ τμήμα τοῦ 10ου
τῆς Υ. Θ. Α.

— Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Ἐπαγ-
γελματικῆς Σχολῆς Ἑλλήν. Γυναικῶν
μετέβησαν εἰς Κινέτταν, ὅπου διήλθον
ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν τῶν.

— Ὁ 1ος Ὑποτομεὺς τῆς Υ. Θ. Β. πέ-
ρασε μίαν ἡμέρα χαρὰς καὶ εὐθυμίας
εἰς τὸ Μεγάλον Πεύκο.

— 50 ἐργάτριες ἐργαστασίων πυρίτι-
δος παρὰ τῆς Κουκουβάουνος ἐνεργά-
φισαν μετ' μεγάλων ἐνθουσιασμοῦν εἰς
τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι Κηφισιάς καὶ
Ἀμαρουσίου ἔψαλαν ὠραιότατα τὴν
ἐσπέραν τῆς Μ. Παρασκευῆς εἰς τοὺς
Ἐπιταφίους, προκαλέσασαι ἐνθουσιω-
δέστατα σχόλια.

— Ἐξαιρετικὴ κίνησις παρετηρήθη
ἐπίσης εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων
Ἀθηνῶν. Τμήματα Φαλαγγιτιστῶν πα-
ρηκολούθησαν τὴν περιφορὰν τῶν Ἐ-
πιταφίων τῶν συνοικιακῶν ναῶν. Λό-
χοι Φαλαγγιτιστῶν παρετάχθησαν ἐξ-
ωθῶν τοὺς Μητροπολιτικοὺς Ναοὺς ἐπὶ τῇ
ὀνομαστικῇ εορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βα-
σιλέως, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸ τοῦ Μνη-
μείου τοῦ Ἀφανοῦς Στρατιώτου κατὰ
τὴν κατάθεσιν στεφάνου ἐκ μέρους
τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων, αἰτίνας συμ-
μετέσχον εἰς τοὺς Β' Πανελληνίους
Ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1021)

Στὸ γεῦμα παρεκλήθη καὶ ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Κ. Κα-
νελλοπούλου, ἐπεσημειώσας ζωρῶς ἀπὸ τοὺς
ἀθλητὰς μετ' τοὺς ὁποίους σημειώτερον ἔμεινε
καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων εἰς τὸ
χωριὸ τοὺς ὑπὸ σκηνῇ.

Τὴν 10ην κυκτερινὴν ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον
τοῦ ἀθλητικοῦ γλεντιοῦ ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ι. Με-
ταξάς, γενόμενος δεκτός μετ' ἐτοιμῆς ἐνθου-
σιώδεις ἐκδηλώσεις ποὺ δὲν περιγράφονται.
Ὁ κ. Μεταξάς ἔμεινε ὡς μίᾳ ὥρᾳ μετ' τοὺς
διασκεδάζοντας, ἀκούσε τὰ τραγούδια τῶν
καὶ παρηκολούθησε τοὺς χοροὺς τῶν.

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δη-
μοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΗΛΙΑΝ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΡΗΝ. Σὲ συγκαίρο-
μα καὶ πάλι γιὰ τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμὸ καὶ
τὴν ἀφοσίωσιν σου στὸν Ἀρχηγὸ μὰς, Γράφεις:
«Ἡμεῖς, ἡ νέα γενεά, ἀντιπράξομε ἀπὸ κάθε
τί τοῦ ἐπιβλαβέος, βαδίζομε πρὸς τὰ πεπραγμένα
τῆς ἐνδόξου φυλῆς μὰς. Κάθε σου ὁράσις, Ἀρ-
χιγέ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ φέρῃ ἀπὸ τὴν
εἰς τὴν κάθε νεανικὴν ψυχὴν ποὺ θὰ τὴν ἀκούσῃ
ἢ θὰ τὴν ἀναγγώσῃ. Δι' αὐτὸ Σὲ θέλομε παν-
τοῦ καὶ πάντα κοντὰ μὰς νὰ μὰς καθοδηγῇς εἰς
τὸ δάσος τοῦ στενοῦ καὶ ἀκανθώδους ὁρόμου
τῆς εὐτυχίας, τῆς τιμωρίας, τῆς ἀληθείας!».
— ΚΥΡ. ΔΟΥΡΑΜΑΝΗΝ. Ἡ δημοσιεύσις τοῦ
ποιήματός σου «Ἰκεσία», ἀληθινὰ καθυστέρησε
πολύ. Τὸ περνοῦμε σ' αὐτὴ τὴν στήλην, ἐπειδὴ
ἄλλοις θὰ καθυστέρησιν ἀκόμη περισσότερο.
Τὸ ἴδιον θὰ κάμωμε καὶ γιὰ τὴν λοιπὴν συνεργα-
σίαν ἀναγνωστῶν, ποὺ ἔχει ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν
Ἐπιτροπὴν. Ἰδοὺ τὸ ποίημα:

ΙΚΕΣΙΑ

Πάρε με ὁ κύμα, κύμα ἀφρισμένο,
ὅς' ἔβαν ἄλλο τόπο πρὸς εὐτυχισμένο,
ὅς' ἔβαν ἄλλο τόπο, σὲ μὴν ἄλλῃ στράτῃ
ποὺ νὰ φέρῃ μόνον σ' ὁμορφίαν καὶ νεῖατα.
Ἀνοίξιν νὰ λάμψῃ πάντα, καὶ τριγύρω
τὸ μεσοπικτὸ τῆς νὰ σκορπῇ μύρον.
Ν' ἀντρίχων πολὺν καὶ παιδιῶν τραγούδια
μέσ' ἀπὸ τὰ δένδρα, μέσ' ἀπὸ τὰ λουλούδια...
Νὰ κυλᾷ ὁ χρόνος δίχως πλῆξι καὶ ἔννοια.
Ἄνωσ' ὅλα μέρη τὰ παραδείσια
Σ' ἓνα τέτοιο τόπο πάρε με νὰ ζήσω
κύμα ἀφρισμένο, κύμα πελαγίσιο.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΗΝ. Σὲ πα-
ραπέμπομε στὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν μὰς πρὸς
τὸν κ. Δουραμάνην. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου «Ἰ-
κεσία»:

Γεμάτος χάρι, ὁ φίλος γέρνει
πίσω ἀπ' τ' ἀπέναντι βουνό,
καὶ γύρω ἡ φύσις ὅλη παίρνει
μὴν ὁμορφίαν ἀπ' τὸ δελτινὸ.
Τ' ἀγέρι δροσερὸ φυσάει,
κι' ἀπὸ τὸ πᾶρκο τὸ πλῆθὺ
μὴ πασχάλλει εὐδοίᾳ σκορπάει.
Τὴ μαγευμένο δελτινὸ!

Μὰ κάτι φαίνεται πρὸ ὄρατος
κι' ἀπὸ τῆς φύσεως τὰ καλά:
μὴ γαλανόλευκον σημαίει,
ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά.

Ὅλοι οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦν
ἐπὶ ἀντίκρουσιν τῆς σταματοῦν,
μετ' ἐνθουσίᾳ τὴν χαιρετοῦν,
μετ' ὑπερηφάνειαν τὴν κυττοῦν.

ΘΑΝΗΝ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ. Μαλονότι ἔχομε δη-
μοσιεύσει καὶ ἄλλα περὶ τὸ ἴδιον θέμα καὶ
τὸν ἴδιον συμβολισμόν, περνοῦμε καὶ τὸ δικό σου
«Τρικυμία-γαλήνη», ἐπειδὴ εἶναι σχετικῶς κα-
λογραμμένο. «Μαδρα βαρεῖα δὲ σύννεφα στὸν
οὐρανὸν κι' ἡ θάλασσα φουρτουνασμένη. Πύρι-
νες γραμμές σκίζοντ' ἐπὶ θλιβτικὸ καὶ τρομερὸ
σκοτάδι. Στὸ πέρασος τοῦ κατὰμαυροῦ ἓνα κα-
ράβι μετ' ἀσπασμένα ξάρτια καὶ μετ' ἀνὰ σκισμέ-
να προσπαθεῖ μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραζάλη νὰ
νικήσῃ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ποὺ διασκεδά-
ζουν νὰ τὸ ρίχνουν ὅσα καὶ κεῖ σὰ καρυδότσου-
φλο. Ὁ καπετάνιος καὶ τὸ πλήρωμα, ἀναμαλ-
λασμένοι, ξεχειλιμένοι, ματωμένοι κρατοῦνται
ἀπ' τὰ σκονιά, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ρίξουν σ' ἀνί-
λεια βάθῃ τῆς θάλασσας τὰ μαυρισμένα κύματα.
Μόνον ἓνας ἐπιβάτης διατηρεῖ τὴν ψυχραιμί-
αν. Καὶ σὰ βλέπει τὰ κύματα νὰ σπᾶν, νὰ
δῶ καὶ πρὸ γοργὰ, τὸ καράβι στοὺς θεάρα-
τους βράχους τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς, δὲν γάνει τὴν
θάρρος του. Κι' ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀκούεται βροντερῇ
κι' οἱ διαταγὲς βγαίνουν ἀκατάπαυστα. Ὅλο τὸ
πλήρωμα τὸν ὑπακούει. Νοιώθει ὅτι στὴ φωνὴν
αὐτῇ, ποὺ ἀντιχεῖ καθαρὴ μετ' ἀπὸ τὸ θόρυβον
τῆς παραγμένης θάλασσας, ὑπάρχει κάτι τὸ ἐ-
πιβλητικὸ, κάτι ποὺ φανερώνει τὴν θέλησιν τοῦ
ἀνδρός καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης... Καὶ
τὸ καράβι σώθηκε. Σώθηκε μετ' τὴ βοήθειαν τοῦ
θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ γονατιστὸς
τώρα ὠμῶς ἐθερμὴν προσερχεῖ στὸν οὐρανόν, σ'
ἓνα οὐρανὸν καταγάλανον σὰν τὴν σημαίαν ποὺ κυ-
ματίζει περήφανα στὸ κατάρτι. Τὸ πλήρωμα τρα-

γουδώντας διορθώνει τὰ σπασμένα ξάρτια, ρί-
χνοντας βλέμματα ἐνθουσιωδῆς στὸ νέο του
καπετάνιο, τὸ Σωτήρη του, ποὺ τοῦ χαμο-
γελά. Καὶ τὸ καράβι μετ' τὴ βοήθειαν τοῦ θεοῦ
καὶ τὴν ἐπιβλήσιν τοῦ καπετάνιου πλησιάζει στὸ
μεγάλον λιμάνι τοῦ προορισμοῦ του, ἐνῶ ἡ ση-
μαία του γίνεται ἓνα μετ' ὅσον τὸν γα-
λάσιο...». — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. Ἰ-
δοὺ τὸ ποίημά σου «Ἀλλήθεες»:

Τὴν Πατρίδα μὰς Ἑλλάδα, χώραν αἰωνίου
[κλέους,
ποὺ ἀπ' τοὺς χρόνους τοὺς ἀρχαίους σ' ἔ-
[λους εἶναι ἑακουστή,
οἱ λαοὶ τὴν ἐσεβόταν τὸν καιρὸ τοῦ Περι-
[κλέους,
ἀλλὰ τώρα στὸν καιρὸ μὰς πρὸ πολὺ ναι
[σεθαυτῇ.

Στὸν Μεγάλον Κυβερνήτη ἀπ' τὴς τέσσερις
[Αὐγουστοῦ
ὅλοι μὰς νέοι καὶ γέροι σ' αὐτὸν ἐμῶσι
[πιστοί
καὶ γιὰ μὰς ὅλους τοὺς νέους πάντοτε δου-
[λαβεῖ ὁ νοῦς του
κι' ἡ μορφή του, σὰ μὰς βλέπει, πάντοτε
[εἶναι γελαστή.

Στὴν ἀρχαίαν τὴν Ἑλλάδα ὅλοι ἐσέβοντο
[τῇ νεότητι,
γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς ἦταν καὶ στὸ σῶμα
[δυνατὴ.
Κι' ἡ σημερινὴ νεότης, σὰν τὴν παλαιὰ
[τῇ πρώτῃ
τῆς δυνάμεως τὰ σκῆπτρα μετ' ἀκαίρι τὰ
[κρατεῖ.

Ἡ γαλάζια μὰς Σημαία μετ' ὅσον ἀσπρο
[τὸν Σταυρὸ τῆς
στὴν γαλάζιαν ἀτμοσφαιρὰ κυματίζει πλου-
[μιστῇ.
Ὅθιγε τὴν Νεολαίαν στὸ λαμπρὸ προορι-
[σμοῦ τῆς
κι' εἶναι πάντοτε σὲ ὅλους ἡ Σημαία σε-
[βαστῇ.

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΚΑΓΙΑΝ. Οἱ ἐξηγήσεις ποὺ μὰς
δίδεις στὸ γράμμα σου τῆς 14 Μαρτίου ἀρκε-
ταί. Ἡ παρεξήγησις ὀφείλεται στο γεγονός ὅτι

ΜΑΘΗΤΑΙ

Ὅσοι ἀγοράζετε τὴ «ΝΕΟ-
ΛΑΙΑ» ἀπὸ τὸ σχολεῖο, φροντί-
στε γιὰ τὴ διακοπὴν νὰ ἐγγρα-
φῇτε συνδρομηταί. Ἐτοί ἡ «ΝΕ-
ΟΛΑΙΑ» θὰ σὰς ἔρχεται κάθε
ἐβδομάδα στὸ σπίτι σας.

κάτω ἀπὸ τὸ ποίημα εἰδες τὴν ὑπογραφήν σου.
Γιὰ τὴς πληροφορίες ποὺ ζητεῖς σὲ παραπέμπο-
με σὲ προηγούμενα τεύχη τῆς «Νεολαίας» καὶ
στὰς σελίδας «Ζωὴ καὶ κίνησις». — ΓΙΩΡΓΙΟΝ
ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΝ. Δημοσιεύσαμε τὸ «Καὶ
πάλιν». Τὸ ἄλλο ἀργότερα.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ...

Νικηφόροι καὶ πάλιν παῖδες
ἀκούσθησαν στῆς γῆς καὶ τὰ πλάττα,
ἐμπνῶν. ἔμπνῶν οἱ Πάπες
κι' ἀντιχεῖ τ' ἀσπράζοντο τοὺς βῆμα
στὰ γραμμένα, παλὰ μονοπάτια.

Οἱ αἰῶνες κατάπληκτοι πάλιν
θὰ σταθοῦν ν' ἀκούσουν γεμῆνοι
τῆς Ἑλλάδος τῇ δόξᾳ ποὺ ψάλλει
μετ' ὀνὴ δυνατῇ, λαζμένη
μὴ Τετάρτῃ Αὐγουστοῦ μεγάλη.
ΡΑΦΑΗΛ ΠΑΥΤΑΝ. Μερικοὶ στίχοι ἀπὸ τὸ ποί-
ημά σου «Ἀνοιξίς»:

Ἦλθε ἡ ἀνοιξίς δροσάτη
μυροφόρα, γελαστή,
κάθε κήπος μετ' λουλούδια
χαρωπὰ θὰ στολισθῇ.

Ὁ οὐρανὸς γλυκαγελαῖ.
Λυθῶσιν στὰ βουνὰ τὸ χιόνια
καὶ φωλιτῆς θὰ νὰ κτίσων
νιόφερτα τὰ χελιδνία.

Κι' ἡ Πατρίδα μὰς εἶναι κήπος
ὅλο μῦρον κι' εὐωδία
καὶ λουλούδια ἡ Νεολαία,
τῆς Ἑλλάδος τὰ παιδία.

Σ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΝ. Τὸ ἀνιγμὰ ἐξέδωκ στὴν
ἀμύδιον συνάκτῃν, ὁ ὁποῖος θὰ σοὺ ἀπαντή-
σῃ σχετικῶς. — ΣΤΑΜΑΤΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ.
Ὁμοίως. — ΚΩΣΤΑΝ ΧΑΡ. ΑΘΗΝΑΙΟΝ.
Σοὺ ἀπαντήσαμε πρὸ καιροῦ. Δυστυχῶς εἶναι
πολύ μακρὸ. — ΘΕΟΔ. ΜΑΣΙΩΤΗΝ. Σ' εὐ-
χαριστοῦμε γιὰ ὅσα μὰς γράφεις. Ἐτοί εἶναι.

«Στὸ Νέο Κράτος, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγου-
στοῦ, ὅλοι — ἀπὸ τὸν Ἀνάτολιν Ἀρχηγὸν καὶ
τὸν Ἀρχηγὸν ὡς τὸν τελευταῖον πολίτη — ἐκτε-
λοῦμε τὸ καθῆκόν μας μετ' πίστιν κι' ἐνθουσια-
σμόν, γιὰ τὴν ὁλοκληρώσιν τοῦ Τρίτου Ἑλλη-
νικοῦ Πολιτισμοῦ. — ΤΙΤΙΚΑΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.
Τὸ ποίημά σου «Ὁ καντήλι» ἀτέλεις. Νὰ τὸ
δεύτερον τετράστιχόν:

Ἐν ἄχ βῆκε ἀπ' τὰ
χελὴν τοῦ, δύο τρεῖς σπιθίες
κι' ὅλο τὸ λαμπρὸ λυώνει
μέσ' οἱς στερνὲς ἀναλαμπές π' ἀπλώνει.

ΑΘΑΝ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. Τὰ «ἐξυπνα καὶ
κουτὰ» ποὺ μὰς ἔστειλεις εἶναι πολὺ γνωστά.
Τὸ ποίημα πρέπει νὰ τὸ ἐναγάρῃς τακτικά,
γιὰ ν

Η Νεοραϊά

